

Gal 9 2 e
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

κ **EURIPIDIS**
HIPPOLYTUS.

VARIIS LECTIONIBUS ET NOTIS

Editoris accessere Viri Clarissimi JEREMIAE
MARKLAND Emendationes.

EDITIO ALTERA.

Cum VERSIONE LATINA, et secundis Cl. EDITORIS
in NOTIS et LECTIONIBUS curis aucta,

Juxta EURIPIDIS Editionem Oxon. impressam,
A. D. 1777.

ETONÆ: Ex Officina T. POTER.

MDCCXCII.

STATIONER'S OFFICE

STATIONER'S OFFICE

STATIONER'S OFFICE

STATIONER'S OFFICE

STATIONER'S OFFICE

STATIONER'S OFFICE

STATIONER'S OFFICE

STATIONER'S OFFICE

STATIONER'S OFFICE

PRÆFATIO EDITORIS,

Ad priorem hujus Fabulæ Editionem,
A. D. 1756. *Oxonæ* editam.

ETSI studiosorum gratiam ei minimè defuturam esse arbitror, qui ad commune literarum bonum operam diligenter atque ex fide contulerit: ut minùs de excusatione mihi laborandum sit, si hoc inceptum difficilius atque operosius quam pro ætate meâ existimari contigerit: tamen quoniam nonnulli in animum induxerunt, Euripidis edendi curam (de quo sciunt me cogitare qui res meas sciunt) vel hominem eruditissimum difficultate obruere posse, breviter aperiendum esse censui, cùm totum hoc cujusmodi sit consilium, tùm verò quibus rationibus, quâque perficiendî spe susceptum initio fuerit. Atque hic non diffitebor illud me præcipuè in hanc cogitationem erexisse quod deterrire etiam poterat,

iv PRÆFATIO EDITORIS.

veræ Lectionis innumerabiles fere in hoc Auctore depravationes. Sed ego sic mecum reputabam: ubi ampla vitiorum seges esset, ibi vel mediocri ingenio et honestæ exercitationis materiem dari, et occasionem non pœnitendam aliorum quoque studia aliquâ ex parte adjuvandi. Nam ut omnes omnino falebræ vel commodâ explicatione, vel probabili emendatione è medio tollerentur, id uti probè videbam à me præstari non posse, ita intelligebam ab æquis peritisque rerum æstimatoribus nullo modo expectari. Quod igitur nefas erat sperare, id neque tentandum esse existimavi; sed ubi species aliqua veritatis inveniri posset, non premeudam; in reliquis, aliorum ingeniis et diligentia omnia permittenda.

Atqui nescio an aliud meum viris eruditis probaturus sim consilium, in quo à ple-
risque Tragicorum Editoribus diversus sustinui abire. Cum enim ii in metris Chori-
cis

PRÆFATIO EDITORIS. v

cis constituendis laborare soleant, idque velut in parte provinciæ suæ ponant, ut Antistrophē Strophæ per omnia accommodent, ego ab omni hoc negotio abstinendum esse censeo. Fateor enim me neque Versuum Choricorum species, neque pedum ἰσοδυναμίας tam accuratè pedidicisse, ut quid verum efficiat, quid non, quid cuique respondeat, quid ciscrepet, in huiusmodi systematibus definire auserim. Magnum præterea videbatur fore, si ubi Strophe et Antistrophe manifestè à se invicem discederent, ego qui neque à quopiam edoctus essem, neque conjecturâ assequi possem, utra earum depravata esset, de alterutrâ emendandâ cogitarem. Quare ut propter metrum quidquam conjecturis tentarem, nunquam adhuc animum potui inducere, satis contentus si neque contra metrum quidquam. Quæ tamen omnia non ideo à me dicta sunt, quasi Viros literarum usu et tractatione multò exercitiores deterrere debuerit, quod me deterruit; cum

ex

vi PRÆFATIO EDITORIS.

ex felicissimâ Cl. Marklandi in hanc ipsam fabulam diligentia satis perspicuum fit, quàm illud negotium bonis auctoribus utile futurum sit, si eruditè et cum judicio administretur.

Quas verò regulas Viri Eruditi posuerunt de Anapæstis ex secundâ quartâque Iamborum sede ejiciendis, de Augmento nunquam in Poetis Atticis omitendo, de usu denique Articuli ô, iis neque adversatus sum, si quando per sensum et MSS. obsequi mihi licuit, neque sine MSS. vel literulam propter eas mutandam esse censui. Nam qui hos veluti Canonas quosdam Lectionis constituendæ proponunt, ii, ni fallor, profitentur vel levi immutatione sese emendaturos quæcunque adversantur loca, vel vliâ ratione mendosa esse ostensuros. Quod in me nolui recipere. Memineram enim et Anapæstos duobus apud Sophoclem locis quartam Iambi sedem occupare: quorum alter in Trachiniis extat

v. 295.

v. 295. των μεν παροντων, των δε πεπτυσμενη
 λογω: alter in Philoctetâ v. 498. Τραχινίαν
 τε δειραδα και τον ευροον: et Augmentum ab
 Euripide omiffum in versu, si quis alius, sa-
 no atque integro:

—ανεφερ' ἡ μεν ωλενην,
 Ἡ δ' ἰχνος αὐλῆς ἀρβυλῆς ΓΥΜΝΟΥΝΤΟ
 δε

Πλευραι σπαραγμοις. *Bacchæ* v. 1132.

Nam de usu Articuli δ, quem et iidem nimis
 astringunt, subtilior controversia est, quam ut
 eam nunc persequi necesse sit.

Cæterum, ut de subsidiis, quæ ad Euripi-
 dem edendum hætenus comparare potui,
 aliquando differere incipiam; ex quo me
 hæc cogitatio incessit, statueram, si qua op-
 portunitas daretur, Parisios proficisci, Vete-
 resque Codices qui in Regiâ Bibliothecâ
 satis magno numero servari dicebantur, e-
 volvere; quod brevi post tempore consecu-
 tus

viii PRÆFATIO EDITORIS.

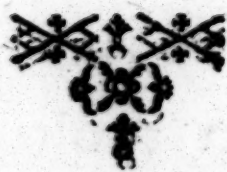
tus sum. Neque me itineris suscepti ullo modo pœnituit; five enim MSS. copiam, vetustatem, varietates denique eximias spectes, nihil in eo genere majus aut insignius cogitari potuit: five spectatissimam Cl. Sallierii humanitatem, iis sum officiis ab eo sublevatus, ut MSS. omnium Euripidis accuratam collationem, quod opus multò longioris industriæ credideram fore, spatio trimestri absolverim; iis exceptis, in quibus Tres duntaxat priores Tragediæ extabant, quorum qui Vetustissimus videbatur, diligenter evolvi; reliquos in locis tantum suspectis et obscurioribus inspexi. Non leve quoque adjumentum contulere Editio Vetusta, literis majusculis Florentiæ, uti credibile est, impressa; quam in versibus Choricis dividendis, ut cætera omittam, uno alterove in loco secutus sum: Codicis Scalligeriani, quem Barnesius memorat collatio accuratius quam ab ipso facta: Variæ denique Lectiones quas ex MSo quodam Cotto-

Cottoniano excerptas Idem in margine Editionis suæ descripsit. Id Exemplar paucis abhinc annis in Bibliothecam Bodleianam devenit. Manuscriptum, quod ægrè tuli, invenire non potui.

Collectis, quæ memoravi, subsidiis, cum edere in publicum decrevissem diligentia meæ specimen, essentque Hippolyti schedæ duæ priores eo consilio impressæ, delatus est à Cl. Marklando Emendationum Libellus, quem Amicissimi cujusdam Viri rogatu atque operâ impetraveram. Dictu difficile est quantâ me delectatione affecerit beneficium insigne, ab eo præsertim Viro in me collatum qui tam multa tamque præclara ipse in Literis præstiterat; quæ mihi non fumo deprædicanda; nihil enim attinet et à me et apud scientes commemorari; Humanitatem ejus candoremque excors finis animo memoriâque imbiberim. Harum igitur emendationum quum magna pars, in-

PRÆFATIO EDITORIS. x

choato demùm opere, memorari non posset in eo loco, ubi et aliorum et meas etiam suspiciones conieceram, omnes ad finem collocavi: quod gratius Lectori puto fore, fortasse et commodius, quam si plerisque in inferiori paginae margine obviam se offerentibus, reliquæ in fine, quasi absconditæ, laterent.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ.

Θησεύς υἱὸς μὲν ἦν Αἰθρας καὶ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς δὲ Ἀθηναίων· γήμας δὲ μίαν τῶν Ἀμαζόνων Ἰππολύτην¹, Ἰππόλυτον ἐγέννησε, κάλλει τε καὶ σωφροσύνῃ διαφέροντα. Ἐπεὶ δὲ ἡ² συνοικῆσα τὸν βίον μετήλλαξεν, ἐπεισηγάγετο Κρητικὴν γυναῖκα, τὴν Μίνως τῷ Κρητῶν βασιλέως, καὶ Πασιφάης θυγατέρα Φαίδραν. Ὁ δὲ Θησεὺς Πάλλαϊα ἓνα τῶν συγγενῶν φονεύσας, φεύγει εἰς Τροίζηνα μετὰ τῆς γυναικὸς³· οὗ συνέβη τὸν Ἰππόλυτον παρὰ Πιθειῇ τρέφεσθαι. Θεασαμένη δὲ τὸν νεανίσκον ἡ Φαίδρα, εἰς ἐπιθυμίαν ὤλισθεν, καὶ ἀκόλαστος ἔσσι, πληρῶσα δὲ Ἀφροδίτης μῆνιν, ἡ τὸν Ἰππόλυτον διὰ σωφροσύνην ἀνελεῖν κρίνασα, τὴν Φαίδραν εἰς ἔρωϊα παρώρμησε⁴, τέλος δὲ⁵ τοῖς προτεθείσιν ἐπέθηκε. Στέργασα γὰρ τὴν νόσον ἡ Φαίδρα, χρόνῳ πρὸς τὴν τροφὴν δηλῶσαι ἠναγκάσθη· ἡ δὲ, καλεπηγγείλατο αὐτῇ βοηθήσειν. Ἦτις καὶ παρὰ⁶ τὴν προαίρεσιν, λόγους προσήνεγκε τῷ νεανίσκῳ. Τραχυνόμενον δὲ αὐτὸν ἡ Φαίδρα καλὰ μαθεῖσα, τῇ μὲν τροφῇ ἐπέπληξεν, ἑαυτὴν δὲ ἀνῆρτησε. Καθ' ὃν καιρὸν φανεῖς Θησεὺς, καὶ καθελεῖν θέλων τὴν ἀπηγχοισμένην, εὔρεν αὐτῇ προσήρημένην δέλφιν⁷, δι' ἧς Ἰππολύτης φθορὰν κατηγορεῖ, καὶ ἐπιβελήν. Πισεύσας δὲ τοῖς γεγραμμένοις, τὸν μὲν Ἰπ-

πόλυτον ἐπέταξε φεύγειν, αὐτὸς δὲ τῷ Ποσειδῶνι ἄρας
 ἔθειο· ὧν ἐπακέσας ὁ Θεὸς, τὸν Ἰππόλυτον διέφθειρεν.
 Ἀρτεμις δὲ τῶν γεγενημένων ἕκαστον διασαφήςασα Θεσεῖ,
 τὴν μὲν Φαίδραν ἐκ ἐμέμφαλο, τῆτον δὲ παρεμυθήσατο υἱῇ
 καὶ γυναικὸς σερηθέντα· τῷ δὲ Ἰππολύτῳ τιμὰ ἔφη ἐπι-
 χωρίξαι⁸ ἐγκαλεσθήσασθαι. Ἡ σκηνὴ τῷ δράματι ἐν Θή-
 βαϊς κεῖται⁹.

Variae Lectiones ex editione Arsenii. 1. Αν-
 τίοπην. 2. d'. ἢ 3. μετὰ τῶν συγγενῶν. 4. defunct
 hæ quinque voces. 5. d'. δὲ. 6. ἥτις κατὰ. 7.
 βίβλον. 8. γῆς. 9. ὑπόκειται ἐν Θήβαις. Ἐπὶ Ἀμεί-
 νονος ἄρχοντος Ὀλυμπιάδῃ πρ', ἔτει δ'. Πρῶτος Εὐριπί-
 δης. Δεύτερος Ἰοφῶν. Τρίτος Ἰῶν. Ἐστὶ δὲ ἕτος ὁ Ἰπ-
 πόλυτος δεύτερος καὶ σεφανίας προσαγορευόμενος· ἐμφαίνε-
 ται δὲ ὕστερος γεγραμμένος· τὸ γὰρ ἀπρεπὲς καὶ καλῆγο-
 ρίας ἄξιον ἐν τέττ' διώρθῶναι τῷ δράματι· τὸ δὲ δράμα
 τῶν πρώτων.

07-111

1944

ΤΑ ΤΟΥΤ

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

ΦΑΙΔΡΑ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΧΟΡΟΣ ΕΚ ΤΡΟΙΖΗΝΙΩΝ ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΕΤΕΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΤΡΟΦΟΣ ΦΑΙΔΡΑΣ. ΑΡΤΕΜΙΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Αφροδίτη.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Αφρ. ΠΟΛΛΗ μὲν ἐν βροτοῖσι, καὶ ἀνώνυμος
 Θεὰ κέκλημαι Κύπρις, ἔραν' τ' ἔσω.
 Οσοι τε πόν' εἰς, τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν
 Ναίεσιν εἴσω, φῶς ὄρωντες ἡλίου,
 Τὲς μὲν σέβον' ἄμα πρεσβεύω κράτη, 5
 Σφάλλω δ' ὅσοι φρονέουσιν εἰς ἡμᾶς μέγα.
 Εὐεσι γὰρ δὴ καὶ θεῶν γένει-τίδε,
 Τιμώμενοι χαίρουσιν ἀνθρώπων ὅπο.
 Δείξω δὲ μύθων τῶνδ' ἀλήθειαν τάχα.
 Ο γὰρ με Θησέως παῖς, Ἀμαζόνος τόκος 10
 Ἰππόλυτος, ἀγνὴ Πιτθέως παιδεύματα,
 Μόνος πολιτῶν τῆσδε γῆς Τροιζηνίας,
 Λέγει κακίστην δαιμόνων πεφυκέναι.
 Ἀναίνεται δὲ λέκτρα, καὶ ψαύει γάμων.
 Φοίβε δ' ἀδελφὴν Ἀρτεμιν, Διὸς κόρην 15
 Τιμᾶ

Τιμᾷ, μεγίστην δαιμόνων ἡγέμενος·
 Χλωρὰν δ' αὖ ὕλην παρθένω ζυνὼν αἰεὶ,
 Κυσὶν ταχείαις Θῆρας ἐξαίρει χθονὸς,
 Μείζω βροδείας προσπεσὼν ὀμιλίας.
 Τέτοισι μὲν γ' ἐν ἔφθονῳ τί γάρ με δεῖ; 20
 Ἀ δ' εἰς ἔμ' ἡμάρτηκε, τιμωρήσομαι
 Ἰππόλυτον ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ· τὰ πολλὰ δὲ
 Πάλαι προκόψας, ἔπόνε πολλῷ με δεῖ·
 Ἐλθόντα γάρ νιν Πιτθέως πότεν ἐν δόμων
 Σεμνῶν ἐς ὄψιν καὶ τέλη μυσηρίων 25
 Πανδίωνος γῆν, πατρὸς εὐγενῆς δάμαρ
 Ἰδῆσα Φαίδρα, καρδίαν κατέσχετο
 Ἐρωτι δεινῷ, τοῖς ἐμαῖς βελεύμασι.
 Καὶ πρὶν μὲν ἔλθειν τήνδε γῆν Τροιζηνίαν,
 Πέτραν παρ' αὐτὴν Παλλάδος, κατόψιον 30
 Γῆς τῆσδε, ναὸν Κύπριδος ἐγκαθείσαστο,
 Ἐρῶσ' ἔρωτ' ἐκδημον· Ἰππολύτῳ δ' ἐπὶ
 Τολοιπὸν ὠνόμαζεν ἰδρύσθαι θεῶν.
 Ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λείπει χθόνα,
 Μῖασμα φεύγων αἵματος Παλλαῖιδων, 35
 Καὶ τήνδε σὺν δάμαρτι ναυσολεῖ χθόνα,
 Ἐνιαυσίαν ἐκδημον αἰνέσας φυγὴν,

Εὐλαῦθα

Ἐνταῦθα δὴ γένεσσα κακπεπληγμένη
 Κέντροις ἔρωτος ἢ τάλαιν', ἀπόλλυται
 Σιγῇ· ζύνοιδε δ' ἔτις οἰκετῶν νέσον. 40
 Ἄλλ' ἔτι ταῦτη τόνδ' ἔρωτα χρὴ πᾶσαι
 Δείξω δὲ Θησεῖ πρᾶγμα, κακφανήσεται·
 Καὶ τὸν μὲν ἡμῖν πολέμιον πεφυκότα,
 Κτενεῖ πατὴρ ἀραῖσιν, ἃς ὁ πόντιος
 Ἀναξ Ποσειδῶν ὤπασεν Θησεῖ γέρας, 45
 Μηδὲν μάταιον ἐς τρίς εὐξασθαι θεῶ.
 Ἡ δ' εὐκλεῆς μὲν, ἀλλ' ὅμως ἀπόλλυται
 Φαίδρα· τὸ γὰρ τῆσδ' ἐπ' ἐροτιμῆσιν κακόν,
 Τῆ μὴ ἐπ' ἀρασχέιν τὴς ἐμῆς ἐχθρῆς ἐμοὶ
 Δίκην τοσαύτην ὥς ἐμοὶ καλῶς ἔχειν. 50
 Ἄλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε παῖδα Θησέως
 Στείχοντα, θήρας μόχθον ἐκλελοιπότα,
 Ἰππόλυτον, ἔξω τῶνδε βήσομαι τόπων.
 Πολὺς δ' αἶμ' αὐτῷ προσπόλων ὀπισθόπυς
 Κῶμος λέλακεν, Ἀρτεμὶν τιμῶν θεόν 55
 Ὑμνοῖσιν· ἐπὶ γὰρ οἷδ' ἀνεωγμένας πύλας
 Ἄδω, φάος τε λοίσθιον βλέπων τόδε.

Ἰππ. Ἐπεσθ' ἀδούλῃς ἔπεσθε

Τὰν Διὸς ἑρανίαν Ἀρτέμιν,

С

Ἀρτεμιν,

Αρτεμιν, ᾧ μελόμεσθα.

60

Χο. Πότνια, πότνια, σεμνοτάτα,

Ζανὸς γένεθλον,

Χαῖρέ μοι ὦ κόρα,

Χαῖρέ μοι Λατῆς

Αρτεμι καὶ Διὸς,

65

Καλλίσα πολὺ παρθένων,

Αἷ μέγαν κατ' ἔρανόν

Ναίετ' εὐπαλέρειαν αὐλάν,

Ζανὸς, πολύχρυσον οἶκον.

Χαῖρέ μοι ὦ καλλίσα,

70

Καλλίσα τῶν κατ' ὀλυμπον

Παρθένων Αρτεμι.

Ιππ. Σοὶ τόνδε πλεκτὸν γέφανον ἐξ ἀκηράτε

Λειμῶνος, ὦ δέσποινα, κοσμήσας φέρω,

Ενθ' ἔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρειν βοτὰ,

75

Οὐδ' ἤλθέ πω σίδηρος, ἀλλ' ἀκήρατον

Μέλισσα λειμῶν' ἐαρινὸν διέρχεται,

Αἰδῶς δὲ πόλαμίαισι κηπεύει δρόσοις.

Οσοις διδάκτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει

Τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν εἰς τὰ πάντ' αἰεὶ, 80

Τέτοιοις δρέπεσθαι, τοῖς κακοῖσι δ' ἔθ' ἔμέμης.

Ἄλλ'

Ἄλλ' ὦ φίλη δέσποινα, χρυσέας κόμης
 Ανάδημα δέξαι, χειρὸς εὐσεβῆς ἄπο.
 Μόνῳ γάρ ἐσι τῷτ' ἐμοὶ γέρας βροτῶν
 Σοὶ καὶ ζύνειμι, καὶ λόγοις ἀμείβομαι, 85
 Κλύων μὲν αὐδὴν, ὄμμα δ' ἔχ' ὁρῶν τὸ σόν.
 Τέλος δὲ κάμψαιμι ὥσπερ ἠρξάμην βίη.

Θε. Αναξ, Θεὸς γὰρ δεσπότης καλεῖν χρεὼν,
 Ἀρ' ἂν τι μὲ δέξαιο βελεύσαντος εὖ ;

Ιππ. Καὶ κάρλαγ' ἦ γὰρ ἔ' σοφοὶ φαινοίμεθ' ἂν. 90

Θε. Οἷσθ' ἔν βροτοῖσιν ὅς καθέστηκεν νόμος ;

Ιππ. Οὐκ οἶδα· τῷ, δὲ καὶ μ' ἀνισορεῖς πέρι ;

Θε. Μισεῖν τὸ σεμνόν, καὶ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον.

Ιππ. Ορθῶς γε· τίςδ' ἔ' σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν ;

Θε. Ἐν δ' εὐπροσηγόροισιν ἔσι τίς χάρις ; 95

Ιππ. Πλείσθη γε, καὶ κέρδος γε σὺν μόχθῳ βραχεῖ.

Θε. Ἡ καὶν θεοῖσι ταυτὸν ἐλπίζεις τόδε ;

Ιππ. Εἴπερ γε θνητοὶ θεῶν νόμοισι χρώμεθα.

Θε. Πῶς ἔν σύ σεμνήν δαίμον' ἔ' προσεννέπεις ;

Ιππ. Τίν' ; εὐλαβῆ δὲ μή τι σὸν σφαλῇ σόμα. 100

Θε. Τήνδ', ἣ πύλαισι σαῖς ἐφέστηκεν Κύπρις.

Ιππ. Πρόσωθεν αὐτὴν αἶγνός ὦν ἀσπάζομαι.

Θε. Σεμνή γε μέντοι, καπίσημος ἐν βροτοῖς.

Ιππ. Αλλοισιν ἄλλος θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων μέλει.

Θε. Εὐδαιμονοίης νῦν ἔχων ὅσον σε δεῖ. 105

Ιππ. Οὐδείς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θαυμαστὸς θεῶν.

Θε. Τιμαῖσιν, ὦ παῖ, δαιμόνων χρῆσθαι χρεών.

Ιππ. Χαρεῖτ' ὀπαδοί, καὶ παρελθόντες δόμους,

Σίτων μέλεσθε· τερπνὸν ἐκ κυναγίας

Τράπεζα πλήρης· καὶ καλὰ ψήχειν χρεών 110

Ἰπποῖς, ὅπως ἂν ἄρμασι ζεύξας ὕπο,

Βορᾶς κορεσθεῖς, γυμνάσω τὰ πρόσφορα.

Τὴν σὺν δὲ Κύπριν, πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.

Θε. Ἡμεῖς δὲ, τὰς νέες γὰρ ἢ μιμητέον,

Φρονῶντες ἔτις ὥς πρέπει δέλοισι λέγειν, 115

Προσευχόμεσθα τοῖσι σοῖς ἀγάλμασι,

Δέσποινα Κύπρι· χρὴ δὲ συγγνώμην ἔχειν,

Εἴ τις σ' ὑφ' ἥβης σπλάγχχνον ἐνθονον φέρων,

Μάταια βάζει· μὴ δόκει τέττε κλύειν.

Σαφώτερος γὰρ δεῖ βροτῶν εἶναι θεός. — 120

Στροφή α΄.

Χο. Ὠκεανὸς τις ὕδωρ.

Στάζεσσα πέτρα λέγεται,

Βαπλᾶν κάλπισι ῥυτὰν παγαῖα

Προΐεῖσα

Προϊῆῖσα κρημνῶν
 Τόθι μοι τίς ἦν φίλα, 125
 Πορφύρεα φάρεα
 Ποταμία δρόσω
 Τέγγυσσα, θερμᾶς δ' ἐπὶ νῶτα πέτραις
 Εὐαλίς κατέβαλεν ὅθεν μοι
 Πρώτα φάτις ἦλθε, δέσποιναν 130

Ἀντιστροφή α'.

Τειρομέναν νοσέει
 Κοίτα, δέμας ἐντὸς ἔχειν
 Οἴκων λεπτὰ δὲ φάρεα ξανθὰν
 Κεφαλὰν σκιάζειν.
 Τριτάταν δὲ νιν κλύω 135
 Τάνδε κατ' ἀμβροσίῃς
 Στόμαχος ἀμέραν
 Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἀγνὸν ἴσχειν,
 Κρυπλῶ τε πένθει θανάτῃ θέλυσαν
 Κέλσαι ποτὶ τέρμα δύσανον. 140

Στροφή β'.

Σὺ γὰρ ἔνθεος, ὦ κέρα,
 ἔστ' ἐκ Πανός, εἴθ' Ἐκάτας,

Ἡ σεμ-

Η σεμνῶν Κορυβάντων,
 Η ματρὸς ἑρείας φοῖβαλέε.
 Σὺ δ' ἀμφὶ τὰν πολύθηρον
 Δίκλυνναν ἀμπλακίαις
 Ανιέρος ἀθύτων πελάων τρύχη.
 Φοιτᾷ γὰρ καὶ διὰ λίμνας,
 Χέρσον θ' ὑπὲρ πελάγες,
 Δίναισι νοτίαις ἄλτας.

145

150

Ἀντιστροφή β'.

Η πόσιν τὸν Ερεχθειδᾶν
 Αρχαγόν, τὸν εὐπαρίδαν,
 Πημαίνει τις ἐν οἴκοις,
 Κρυπλᾷ γε κοίτῃ τῶν σῶν λεχέων,
 Η ναυβάτας τις ἔπλευσεν
 Κρήτας ἑξορμος ἀνὴρ
 Λιμένα τὸν εὐξεινότατον ναύταις,
 Φήμαν πέμπων βασιλείᾳ.
 Λύπα δ' ὑπὲρ παθέων
 Εὐναία δέδεταί ψυχά.

155

160

Ἐπωδὸς.

Φιλεῖ δὲ τᾷ δυσρόσῳ γυναικῶν
 Ἀρμονία κακὰ δύσανος

Αμηχα-

Ἀμνηχανία συνοικεῖν

Ωδίνων τε καὶ δυσφροσύνας· δι' ἐμᾶς

Ἡῖξε ποτὲ νηδύος ἅδ' αὔραι.

165

Τὰν δ' εὐλοχον ἔρανίαν

Τόξων μεδέεσαν

Ἀρτεμιν αὐτευν.

Καί μοι πολυζήλωτος

Αἰεὶ σὺν θεοῖσι φοιτᾷ.

170

Ἀναπαίσεις.

Ἄλλ' ἤδε τροφὸς γεραιὰ πρὸ θυρῶν

Τήνδε κομίζεσ' ἔξω μελάθρων,

Στυγνὸν δ' ὀφρύων νέφος αὐξάνειαι.

Τί ποτ' ἐς μαθεῖν ἔραται ψαχὰ,

Τί δεδήληται

175

Δέμας ἀλλόχροον βασιλείας.

Τρο. Ω κακά θνητῶν, συγεραί τε νόσοι,

Τί σ' ἐγὼ δράσω; τί δὲ μὴ δράσω;

Τόδε σοι φέγγος λαμπρὸν, ὅδ' αἰθήρ·

Ἐξω δὲ δόμων ἤδη νοστερᾶς

180

Δέμναι κοίτας.

Δεῦρο γὰρ ἔλθειν πᾶν ἔπος ἦν σοι.

Τάχα

Τάχα δ' εἰς θαλάμῃς σπεύσεις τὸ πάλιν.

Ταχὺ γὰρ σφάλῃ, κενὸν χαίρεις.

Οὐδέ σ' ἀρέσκει τὸ παρὸν, τόνδ' ἀπὸν 183

Φίλτερον ἡγῇ.

Κρεῖσσον δὲ νοσεῖν, ἢ θεραπεύειν.

Τὸ μὲν ἐστὶν ἀπλῆν, τῷ δὲ, συνάπλῃ

Λύπη τε φρενῶν, χερσὶν τε πόνος.

Πᾶς δ' ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων, 190

Κῆκ' ἔστι πόνων ἀνάπαυσις.

Ἀλλ' ὅτι τῷ ζῆν φίλτερον ἄλλο

Σκότος ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις,

Δυσέρωτες τῇ φαινόμεθ' ὄντες

Τῷ δ', ὅτι τῷτο σίλβει κατὰ γῆν, 195

Δι' ἀπειροσύναν ἄλλε βίους,

Κῆκ' ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας.

Μύθοις δ' ἄλλως φερόμεσθα.

Φαί. Αἰρετέ μὲν δέμας' ὀρθῶτε κάρα'

Λέλυμαι μελέων σύνδεσμα, φίλαι. 200

Λάβετε εὐπήχεις χεῖρας, πρόπολοι.

Βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπὶ κρανὸν ἔχειν.

Ἀφελ', ἀμπέτασον Βόσρυχον ὤμοις.

Τρο. Θάρσει τέκνον, καὶ μὴ χαλεπῶς

Μετάβαλλε

Μετὰβαλλε δέμας.

205

Ρᾶον δὲ νόσον μετὰ θ' ἡσυχίας

Καὶ γένναίς λήματος οἴσεις·

Μοχθεῖν δὲ βροθῶσιν ἀνάγκη.

Φαί. Ε. ἔ.

Πῶς ἂν δροστέρας ἀπὸ κρηνίδος

210

Κάθαρῶν ὑδάτων πόμ' ἀρυσαίμαν;

Υπὸ τ' αἰγείροις, ἔν τε κομήτῃ

Λειμῶνι κλιθεῖς ἀναπαυσαίμαν;

Τρο. Ω παῖ, τί θροεῖς;

Οὐ μὴ παρ' ὅχλῳ τάδε γηρύσῃ,

215

Μανίας ἔποχον ῥιπῆσα λόγον.

Φαί. Πέμπετέ μ' εἰς ὄρος· εἶμι πρὸς ὕλαν,

Καὶ παρὰ πεύκας, ἵνα θηροφόνοι

Στείβουσι κύνες,

Βαλίαις ἐλάφοις ἐγχριπτόμεναι·

220

Πρὸς θεῶν ἔραμαι κυσὶ θωύξαι,

Καὶ παρὰ χαίταν ξανθὰν ῥίψαι

Θεσσαλὸν ὄρπακ' ἐπίλογχον ἔχουσ'

Εν χειρὶ βέλος.

Τί ποτ' ὦ τέκνον τάδε χηραίνεις;

225

Τί κυνηγεσίῳ καὶ σοὶ μελέτης;

D

Τί

Τί δὲ κρηναίων κασμῶν ἔρασαι;
 Παρα γὰρ δροσερά πύργοις συνεχῆς
 Κλιτύς, ὅθεν σοι πῶμα γένοιτ' ἄν.

Φαί. Δέσποιν' αἰλίας Ἀρτεμι λίμνας,
 Καὶ γυμνασίων τῶν ἵπποκρότων,
 Εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις,
 Πῶλκς Ενέτας δαμαλιζόμενα.

230

Τρο. Τί τόδ' αὖ παράφρον ἔρριψας ἔπος;
 Νῦν δὴ μὲν ὄρος βᾶσ' ἐπὶ Θήρας
 Πόθον ἐξέλλκ'· νῦν δ' αὖ ψαμάθοις
 Ἐπ' ἀκυμάντοις πῶλων ἔρασαι.
 Τάδε μαντείας ἄξια πολλῆς,
 Οἷς σε θεῶν ἀνασειράζει,
 Καὶ παρακόπλει φρένας, ὦ παῖ.

235

240

Φαί Δύσανος ἐγὼ, τί ποτ' εἰργασάμαν;
 Ποῖ παρεπλάγχθην γνώμας ἀγαθᾶς;
 Ἐμάνην, ἔπεσον δαίμονος ἅτα.
 Φεῦ· Φεῦ· τλήμων.

Μαία, πάλιν με κρύψον κεφαλάν·
 Αἰδόμεθα γὰρ τὰ λελεγμένα μοι.
 Κρύπτε' κατ' ὅσων δάκρυ μοι βαίνει,

245

234 F. παραφρον vel παραφρων met. gr.

Καὶ

Καὶ ἐπ' αἰσχύνῃν ὄμμα τέτραπται.

Τὸ γὰρ ὀρθῆσθαι γνῶμαν, ὀδύνα·

Τὸ δὲ μαινόμενον, κακόν· ἀλλὰ κρατεῖ, 250

Μὴ γιγνώσκοντ' ἀπολέσθαι.

Τρο. Κρύπτω· τὸ δ' ἐμὸν, πότε δὴ θάνατος.

Σῶμα καλύψει;

Πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίος.

Χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλους

255

Φιλίας θνητὲς ἀνακίρνασθαι,

Καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς,

Εὐλυτα δ' εἶναι σέργηθρα φρενῶν,

Από τ' ὥσασθαι, καὶ ξυνεῖναι.

Τὸ δ' ὑπὲρ δισσῶν μίαν ὠδίνειν

260

Ψυχὰν, χαλεπὸν βάρος, ὡς καὶ γῶ

Τῆσδ' ὑπεραλγῶ.

Βίος δ' ἀτρεκεῖς ἐπιηδεύσεις

Φασὶ σφάλλει πλεον, ἢ τέρπειν,

Τῇ θ' ὑγιείᾳ μᾶλλον πολεμεῖν.

265

Οὕτω τὸ λίαν γ' ἥσσον ἐπαινῶ

Τῆ μηδὲν ἄγαν,

Καὶ συμφήσῃσι σοφοί μοι.

Χο. Γύναι γεραιὰ βασιλίδος πιση τροφὴ

Φαίδρας, ὀρώμεν τάσδε δυσήνους τύχας. 270

Λσημα δ' ἡμῖν, ἥτις ἐστὶν ἡ νόσος·

Σὺ δ' ἂν πυθέσθαι καὶ κλύειν βελοίμεθ' ἂν·

Τρο. Οὐκ οἶδ' ἐλέγχουσ'· ἔ γὰρ ἐννέπειν θέλει.

Χο. Οὐδ' ἥτις ἀρχὴ τῶνδε πημάτων ἔφυ·

Τρο. Εἰς ταυλὸν ἤκεις· πάντῃα γὰρ σιγᾷ τάδε. 275

Χο. Ως ἀσθeneῖ τε καὶ καλέξανται δέμας.

Τρο. Πῶς δ' ἔ, τριταίαν γ' ἔσ' ἄσπιος ἡμέραν;

Χο. Πότερον ὑπ' ἄτης, ἢ θανεῖν πειρωμένη;

Τρο. Θανεῖν' ἀσπιδεῖ δ' εἰς ἀπόσασιν βίβ.

Χο. Θαυμαστὸν εἶπας, εἰ τὰδ' ἐξαρκεῖ πόσει. 280

Τρο. Κρύπτει γὰρ ἥδε πῆμα, καὶ φήσιν νοσεῖν.

Χο. Οὐδ' εἰς πρόσωπον ἔ τεκμαίρεται βλέπων;

Τρο. Εκδημος ὢν γὰρ τῆσδε τυγχάνει χθονός.

Χο. Σὺ δ' ἔκ ἀνάγκην προσφέρεις, πειρωμένη 284

Νόσον πυθέσθαι τῆσδε, καὶ πλάνον φρενῶν;

Τρο. Εἰς πάντ' ἀφῆγμαι, καὶ δὲν εἰργασμαι πλέον.

Οὐ μὲν ἀνήσω γ' ἔδὲ νῦν προθυμίας,

Ὡς ἂν παρῆσα καὶ σύ μοι ζυμμαρξυρῆς,

Οἷα πέφυκα δυσυχῆσι δεσπότηαις.

Ἀλλ' ὦ φίλη παῖ, τῶν πάροιθε μὲν λόγων 290

278 F. ασης Victorius.

Λαθώμεθ'

Λαθώμεθ' ἄμφω· καὶ σύ θ' ἡδίων γενῆ,
 Στυγνὴν ὄφρυν λύσασα, καὶ γνώμης ὁδόν,
 Ἐγὼ θ' ὅπῃ σοι μὴ καλῶς τόθ' εἰπόμην,
 Μεθεῖσ', ἐπ' ἄλλον εἴμι βελτίῳ λόγον.
 Κεῖ μὲν νοσεῖς τι τῶν ἀπορρήτων κακῶν, 295
 Γυναῖκες αἶδε συγκαθιστάναι νόσον.
 Εἰ δ' ἐκφορός σοι συμφορὰ πρὸς ἄρσενας,
 Λέγ', ὡς ἱατροῖς πρᾶγμα μηνυθῇ τόδε.
 Εἶεν· τί σιγᾶς; ἐκ ἐχρῆν σιγαῖν, τέκνον,
 Ἀλλ' ἢ μ' ἐλέγχειν ἦν τι μὴ καλῶς λέγω, 300
 Ἡ τοῖσιν εὖ λεχθεῖσι συγχωρεῖν λόγοις.
 Φθέγξαι τί· δεῦρ' ἄθρησον· ὦ τάλαιν' ἐγὼ.
 Γυναῖκες, ἄλλως τέσδε μοχθῶμεν πόνεες,
 Ἴσον δ' ἄπεσμεν τῶν πρὶν· ἔτε γὰρ τότε
 Λόγοις ἐτέγγεθ' ἦδε, νῦν τ' ἐπείθεται. 305
 Ἀλλ' ἴσθι μέντοι (πρὸς τὰδ' αὐθαδεστέρα
 Γίγνηθ' ὁθαλάσσης) εἰ θανῇ, προδέσσει σὺς
 Παιῖδας, παλῶν μὴ μεθέξουσας δόμων·
 Μὰ τὴν ἄνασσαν ἱππείαν ἀμαζόνα,
 Ἡ σοῖς τέκνοισι δεσπότην ἐγείνατο 310
 Νόθον, φρονεῖν γνήσι', οἷσθ' αὖ νιν καλῶς,

296 F. συγκαθιστάναι.

304 F. τῷ πρὶν Scaliger.

Ἰππόλυ-

- Ιππόλυτον. Φ. οἴμοι. Τ. θιγγάνει σέθεν τόδε ;
 Φαί. Ἀπώλεσάς με, μαῖα, καί σε πρὸς θεῶν
 Τῷδ' ἀνδρὸς αὐθις λίσσομαι σιγαῖν πέρι.
 Τρο. Οὐρα ; φρονεῖς μὲν εὖ φρονέσαι δ', ἢ θέλεις 315
 Παῖδάς τ' ὀνῆσαι, καὶ σὸν ἐκσῶσαι βίον.
 Φαί. Φιλῶ τέκν' ἄλλη δ' ἐν τύχῃ χειμάζομαι.
 Τρο. Ἀγνάς μὲν, ὦ παῖ, χεῖρας αἵματος φέρεις.
 Φαί. Χεῖρες μὲν ἀγναί, φρὴν δ' ἔχει μίασμά τι.
 Τρο. Μῶν ἐξ ἐπακλῆς πημονῆς ἐχθρῶν τινος ; 320
 Φαί. Φίλος μ' ἀπόλλυσ', ἔχ' ἐκῆσαν ἔχ' ἐκῶν.
 Τρο. Θησεύς τιν' ἡμάρτηκεν εἰς σ' ἀμαρτίαν ;
 Φαί. Μὴ δρῶς' ἔγωγ' ἐκεῖνον ὀφθεῖν κακῶς.
 Τρο. Τί γὰρ τὸ δεινὸν τῷθ', ὅ σ' ἐξαίρει θανεῖν ;
 Φαί. Εἰ μ' ἀμαρτεῖν' ἢ γὰρ εἰς σ' ἀμαρτάνω. 325
 Τρο. Οὐ δῆθ' ἐκῆσάγ', ἐν δὲ σοὶ λελείψομαι.
 Φαί. Τί δρᾷς ; βιάζῃ χειρὸς ἐξαρλωμένη ;
 Τρο. Καὶ σῶν γε γονάτων ἢ μεθήσομαί ποτε.
 Φαί. Κάκ' ὦ τάλαινα σοὶ, τάδ' εἰ πεύση κακά.
 Τρο. Μείζον γὰρ ἢ σὲ μὴ τυχεῖν, τί μοι κακόν 330
 Φαί. Ολῆ' τὸ μέντοι πρᾶγμ' ἐμοὶ τιμὴν φέρει.
 Τρο. Κᾶπειλα κρύπτεις χρήσθ' ἱκνεμένης ἐμῆ ;
 Φαί. Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν ἐσθλαὶ μηχανώμεθα.
 Τρο. Οὐκῆν

Τρο. Οὐκ᾽ ἐν λέγῃσθα, τιμιωτέρα φανῇ.

Φαί. Απελθε πρὸς θεῶν, δεξιᾶς τ' ἐμῆς μέθες. 335

Τρο. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ μοι δῶρον ἔδιδως ὁ χρῆν.

Φαί. Δώσω· σέβας γὰρ χειρὸς αἰδῶμαι τὸ σόν.

Τρο. Σιγῶμ' ἂν ἤδη· σὸς γὰρ ἔντεϋθεν λόγος.

Φαί. Ω τλήμον, οἶον μήτερ ἡράσθης ἔρον;

Τρο. Οὐ ἔσχε ταύρε, τέκνον, ἢ τί φῆς τόδε; 340

Φαί. Σὺ τ' ὦ τάλαιν' ὅμαιμε, Διονύσε δάμαρ.

Τρο. Τέκνον, τί πάσχεις; συγγόνες κακοῖροθεῖς;

Φαί. Τρίτη δ' ἐγὼ δύσηνος ὡς ἀπόλλυμαι.

Τρο. Εκ τοι πέπληγμαι· ποῖ προβήσεται λόγος;

Φαί. Εκείθεν ἡμεῖς, ἔνεωσι δυσυχεῖς. 345

Τρο. Οὐδέν τι μᾶλλον οἶδ' ἢ βέλομαι κλύειν.

Φαί. Φεῦ·

Πῶς ἂν σὺ μοι λέξεις ἃ 'μ' ἐχρῆν λέγειν;

Τρο. Οὐ μάντις εἰμὶ τὰφανῇ γνῶναι σαφῶς.

Φαί. Τὶ τέθ' ὁ δὴ λέγουσιν ἀνθρώπους ἐρᾶν; 350

Τρο. Ἡδισον, ὦ παῖ, ταυτὸν, ἀλγεινόν θ' ἅμα.

Φαί. Ἡμεῖς ἂν εἴμεν θατέρω κεχρημέναι.

Τρο. Τί φῆς; ἐρᾶς, ὦ τέκνον, ἀνθρώπων τινὸς;

Φαί. Οσὶς ποθ' ἔτός ἐσθ' ὁ τῆς ἀμαζόνος. 354

Τρο. Ἰππέλυτον αὐδᾶς; Φ. σὺ ταῦτ' ἐκ ἐμῶ κλυεῖς.

Φαί. Οἶμοι

Φαί. Οἶμοι τί λέξεις, τέκνον; ὥς μ' ἀπώλεσας.
 Γυναῖκες, ἐκ ἀνάσχετ'· ἐκ ἀνέξομαι
 Ζῶσ'· ἐχθρὸν ἡμαρ, ἐχθρὸν εἰσορῶ φάος.
 Ρίψω, μεθήσω σῶμ'· ἀπαλλαχθήσομαι
 Βίβ' θανῆσα' χαίρετ'· ἐκ ἔτ' εἴμ' ἐγώ. 360
 Οἱ σώφρονες γὰρ ἐχ' ἐκόντες, ἀλλ' ὅμως,
 Κακῶν ἐρῶσι. Κύπρις ἐκ ἄρ' ἦν θεός,
 Ἀλλ' εἴτι μείζον ἄλλο γίγνεται θεῶ,
 Ἡ τήνδε, καὶ μὲ, καὶ δόμους ἀπώλεσεν.

Στροφή.

Χο. Αἶες ὦ, ἔκλυες ὦ, 365
 Ἀνήκευσα τὰς τυράννας
 Πάθεα μέλεα θρεομένας.
 Ολοίμαν ἔγωγε, πρὶν σ' ἂν φίλαν
 Καταλύσαι φρένα.
 Ἰὼ μοι μοι· φεῦ· φεῦ· 370
 Ω τάλαινα τῶνδ' ἀλγέων.
 Ω πόλοι τρέφοντες βροτῆς.
 Ολωλας· ἐξέφηνας εἰς φάος κακὰ.
 Τίς σε παναμέριος ὅδε χρόνος μένει;
 Τελευτήσεταιί τι καινὸν δόμοις. 375

Ἀσημα

Ασηλα δ' ἔκ' ἔτ' ἐσὶν οἳ φθίνει τύχαι
Κύπριδος, ὧ τάλαίνα παῖ Κρησία.

Φαί. Τροϊζήνιαι γυναῖκες, αἱ τόδ' ἔσχατον
Οἰκεῖτε χώρας Πελοπίας προνώπιον,
Ἦδη πότε' ἄλλως νυκλὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ 380
Θνητῶν ἐφρόντισ' ἢ διέφθαρται βίος.
Καί μοι δοκῶσιν ἔκ' κατὰ γνώμης φύσιν
Πράσσειν κάκιον· ἐς γὰρ τόγ' εὖ φρονεῖν
Πολλοῖσιν· ἀλλὰ τῇδ' ἀθρητέον τόδε.
Τὰ χρής' ἐπισάμεσθα, καὶ γιγνώσκομεν, 385
Οὐκ ἐκπονῶμεν δ'· τῆ μὲν, ἀργίας ὕπο,
Οἶδ' ἡδονὴν προθέυτες ἀντὶ τῆ καλῆ
Ἀλλην τίν'· εἰσὶ δ' ἡδοναὶ πολλαὶ βίῃ,
Μακραί τε λίσχαι, καὶ σχολή, τερπνὸν κακόν,
Αἰδώς τε· δισσαί, δ' εἰσὶν· ἡ μὲν, ἔκ' κακῆ, 390
Ἡ δ' ἄχθος οἴκων· εἰ δ' ὁ καιρὸς ἦν σαφής,
Οὐκ ἂν δύ' ἦσιν ταῦτ' ἔχοντε γράμματ' α.
Ταῦτ' ἔν' ἐπειδὴ τυγχάνω πρόγνεσ' ἐγὼ,
Οὐκ ἔσθ' ὁποῖα φαρμάκῳ διαφθερεῖν
Εμελλον, ὥς τε τῆμπαλιν πεσεῖν φρενῶν. 395
Λέξω δὲ καὶ σοὶ τῆς ἐμῆς γνώμης ὁδόν.
Ἐπεὶ μ' ἔρωσ' ἔτρωσεν, ἐσκόπευ' ὅπως

Ε

Κάλλισ'

Κάλλις' ἐνέγκαιμ' αὐτὸν ἡρξάμην μὲν ἔν
 Εκ τῷδε σιγᾷ τήνδε, καὶ κρύπτειν νόσον.
 Γλώσση γὰρ ἔδεν πισόν' ἢ θυραῖα μὲν 400
 Φρονήματ' ἀνδρῶν νεθετεῖν ἐπίσαι,
 Αὐτὴ δ' ὑφ' αὐτῆς πλεῖστα κέκληται κακά.
 Τὸ δεύτερον δέ, τὴν ἄνοιαν εὖ φέρειν,
 Τῷ σωφρονεῖν νικῶσα, πρένουσάμην.
 Τρίτον δ', ἐπειδὴ τοῖσιν ἐκ ἐξήνυλον 405
 Κύπριν κρατῆσαι, καλῶς εἶναι ἔδοξε μοι
 Κράτισον' εἰς ἀντερεῖ βελεύμασιν.
 Εμοὶ γὰρ εἴη μήτε λανθάνειν καλὰ,
 Μήτ' αἰσχρὰ δρώση, μάρτυρας πολλὰς ἔχειν.
 Τὸ δ' ἔργον ἤδη, τὴν νόσον τε δυσκλεᾶ 410
 Γυνὴ τε πρὸς τοῖσδ' ἔσ' ἐγίγνωσκον καλῶς,
 Μίσσημα πᾶσιν. Ως ὅλοιον παγκάκως
 Ητις πρὸς ἀνδρας ἡρξάτ' αἰσχύνειν λέχη
 Πρώτη θυραῖος' ἐκ δὲ γενναίων δόμων
 Τόδ' ἡρξε θηλείαισι γίγνεσθαι κακόν. 415
 Οταν γὰρ αἰσχρὰ τοῖσιν ἐσθλοῖσιν δοκῇ,
 Ἡ κάρηαι δόξει τοῖς κακοῖς εἶναι καλὰ.
 Μισῶ δὲ καὶ τὰς σώφρονας μὲν ἐν λόγοις,
 Λάθρα δὲ τόλμας ἔκκαλες πεκνημένας.

Αἶ πῶς ποτ', ὦ δέσποινα ποντία Κύπρι, 420
 Βλέπεσιν εἰς πρόσωπα τῶν ζυνευνετῶν,
 Οὐδὲ σκότον φρίσσει τὸν ζυνεργάτην,
 Τέρεμνά τ' οἴκων, μή ποτε φθογγὴν ἀφῇ;
 Ἡμᾶς γὰρ αὐτὸ τῆτ' ἀποκλείνει, φίλαι,
 Ὡς μή ποτ' ἄνδρα τὸν ἐμὸν αἰσχύνασ' ἄλῳ,
 Μὴ παῖδας, ἕς ἔτικλον· ἀλλ' ἐλεύθεροι 426
 Παρρησία θάλλοντες, οἰκοῖεν πόλιν
 Κλεινῶν Ἀθηνῶν, μηρὸς ἕνεκ' εὐκλεεῖς.
 Δελοῖ γὰρ ἄνδρα, καὶν θρασύσπλαγχνός τις ἦ,
 Οταν ζυνεῖδῃ μηρὸς ἢ πατρὸς κακὰ. 430
 Μόνον δὲ τῆτο φάσ' ἀμιλλᾶσθαι βίῳ,
 Γνώμην δικαίαν καὶ γαθὴν ὅτῳ παρῇ.
 Κακὲς δὲ θνητῶν ἐξέφην' ὅταν τύχη,
 Προθεῖς κάτοπλρον ὥς παρθένω νέα,
 Χρόνος παρ' οἷσι μή ποτ' ὀφθείην ἐγώ. 435
 Χο. Φεῦ· φεῦ· τὸ σῶφρον ὡς ἀπανταχῆ καλόν,
 Καὶ δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς καρπίζειται.
 Τρο. Δέσποιν', ἐμοί τοι συμφορὰ μὲν ἀρτίως
 Ἡ σὴ, παρέσχε δεινὸν ἐξαίφνης φόβον.
 Νῦν δ' ἐννοῦμαι φαῦλος ἔσαι· καὶν βροτοῖς 440
 Αἱ δεύτεραί πῶς φρονίδες σοφώτεραι.

Οὐ γὰρ περισσὸν ἔδεν, ἔδ' ἔξω λόγῳ
 Πέπονθας ὄργαι δ' εἰς σ' ἐπέσκηψαν θεᾶς.
 Εἰς τί τῆτο θαῦμα; σὺν πολλοῖς βροτῶν.
 Κᾶπειτ' ἔρωτος ἕνεκα ψυχὴν ὀλεῖς; 445
 Οὐκ ἄράγ' εἰ δεῖ τοῖς ἐρώσι τῶν πέλας,
 Ὅσοι τε μέλλουσ', εἰ θανεῖν αὐτὰς χρεῶν.
 Κύπρις γὰρ εἰ φορητὸς, ἦν πολλὴ ῥυή.
 Ἡ τὸν μὲν εἰκονθ', ἡσυχῇ μετέρχεται
 Ὀν δ' αὖ περισσὸν, καὶ φρονεῖνθ' εὖρη μέγα,
 Τῆτον λαβῆσα, πῶς δοκεῖς, καθύβρισε. 451
 Φοιτᾷ δ' αὖ αἰθέρ' ἔσι δ' ἐν θαλασσίῳ
 Κλύδωνι Κύπρις· πάντῃ δ' ἐκ ταύτης ἔφυ.
 Ἡ δ' ἔσιν ἡ σπείρυσσα, καὶ διδῶσ' ἔρον,
 Οὗ πάντες ἐσμέν οἱ κατὰ χθον' ἐκγονοί. 455
 Ὅσοι μὲν ἔν γραφάς τε τῶν παλαιτέρων
 ἔχουσιν, αὐτοὶ τ' εἰσὶν ἐν μέσσις αἰεὶ,
 Ἰσασι μὲν Ζεὺς ὥς ποτ' ἠράσθη γάμων
 Σεμέλης· ἴσασι δ' ὥς ἀνὴρ πασέν ποτε
 Ἡ καλλιφεγγὴς Κέφαλον εἰς θεὸς ἔως, 460
 Ἐρωτος ἕνεκ'· ἀλλ' ὅμως ἐν ἔρανῳ

446 F. ἢ ἀρα δεινὸν interrogativè,

Ναίεσι,

Ναίεσι καὶ φεύγεσιν ἐκποδῶν θεῶν
 Στέργεσι δ', οἶμαι, ξυμφορᾷ νικώμενοι.
 Σὺ δ' ἐκ ἀνέξε; χρεὴν σ' ἐπὶ ῥήοις ἄρα
 Πατέρα φυτεύειν, ἢ πὶ δεσπόταις θεοῖς 465
 Ἀλλοισιν, εἰ μὴ τέσδε γε σέρξεις νόμους.
 Πόσους δοκεῖς δὴ κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν,
 Νοσῶνθ' ὁρῶντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὁρᾶν;
 Πόσους δὲ παῖσι πατέρα ἡμαρτηκόσι
 Συνεκκομίζειν Κύπριν; ἐν σοφοῖσι γὰρ 470
 Τὰδ' ἐσι θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλὰ.
 Οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρεὴ βίον λίαν βροτῆς.
 Οὐδὲ σέγην γὰρ, ἧς κατ' ἡρεφεῖς δόμοι,
 Καλῶς ἀκριβώσειαν· εἰς δὲ τὴν τύχην
 Πесῶσ', ὅσην σὺ, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς; 475
 Ἀλλ' εἰ τὰ πλείω χρηστὰ τῶν κακῶν ἔχεις,
 Ἀνθρώπος ἔσθα, κάρτα γ' εὖ πράκειας ἂν.
 Ἀλλ' ὦ φίλη παῖ, λῆγε μὲν κακῶν φρενῶν,
 Λῆξόν δ' ὕβριζες· ἔ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις
 Τὰδ' ἐσι κρείσσω δαιμόνων εἶναι θέλειν. 480
 Τόλμα δ' ἐρῶσα· θεὸς ἐβλήθη τάδε.
 Νοσῶσα δ', εὖ πως τὴν τόσον κατὰ σρέφε.
 Εἰσὶν δ' ἐπῶδαι, καὶ λόγοι θελκῆήριοι.

Φανήσε-

Φανήσεταιί τι τῆσδε φάρμακον νόσῃ.

Ἡ τ' ἄρά γ' ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἄν, 485

Εἰ μὴ γυναῖκες μηχανάς εὐρήσομεν.

Χο. Φαίδρα, λέγει μὲν ἦδε χρησιμώτερα

Πρὸς τὴν παρῶσαν ζυμφοράν· αἰνῶ δέ σε.

Ὁ δ' αἶνος ἔτος, δυσχερέστερος λόγων 489

Τῶν τῆσδε, καὶ σοὶ μᾶλλον ἀλγίων κλύειν.

Φαί. Τῆτ' ἔσθ', ὃ θνητῶν εὖ πόλεις οἰκωμένας,

Δόμους τ' ἀπόλλυσ', οἱ καλοὶ λίσαν λόγοι.

Οὐ γάρ τι τοῖσιν ὥσιντερπνὰ δεῖ λέγειν,

Ἀλλ' ἐξ ὅτε τις εὐκλεὲς γενήσεται.

Τρο. Τί σεμνομυθεῖς; ἔ' λόγων εὐσχημόνων 495

Δεῖ σ', ἀλλὰ τὰνδρὸς ὥς τάχος διῖξέον

Τὸν εὐθὺν ἐξειπόντας ἀμφὶ σὲ λόγον.

Εἰ μὲν γὰρ ἦν σοι μὴ 'πὶ συμφοραῖς βίος

Τοιαῖσδε, σῶφρων δ' ἔσ' ἐτύγχανες γυνή,

Οὐκ ἂν ποτ' εὐνῆς ἔνεχ', ἡδονῆς τε σῆς, 500

Προσῆγον ἂν σε δεῦρο· νῦν δ' ἀγῶν μέγας

Σῶσαι βίον σὸν, καὶ ἐπίφθονον τόδε.

Φαί. ὦ δεινὰ λέξας, ἔχιν συγκλήσεις σῶμα,

Καὶ μὴ μεθήσεις αὐθις αἰσχίσεις λόγους;

Τρο. Αἰσχρ', ἀλλ' ἀμείνω τῶν καλῶν τὰδ' ἐσί σοι. 505

Κρεῖσσον

Κρεῖσσον δὲ τέργον εἵπερ ἐκσώσειέ σε,
 Ἡ τῆνομ' ὧ σὺ καλῶν γαυρεμένη.

Φαί. Καὶ μή γε πρὸς θεῶν, εὖ λέγεις γάρ, αἰσχρὰ
 δέ,

Πέρα προβῆς τῶνδ' ὡς ὑπείργασμαι μὲν εὖ
 Ψυχὴν ἔρωι· ταῖσχα δ' ἦν λέγης καλῶς, 510
 Εἰς τῆθ', ὃ φεύγω νῦν, ἀναλωθήσομαι.

Τρο. Εἴ τοι ὁδοῖ σοι, χρῆν μὲν ἔσ' ἀμαρτάνειν·
 Εἰ δ' ἔν, πιθῆ μοι· δευτέρα γὰρ ἡ χάρις.

Εσιν κατ' οἴκας φίλτρα μοι θελκῆρια
 Ερῶλος· ἦλθε δ' ἄρτι μοι γνώμης ἔσω, 515
 Ἀ σ' ἔτ' ἐπ' αἰσχροῖς, ἔτ' ἐπὶ βλάβῃ φρενῶν,
 Παύσει νόσος τῆσδ' ἦν σὺ μὴ γένη κακῇ.
 Δεῖ δ' ἐξ ἐκείνης δὴ τι τῆ ποθεμένῃ
 Σημεῖον, ἢ λόλον τίν', ἢ πέπλων ἄπο
 Λαβεῖν, συνάψαι τ' ἐκ δυοῖν μίαν χάριν. 520

Φαί. Πότερα δέ, χρυσὸν ἢ ποτὸν τὸ φάρμακον;

Τρο. Οὐκ οἶδ' ὄνασθαι, μὴ μαθεῖν βέλτε, τέκνον.

Φαί. Δέδοιχ', ὅπως μοι μὴ λίσαν φανῆς σοφῇ.

Τρο. Πάντ' ἂν φοβηθεῖς· ἴσθι δειμαίνεις δὲ τί;

Φαί. Μή μοι τι Θησέως τῶνδε μηνύσης τάκω. 525

Τρο. Εἰσον ὧ παῖ· ταῦτ' ἐγὼ θήσα καλῶς.

Μόνον

Μόνον σύ μοι δέσποινα ποντία Κύπρι,
 Συνεργὸς εἴης· τᾶλλα δ' οἷ' ἐγὼ φρονῶ,
 Τοῖς ἔνδον ἡμῖν ἀρκέσει λέξαι φίλοις.

Στροφὴ α'.

Χο. Ερως, ἔρως, ὃ κατ' ὀμμαῶν 530
 Στάζεις πόθον, εἰσάγων γλυκεῖαν
 Ψυχᾷ χάριν, ἧς ἐπιστραφεύση,
 Μὴ μοι ποτὲ σὺν κακῷ φανείης,
 Μήδ' ἄρ' ῥυθμος ἔλθοις.
 Οὔτε γὰρ πυρὸς, ἔ 535
 τ' ἄσρων ὑπέρλερον βέλος,
 Οἷον τὸ τᾶς Αφροδίτας
 Ἰησιν ἐκ χερῶν
 Ερως ὁ Διὸς παῖς.

Ἀντιστροφὴ α'.

Ἀλλως ἄλλως παρὰ τ' Αλφεῶ, 540
 Φοίβε τ' ἐπὶ Πυθίοις τεράμνοις,
 Βέταν φόνον Ἑλλάς ἀέξει δῆ.
 Ερατα δὲ τὸν τύραννον ἀνδρῶν,
 Τὸν τᾶς Αφροδίτας

Φιλτάτων

Φιλτάτων θαλάμων
 Κληδῆχον, ἔ σεβίζομεν,
 Πέρθοντα, καὶ διὰ πάσης
 Ἰόντα συμφορᾶς
 Θναλοῖς, ὅταν ἔλθῃ.

Στροφή β.

Τὰν μὲν Οἰχαλία
 Πῶλον, ἄζυγα λέκτρων,
 Ἀναδρον τὸ πρὶν, καὶ
 Ἀνυμφον, οἶκῳ
 Ζεύξας ἀπειρεσίαν δρομάδα
 Τὰν ναῖδ' ὅπως τε βάκχαν,
 Σὴν αἵματι, σὺν καπνῷ,
 Φονίοις θ' ὕμεναίοις,
 Ἀλκμήνας τόκῳ Κύπρις ἐξέδωκεν.
 Ω τλαῖμον ὕμεναίων.

Ἀντιστροφή β.

Ω Θήβας ἱερὸν
 Τεῖχος, ὃ σόμα Δίρκας,

555 F. τιν' αἶδος ὥς βακχαν,

F

Συνείποιτ'

Συνείποιτ' ἂν οἶον

Α Κύπρις ἔρπει.

Βροντᾷ γὰρ ἀμφιπύρῳ, τοκάδα

Τὰν διογόνῳιο βάκχε

565

Νυμβευσάμεναν, πότμῳ

Φονίῳ καλεῦνασε.

Δεινὰ γὰρ τὰ πάντ' ἐπιπνεῖ μέλισσα

Δ' οἷα τις πεπόταται.

Φαί. Σιγήσατ' ὦ γυναῖκες· ἐξειργάσμεθα.

570

Χο. Τί δ' ἐσι, Φαίδρα, δεινὸν ἐν δόμοισι σοῖς;

Φαί. Εἰσῆχ' αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω.

Χο. Σιγῶ· τὸ μέντοι φροῖμιον κακὸν τόδε.

Φαί. Ἰὼ μοι· αἶ· αἶ· αἶ· αἶ·

Ω δυσάλαινα τῶν ἐμῶν παθημάτων.

575

Χο. Τίνα θροεῖς αὐδᾶν;

Τίνα βοᾷς λόγον;

Ενεπε τίς φοβεῖ σε

Φήμα, γύναι, φρένας ἐπίσσυλος;

Φαί. Απωλόμεσθα· ταῖσδ' ἐπιστᾶσαι πύλαις,

580

Ακέσαθ' οἶον κέλαδος ἐν δόμοις· πῖτνεϊ.

Χο. Σὺ παρὰ κλῆθρα· σοὶ

Μέλει πομπίμα

Φάτις

Φάτις δωμάτων.

Ενεπε δ' ἔννεπέ μοι

585

Τί ποτ' ἔβα κακόν.

Φαί. Ο τῆς φιλίππε παῖς ἄμαζόνος βοᾷ

Ιππόλυτος, αὐδῶν δεινὰ πρὸς πολὺν κακὰ.

Χο. Ιαχάν μὲν κλύω,

Σαφεὲς δ' ἐκ ἔχω

590

Γεγωνεῖν ὅπᾳ

Διὰ πύλας ἔμολεν,

Εμολέ σοι βοά.

Φαί. Καὶ μὲν σαφῶς γε τὴν κακῶν προμνήστριαν,

Τῇ δεσπότη προδῆσαν ἐξαυδᾷ λέχος.

595

Χο. Ω μοι ἐγὼ κακῶν.

Προδέδοσαι φίλα.

Τί σοι μήσομαι ἃ τὰ

Κρυπλὰ γὰρ πέφηνε, διὰ δ' ὄλλυσαι.

Φαί. Αἶ· αἶ· ἔ· ἔ· . Χ. πρόδοτος ἐκ φίλων. 600

Φαί. Απώλεσέν μ' εἰπῆσα συμφορὰς ἐμὰς,

Φίλως, καλῶς δ' ἔ, τήνδ' ἰωμένη νόσον.

Χο. Πῶς ἔν; τί δράσεις, ὦ παθεσ' ἀμήχανα;

Φαί. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἐν' καλθανεῖν ὅσον τάχος.

591 F. δια.

F 2

Τῶν

Τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος μόνον. 605

Ιππ. Ω γαῖα μήτερ, ἤλεις τ' ἀναπλῦχαι,

Οἷων λόγων ἄρρητον εἰσήκυσ' ὄπα.

Τρο. Σίγησον, ὦ παῖ, πρίν τιν' αἰσθῆσθαι βοῆς.

Ιππ. Οὐκ ἔς' ἀκέσας δεῖν ὅπως σιγήσομαι.

Τρο. Ναὶ πρὸς σέ τῆς σῆς δεξιάς εὐωλέεν. 610

Ιππ. Οὐ μὴ προσοίσῃς χεῖρα, μὴ δ' ἄψῃ πέπλων.

Τρο. Ω πρὸς σέ γονάτων, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ.

Ιππ. Τί δ', εἶπερ, ὥς φῆς μηδὲν εἶρηκας κακόν;

Τρο. Ο μῦθος, ὦ παῖ, κοινὸς ἔδαμῶς ὅδε.

Ιππ. Τά τοι κάλ' ἐν πολλοῖσι κάλλιον λέγειν. 615

Τρο. Ω τέκνον, ὅρκος μηδαμῶς ἀτιμάσῃς.

Ιππ. Η γλῶσσ' ὁμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

Τρο. Ω παῖ, τί δράσεις; σὲς φίλος διεργάσῃ;

Ιππ. Απέπλυσ' ἔδεις ἄδικος ἔσι μοι φίλος.

Τρο. Σύγγνωθ' ἀμάρχειν εἰκὸς ἀνθρώπος, τέκνον.

Ιππ. Ω ζεῦ, τί δὴ κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν 621

Γυναῖκας εἰς φῶς ἤλεις καλῶκισας;

Εἰ γὰρ βρότειον ἤθελες σπεῖραι γένος,

Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρὴν παρασχέσθαι τόδε.

Ἀλλ' ἀνιθένης σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτὲς 625

Ἡ χαλκόν, ἡ σίδηρον, ἡ χρυσὲ βάρος,

Παίδων

Παίδων πρίασθαι σπέρμα, τῷ τιμήμαίος
 Τῆς ἀξίας ἕκασον· ἐν δὲ δώμασι
 Ναίειν ἐλευθέροισι, θηλειῶν ἄτερ.
 Νῦν δ' εἰς δόμους μὲν πρῶτον ἄζεσθαι κακὸν
 Μέλλοντες, ὄλβον δωμάτων ἐκτίνομεν. 631
 Τάτω δὲ δῆλον, ὡς γυνὴ κακὸν μέγα.
 Προσθεῖς γὰρ ὁ σπείρας τε καὶ θρέψας παλῆρ
 Φερνάς, ἀπώκισ', ὡς ἀπαλλαχθῇ κακῷ.
 Ο δ' αὖ λαβὼν ἀτηρὸν εἰς δόμους φύλον 635
 Γέγηθε, κόσμον προσιθεῖς ἀγάματι.
 Καλὸν κακίσω· καὶ πέπλοισιν ἐκπονεῖ,
 Δύσηνος, ὄλβον δωμάτων ὑπεξελών.
 ἔχει δ' ἀνάγκην, ὥς κηδεύσας καλοῖς 639
 Γαμβροῖσι, χαίρων σώζειαι πικρὸν λέχος.
 Ἡ χρηστὰ λέκτρα, πενθερὺς δ' ἀνωφελεῖς
 Λαβὼν, πιέζει τὰ γαθῶ τὸ δυσυχές.
 Ρᾶσον δ' ὅτῳ τὸ μηδὲν, ἀλλ' ἀνωφελές
 Εὐηθία κατ' οἶκον ἱδρῦται γυνή.
 Σοφὴν δὲ μισῶ· μὴ γὰρ ἐν γ' ἐμοῖς δόμοις 645
 Εἴη φρονέουσα πλεῖον, ἢ γυναῖκα χρῆ.
 Τὸ γὰρ πανῆργον μᾶλλον ἐντίκει Κύπρις
 Ἐν ταῖς σοφαῖσιν· ἢ δ' ἀμήχανος γυνή

Γνώμη

Γνώμη βραχεία μωρίαυ ἀφῆρέθη.

Χρῆν δ' εἰς γυναῖκας πρόσπολον μὲν ἔπερᾶν,

Ἀφθογγα δ' αὐταῖς συγκάλοικίζειν δακνη 651

Θηρῶν, ἵν' εἶχον μὴ δὲ προσφωνεῖν τινα,

Μήτ' ἐξ ἐκείνῃς φθέγμα δέξασθαι πάλιν.

Νῦν δ' αἱ μὲν, ἔνδον δρῶσιν αἱ κακαὶ κακὰ

Βελεύματ'· ἔξω δ' ἐκφέρουσι πρόσπολοι. 655

Ὡς καὶ σύ γ' ἡμῖν πατὴρ, ὦ κακὸν κάρα,

Λέκλρων ἀθίκλων ἦλθες εἰς συναλλαγὰς.

Α' γὰρ ῥυλοῖς νασμοῖσιν ἐξομῶρξομαι,

Εἰς ὧτα κλύζων· πῶς ἂν ἔν εἴην κακός,

Ὡς ἔδ' ἀκέσας τοιάδ', ἀγνεύειν δοκῶ; 660

Εὖ δ' ἴσθι, τέμόν σ' εὐσεβὲς σώζει, γύναι.

Εἰ μὴ γὰρ ὄρκοις θεῶν ἀφρακίος εὐρέθην,

Οὐκ ἂν ποτ' ἔσχον μὴ τάδ' ἐξειπεῖν πατρί.

Νῦν δ' ἐκ δόμων μὲν ἔς' ἂν ἐκδημος χθονὸς

Θησεύς, ἀπειμι· σίγα δ' ἔχομεν σόμα. 665

Θεάσομαι δὲ σὺν πατὴρὸς μολὼν ποδί,

Πῶς νιν προσόψει καὶ σὺ, καὶ δέσποινα σή.

Τῆς σῆς δὲ τόλμης εἶσομαι γεγευμένος.

Ολοισθε· μισῶν δ' ἔ ποτ' ἐμπλησθήσομαι

662 F. ἤρεθην Pierlon.

664 F. 15' αἰ η' κδημος Dawes.

Γυναῖκας, εἴδ' εἰ φησί τις μ' αἰεὶ λέγειν. 670
 Αἰεὶ γὰρ ἦν πως εἰσὶ σᾶκεῖναι κακαί.
 Ἡ νῦν τις αὐτὰς σωφρονεῖν διδάξάτω,
 Ἡ καὶ μ' εἰάτω ταῖσδ' ἐπεμβαίνειν αἰεὶ.

Ἄντιστροφὴ.

Χο. Τάλανες, ὦ κακοῦχεῖς
 Γυναικῶν πότμοι, τίνα νῦν ἢ 675
 Τέχνην ἔχομεν, ἢ λόγον,
 Σφαλεῖσαι κάθαρμα λύσειν λόγῃ;

Φαί. Ετύχομεν δίκας,
 Ω γὰρ, καὶ φῶς.
 Πᾶ ποτ' ἐξαλύξω τύχας; 680
 Πῶς δὲ κρύψω, φίλοι, πῆμα;
 Τίς ἂν θεῶς ἀρωγὸς, ἢ τίς ἂν βροτῶν
 Πάρεδρος, ἢ ξυνεργὸς ἀδίκων ἔργων
 Φανείη; τὸ γὰρ παρ' ἡμῖν πάθος
 Παρὸν, δυσεκπέρατον ἔρχεται βίβ. 685
 Κακοῦχεσάτα γυναικῶ ἐγώ.

Χο. Φεῦ· φεῦ· πέπρακται, καὶ καλῶρθῶνται τέχναι,
 Δέσποινα, τῆς σῆς προσπόλε· κακῶς δ' ἔχει.

Φαί. Ω παγκακίση, καὶ φίλων διαφθορά, 690
 Οἶ.

Οἳ εἰργάσω με; Ζεὺς σ' ὁ γεννήτωρ ἐμὸς
 Πρόρριζον ἐκρίψειεν, ἑτάσας πυρί.
 Οὐκ εἶπον; ἔσῃς πρὲνοησάμην φρενὸς,
 Σιγᾶν ἐφ' οἷσι νῦν ἐγὼ κακύνομαι;
 Σὺ δ' ἐκ ἀνέσχε' τοιγὰρ ἐκ ἔτ' εὐκλεεῖς 695
 Θανέμεθ'· ἀλλὰ δεῖ με δὴ καινῶν λόγων.
 Οὗτος γὰρ ὀργῇ συνλεθηγμένος φρένας,
 Ερεῖ καθ' ἡμῶν πατρὶ σὰς ἀμαρτίας,
 Ερεῖ δὲ Πιτθεῖ τῷ γέροντι συμφορὰς,
 Πλήσει τε πᾶσαν γαῖαν αἰσχίστων λόγων. 700
 Ολοιο καὶ σὺ, χ' ὥς τις ἄκουσας φίλος
 Πρόθυμός ἐσι μὴ καλῶς εὐεργεῖν.

Τρο. Δέσποιν', ἔχεις μὲν τὰ μὰ μέμψασθαι κακά.
 Τὸ γὰρ δάκνον σε τὴν διάγνωσιν κραλεῖ.
 Ἐχω δὲ καὶ γὰρ πρὸς τὰδ', εἰ δέξῃ, λέγειν. 705
 Εθρεψά σ', εὖνεσ τ' εἰμί· τῆς νόσε δέ σοι
 Ζηῆσα φάρμαχ' εὖρον ἐχ' ἂν βελόμην.
 Εἰ δ' εὐ γ' ἔπραξα, κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ᾦν.
 Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκλήμεθα.
 Φαί. Ἡ γὰρ δίκαια ταῦτα καὶ ἄρκεντά μοι, 710
 Τρώσασαν ἡμᾶς, εἴτα συγχωρεῖν λόγοις;
 Τρο. Μακρηγορεῖμεν' ἐκ ἐσωφρόνεν ἐγώ.

ΑΛΛ'

Αλλ' ἔσι καὶ τῶνδ' ὥς σωθῆναι, τέκνον.

Φαί. Παῦσαι λέγεσθαι καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἔκκαλως
Παρήνεσας μοι, καὶ πεχείρησας κακὰ. 715

Αλλ' ἐκ ποδῶν ἀπελθε, καὶ στυγῆς περὶ
Φρόντιζ· ἐγὼ γὰρ ταῦτ' ἴθις καλῶς.

Τρεῖς δὲ παῖδες εὐγενεῖς Τροϊζήνιαι,
Τοσόνδε μοι παράσχετ' ἐξαίεμένη,
Σιγῇ καλύπτειν, ἃ νῦν εἰσηκέσασθαι. 720

Χο. Ομνυμι σεμνὴν Ἀρτεμιν Διὸς κόρην,
Μηδὲν κακῶν σῶν ἐς φάος δείξειν πόλιν.

Φαί. Καλῶς ἐλέξαθ'· ἐν δὲ πρόπρεπτος ἐγὼ
Εὐρημα δὴ τι τῆσδε συμφορᾶς ἔχω,
Ὡς εὐκλεᾶ μὲν παῖσι προσθεῖναι βίον, 725
Αὐτὴ τ' ὄνασθαι πρὸς τὰ νῦν πεπρωκότα.
Οὐ γάρ ποτ' αἰσχυρῶ γε Κρησίης δόμους,
Οὐδ' εἰς πρόσωπον Θησέως ἀφίξομαι
Αἰσχροῖς ἐπ' ἔργοις, ἔνεκ' αὖ ψυχῆς μιᾶς.

Χο. Μέλλει δὲ δὴ τι δρᾶν ἀνήμερον κακόν; 730

Φαί. Θανεῖν ὅπως δὲ, τῷτ' ἐγὼ βελεύσομαι.

Χο. Εὐφημος ἴσθι. Φ. καὶ σύ γ' εὖ με νεθέτει.

Εγὼ δὲ Κύπριν, ἥπερ ἐξόλλυσί με,
Ψυχῆς ἀπαλλαχθεῖσα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ,

Τέρψω· πικρὺ δ' ἔρωτος ἠτληθήσομαι. 735
 Ἀτὰρ κακόν γε χ' αἰτέρῳ γενήσομαι
 Θανῶσ', ἵν' εἰδῇ μὴ ἔπι τοῖς ἐμοῖς κακοῖς
 Ὑψηλὸς εἶναι· τῆς νόστου δὲ τῆσδε μοι
 Κοινῇ μέλασχών, σωφρονεῖν μαθήσεται.

Στροφή α'.

Χο. Ἠλιβάτοις ὑπὸ πνευμῶσι γενοίμαν, 740
 Ἴνα με πλερῶσσαν ὄρνιν
 Θεὸς ἐν πλαναῖς
 Ἀγέλαισι θείῃ
 Ἀρθείην δ' ἐπὶ πόντιον
 Κύμα τᾶς Ἀδριηνᾶς 745
 Ἀκτᾶς, Ἠριδανῆ θ' ὕδωρ
 Ἐνθα πορφυρὸν σαλάσσεσιν
 Εἰς οἶδμα πατρὸς τριτάλαιναί
 Κόραι, Φαέθοντος οἴκῳ, δακρύων
 Τὰς ἠλεκτροφαεῖς αὐγὰς. 750

Αντιστροφή α'.

Ἐσπερίδων δ' ἐπὶ μηλόσπορον ἀκλᾶν
 Ἀνύσαιμι τᾶν αἰοιδᾶν,
 Ἴν' ὁ πονηρομέδων

Πορφυρέας

Πορφυρέας λίμνης
 Ναύταις ἔκ ἔθ' ὁδὸν νέμει,
 Σεμνὸν τέρμονα κυρῶν
 Οὐρανῷ, τὸν Ἀτλας ἔχει,
 Κρήναί τ' ἀμβρόσιαι χέονται
 Ζηνὸς μελάθρων παρὰ κοίταις,
 Ἰν' Ὀλβιόδωρος αὖξει Ζαθέα
 Χθὼν εὐδαιμονίαν θεοῖς.

755

760

Στροφή β'.

Ω λευκόπλερε Κρησία
 Πορθμῖς, ἃ διὰ πόντιον
 Κύμ' ἀλίκλυπον ἄλμας
 Επόρευσας ἑμὰν ἄνασσαν
 Ολβίων ἀπ' οἴκων
 Κακονυμφολάταν ὄνασιν.
 Ἡ γὰρ ἀπ' ἀμφοτέρων,
 Ἡ Κρησίας ἐκ γᾶς, δύσορνις
 Επῆλθε κλεινὰς Αθήνας, Μυ-
 νυχίῃ δ' ἐπ' ἀκταῖς ἐκδήσαντο
 Πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχὰς,
 Επ' ἀπείρῃ τε γᾶς ἔβασαν.

765

770

G 2

Ανθ'

Ἀντίγραφη β.

Ανθ' ὧν ἔχ' ὁσίων ἐρώ-
των δεινὰ φρένας Ἀφροδί-
τας νόσῳ κατεκλάσθη.

775

Χαλεπὰ δ' ὑπέρανλος ἔστα
Συμφυρᾶ, τεράμνων

Ἀπὸ νυμφιδίων κρεμασὸν

Ἀψέλει ἀμφὶ βρόχον

780

Λευκὰ καθαρμόζυστα δέρρα,

Δαίμονα συγνὸν κατὰιδεσθει-
σα, τάν τ' εὐδοξὸν ἀνθαιρεμένα

Φάμαν, ἀπαλλάσσαστά

Τ' ἀλγεινὸν φρενῶν ἔρωτα.

785

Θερ. Ἰε' Ἰε'

Βοηδρομεῖτε πάντες οἱ πέλας δόμων.

Ἐν ἀγχούαις δέσποινα Θησέως δάμαρ.

Χα. Φεῦ· Φεῦ· πέπρακται· βασιλὶς ἔκετ' ἔσι δὴ

Γυνή, κρεμασοῖς ἐν βρόχοις ἡρτημένη.

790

Θερ. Οὐ σφεύσεται· ἔκ οἷσσι τις ἀμφιδέξιον

Σίδηρον, ᾧ τόδ' ἄμμα λύσομεν δέρης;

Ημι. Φίλοι, τί δρῶμεν; ἢ δακεῖ περὶν δόμους,

Λῦσαι,

- Λῦσαι τ' ἀνάσσαν ἐξ ἐπισπασῶν βρόχων ;
 Ημι. Τί δ' ; ἔ παρῆισι πρόσπολοι νεανίαί ; 795
 Τὸ πολλὰ πρᾶσσειν ἐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίᾳ.
 Θερ. Ορθώσατ' ἐκλείνουρες ἄθλιον νέκυν.
 Πικρὸν τόδ' οἰκῆρημα δεσπόταις ἐμοῖς.
 Χο. Ολωλεν ἡ δύσηνος, ὡς κλύω, γυνή.
 Ἡδὴ γὰρ ὡς κεκρόν νιν ἐκλείνεσι δῆ 800
 Θη. Γυναῖκες, ἴσε τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή ;
 Ηχὼ βαρεῖα προσπόλων ἀφίκετο.
 Οὐ γάρ τι μ' ὡς θεωρὸν ἀξιοῖ δόμος.
 Πύλας ἀνοίξας εὐφρόνως προσεννέπειν.
 Μῶν Πιθέως τι γῆρας εἰργασαί νεον ; 805
 Πρόσω μὲν ἤδη βίσιος· ἀλλ' ὅμως ἔτ' ἂν
 Λυπηρὸς ἡμῖν τῷσδ' ἂν ἐκλίποι δόμους.
 Χο. Οὐκ εἰς γέροντας ἦδε σοι τείνει τύχη,
 Θησεῦ· νέοι θανόντες ἀλγυνέσι σε. 810
 Θη. Οἶμοι· τέκνων μοι μή τι συλαῖται βίος ;
 Χο. Ζῶσιν, θανέσης μηρὸς ὡς ἀλγιστὰ σοί·
 Θη. Τί φῆς ; ὀλωλεν ἄλοχος ; ἐκ τίνος τύχης ;
 Χο. Βρόχον κρεμασὸν ἀγχόνῃς ἀνήψατο.
 Θη. Λύπη παχυνθεῖς ; ἢ πὸ συμφορᾶς τινός ;
 Χο. Τοσῦτον ἴσμεν· ἄρτι γὰρ καὶ γὰρ δόμους, 815
 Θησεῦ,

Θησεῦ, πάρειμι, σῶν κακῶν πεινθήτριά.

Θη. Αἶ· αἶ· τί δῆτα τοῖσδ' ἀνέξεμμαι κάρσιν
Πλεκτοῖσι φύλλοις, δυσυχῆς θεωρὸς ὢν ;
Χαλᾶτέ κλῆθρα πρόσπολοι πυλωμάτων,
Εκλύσαθ' ἄρμυς, ὥς ἴδω δυσδαίμονα 820
Γυναικὸς, ἣ με καλθανῦσ' ἀπώλεσεν.

Χο. Ἰὼ· ἰὼ· τάλαινα, μελέων κακῶν,
Επαθες· εἰργάσω
Τοσῦτον, ὥς τε τέσδε συγχέαι δόμους
(Αἶ· αἶ· τόλμας,
Ὡ βιαίως θανῦσ',
Ανοσίῳ τε συμφορᾷ)
Σᾶς χερὸς πάλαισμα μελέας.

Τί σ' ἄρα σὰν τάλαιναν ἀμαυροῖ ζῶάν ;
Θη. Ὡ μοι ἐγὼ παθέων, ὦν ἔπαθον, ὦ τάλαινα.
Τὰ κάκισ' ἐμῶν κακῶν· ὦ τύχα, 831
Ὡς μοι βαρεῖα καὶ δόμοις ἐπεσάθης,
Κηλὶς ἄφρατος ἐξ ἀλαστόρων τινὸς,
Καλακονὰ μὲν ἔν, ἀβίωτος βίος.
Κακῶν δ' ὃ τάλαινα πέλαιος εἰσορῶ 835
Τοσῦτον, ὥς μή ποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν,

820. F. ὥς ἴδω πικρὰν θάλασσαν.

Μήδ'.

Μήδ' ἐκπερᾶσαι κῦμα τῆσδε συμφορᾶς.

Εκλύεθ' ἄρμυς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν.

Τίνα λόγον τάλας, τίνα τύχαν σέθεν

Βαρύπολμον, τλήμον, προσαυδῶν τύχῳ;

Ορνις γὰρ ὥς τις ἐκ χερῶν ἄφαντος εἶ, 841

Πήδημ' ἐς ἄδ' κραιπνὸν ὀρμήσασά μοι.

Αἶ· αἶ· αἶ· αἶ· μέλεα μέλεα τάδε πάθη·

Πρόσωθεν δέ ποθεν ἀνακομίζομαι

Τύχαν, δαιμόνων ἀμπλακίαισι 845

Τῶν πάροιθεν τινος.

Χρ. Οὐ σοὶ τὰδ', ὦ ἄναξ, ἦλθε δὴ μόνῳ κακὰ·

Πολλῶν μετ' ἄλλων ὤλεσας κεδνὸν λέχος.

Θη. Τὸ κατὰ γᾶς θέλω, τὸ κατὰ γᾶς κνέφας,

Μεῖοικεῖν σκότῳ θανῶν ὁ τλήμων, 850

Τῆς σῆς σερηθεὶς φιλήτης ὀμιλίας·

Απώλεσας γὰρ μᾶλλον, ἢ καλέφθισο.

Τίνος δὴ κλύω; πόθεν θανάσιμος τύχα,

Γύναι, σὰν ἔβα τάλαιναν καρδίαν;

Εἴποι τις ἂν τὸ πρᾶχθέν, ἢ μάτην ὄχλον 855

Στέγει τύκνον δῶμα προσπόλων ἐμῶν;

Ἰὼ μοι μοι σέθεν· μέλεος,

838 F. delendus est hic versus.

Οἶον

Οἶον εἶδον ἄλγος δόμων,
 Οὐ τληλὸν, εἰδὲ ῥητόν· ἀλλ' ἀπωλόμαν.
 Ερημος οἶκος, καὶ τέκν' ὀρφανεύειαι. 860

Χο. Ελιπες, ἔλιπες, ὦ φίλα γυναικῶν,
 Αριστα θ', ὅποσας ἐφορᾷ
 Φέγγος αἰλίε τέ,
 Καὶ νυκτὸς ἀσερωτὸς σελάνα.
 Ἰὼ τάλας· ὦ τάλας· ὅσον κακὸν ἔχει δόμος.
 Δάκρυσί με βλέφαρα 866
 Καταχυθέντα τέγγειαι σὰ τύχα.
 Τὸ δ' ἐπὶ τῷδε πῆμα φρίσσω πάλαι.

Θη. Εἰ· εἰ·
 Τὶ δὴ ποθ' ἤδε δέλτας ἐκ φίλης χειρὸς 870
 Ἠρήμην, θέλει τί σημαίνει νέον;
 Ἀλλ' ἢ λέχες μοι καὶ τέκνων ἐπισολὰς
 Εγραψεν ἡ δύσηνος ἐξαίτημένη;
 Θάρσει, τάλαινα· λέκτρα γὰρ τὰ Θεγίως
 Οὐκ ἔσι, δῶμά θ', ἥτις εἴσονται χυρή. 875
 Καὶ μὴν τόποι γε σφενδόνης χρυσηλάτῃ
 Τῆς ἐκ ἔτ' ἔσης τῆσδε, προσπαίνεσσί με.
 Φέρ' ἐξελίζας περιβολὰς σφραγισμάτων
 Ἰδὼ τί λέξαι δέλτας ἤδε μοι θέλει.

Χο. Φεῦ·

Χο. Φεῦ· φεῦ· τόδ' αὖ νεόχμον ἐκδοχαῖς 880
 Επεισφέρει θεὸς κακὸν ἐμοὶ μὲν ἔν
 Αἰώλῳ βίε τύχα πρὸς τὸ κρανθεὺν
 Εἴη τυχεῖν· ὀλομένε γὰρ ἔκ' ὄντας λέγω
 Φεῦ φεῦ τῶν ἐμῶν τυράννων δόμους.

Ω δαῖμον, εἴπως ἐστὶ, μὴ σφῆλης δόμους; 885
 Αἰτνεμένης δὲ κλυθί με· πρὸς γὰρ τινὸς
 Οἰωνὸν ὥς μάντις εἰθορῶ κακῶ.

Θη. Οἶμοι· τόδ' οἶον ἄλλο πρὸς κακῶ κακόν,
 Οὐ τλήλῳ, ἔδ' λεκλόν· ὦ τάλας ἐγώ.

Χο. Τί χρήμα; λέξον, εἴ τι μοι λόγος μέτα. 890

Θη. Βοᾶ βοᾶ δέλῳ ἄλαστα· πᾶ φύγω
 Βάρος κακῶν; ἀπὸ γὰρ ὀλόμενος οἴχομαι.
 Οἶον οἶον εἶδον ἐν γραφαῖς μέλος
 Φθεγγόμενον τλήμων.

Χο. Αἶ· αἶ· κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον. 895

Θη. Τόδε μὲν ἔκ' ἔτι σόμαλος ἐν πύλαις
 Καθέξω δυσεκπέρατον ὀλοὸν ὀλοὸν
 Κακόν· ὦ πόλις, πόλις,
 Ἰππόλυτος εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγέειν
 Βία, τὸ σεμνὸν Ζηνὸς ὄμμ' ἀτιμάσας. 900
 Ἀλλ' ὦ πάτερ Πόσειδον, ἄς ἐμοὶ πόλε

Αράς ὑπέσχετ' ἑνὶ καλὲργασαι
 Τύτων ἑμὸν παῖδ'· ἡμέραν δὲ μὴ φύγοι
 Τήνδ', εἴπερ ἡμῖν ὥπασας σαφεῖς ἀράς.

Χο. Ἀναξ, ἀπεύχετ' αὐτὰ πρὸς θεῶν πάλιν. 905
 Γνώσῃ γὰρ αὐθις ἀμπλακῶν· ἑμοὶ πιθεῖ.

Θη. Οὐκ ἔσι· καὶ πρὸς γ' ἐξελῶ σφετῶνδε γῆς.
 Δυοῖν δὲ μοίραιν' ἑλθέτω πεπλήξεσθαι.
 Ἡ γὰρ Ποσειδῶν αὐτὸν εἰς ἄδ' ἀδύμους
 Θανόντα πέμψει τὰς ἑμὰς ἀράς σέβων, 910
 Ἡ τῶνδε χώρας ἐκπεσὼν, ἀλώμενος
 Ζέην ἐπ' αἴαν λυπρὸν ἀντλήσει βίον.

Χο. Καὶ μὲν ὅδ' αὐτὸς παῖς σὸς εἰς καιρὸν παρὰ
 Ἰππόλυτος· ὀργῆς δ' ἐξανεῖς κακῆς, ἄναξ
 Θεσεῦ, τὸ λῶσον σοῖσι βέλευσαι δόμοις. 915

Ἰππ. Κραυγῆς ἀκέσας σῆς ἀφικόμην, πάτερ,
 Σπεδῆ· τὸ μὲν τοι πρᾶγμ', ἐφ' ᾧτινι γένεις,
 Οὐκ οἶδα· βελοίμην δ' ἂν ἐκ σέθεν κλύειν.
 Εἰ τί χρῆμα; σὴν δάμαρθ' ὀρῶ, πάτερ,
 Νεκρὸν· μεγίστη θάνατος τόδ' ἄξιον· 920
 Ἦν ἀρτίως ἔλειπον· ἢ φάος τόδε
 Οὐπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο.
 Τί χρῆμα πάσχει; τῷ τρόπῳ διόλλυται;

Πάτερ,

Πάτερ, πυθέσθαι βέλομαι σέθεν πάρα.

Σιγᾶς; σιωπῆς δ' ἔδεν ἔργον ἐν κακοῖς. 925

Ἡ γὰρ ποθεῖσα πάντα καρδία κλύειν,

Καὶ τοῖς κακοῖσι λίχνος ἔσ' ἀλίσκεται.

Οὐ μὲν φίλος γε, καὶ τι μᾶλλον ἢ φίλος,

Κρύπτειν δίκαιον σὰς, πάτερ, δυσπραξίας.

Θη. Ω πόλλ' ἀμαρτάνοντες ἄνθρωποι μάτην, 930

Τί δὴ τέχνας μὲν μυρίας διδάσκει,

Καὶ πάντα μηχανᾶσθε, καὶ ζευρίσκει,

Εν δ' ἐκ ἐπίσασθ', ἐδὲ δὴ θηρᾶσθε πω,

Φρονεῖν διδάσκειν, οἷσιν ἐκ ἔνεσι νῦς;

Ιππ. Δεινὸν σοφιστὴν εἶπας, ὅστις εὖ φρονεῖν 935

Τὸς μὴ φρονέοντας δυνατὸς ἔς' ἀναγκάσαι.

Ἀλλ' ἐ γὰρ ἐν δεοντι λεπτεργεῖς, πάτερ

Δέδοικα μή σε γλῶσσ' ὑπερβάλῃ κακοῖς.

Θη. Φεῦ χρεὴν βροτοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον

Σαφές τι κεῖσθαι, καὶ διάγνωσιν φρενῶν, 940

Ὅστις τ' ἀληθὴς ἐστίν, ὅς τε μὴ φίλος

Δισσὰς δὲ φωνὰς πάντας ἀνθρώποις ἔχειν,

Τὴν μὲν, δικαίαν, τὴν δ', ὅπως ἐτύγχανεν

Ὡς ἢ φρονέσας τᾶδ' ἐξηλέγχεται

Πρὸς τῆς δικαίας, καὶ ἂν ἠπαλώμεθα. 945

Ἰππ. Ἀλλ' εἴ τις εἰς σὸν ἔς με διαβαλὼν ἔχει
Φίλων, νοσῶμεν δ' ἔδεν ὄντες αἴτιοι,

Ἐκ τοι πέπληγμαι· σοὶ γὰρ ἐκπλήσσει με
Λόγοι, παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν.

Θη. Φεῦ τῆς βροτείας, ποῖ προβήσεται, φρενός;
Τί τέρμα τόλμης καὶ θράσους γενήσεται; 951
Εἰ γὰρ κατ' ἀνδρὸς βίοντον ἐξογκώσεται,
Ὁ δ' ὕστερος τῆ πρόσθεν εἰς ὑπερβολὴν
Πανῆργος ἔσαι, θεοῖσι προσβαλεῖν χθονὶ
Ἀλλην δεήσει γαῖαν, ἢ χωρήσεται 955
Τῆς μὴ δικαίας καὶ κακῆς πεφυκότας·
Σκέψασθε δ' εἰς τόνδ', ὅσις ἐξ ἐμῆ γεγώς,
Ἡσχυε τὰ μὰ λέκτρα, καὶ ξελέγχεται
Πρὸς τῆς θανάσης ἐμφανῶς κάκιος ὢν·
Δεῖξον δ' ἐπειδὴ γ' εἰς μίαν μ' ἐλήλυθας, 960
Τὸ σὸν πρόσωπον δεῦρ' ἐναντίον παλρί.
Σὺ δὲ θεοῖσιν ὥς περισσὸς ὢν ἀνὴρ
Ξύνει; σὺ σώφρων καὶ κακῶν ἀκήρατος;
Οὐκ ἂν πιθόμην τοῖσι σοῖς κόμπους ἐγὼ,
Θεοῖσι προσθεὶς ἀμαθίαν φρονεῖν κακῶς. 965
Ἦδη νῦν αὖχαι, καὶ δι' αἰψύχῃ βορᾷς
Σίτοις καπήλευ· Ὀρφέα τ' ἀνακτ' ἔχων,
Βάκχευε,

Βάκχευε, πολλῶν γραμμάτων τιμῶν καπνὺς·
 Ἐπεὶ γ' ἐλήφθης· τὲς δὲ τοιούτους ἐγὼ,
 Φεύγειν προφωνῶ πᾶσι· θηρεύεσι γὰρ 970
 Σεμνοῖς λόγοισιν, αἰσχροὶ μηχανώμενοι.
 Τέθνηκεν ἤδε· τὐτό σ' ἐκσώζειν δοκεῖς;
 Ἐν τῷδ' ἀλίσκῃ πλεῖστον, ὧ κακίσει σύ.
 Ποῖοι γὰρ ὄρκοι κρείσσονες; τίνες λόγοι
 Τῇσδ' ἂν γένοιντ' ἂν, ὥς σ' αἰτίαν φυγεῖν;
 Μισεῖν σε φήσεις τήνδε, καὶ τὸ δὴ νόθον 976
 Τοῖς γνησίοισι πολέμιον πεφυκέναι;
 Κακὴν ἄρ' αὐτὴν ἔμπορον βίβ λέγεις,
 Εἰ δυσμενεῖα σῇ τὰ φίλῳτ' ὤλεσεν.
 Ἀλλ' ὡς τὸ μῶρον ἀνδράσιν μὲν ἔκ' ἐνι, 980
 Γυναιξὶ δ' ἐμπέφυκεν; οἶδ' ἐγὼ νέες
 Οὐδὲν γυναικῶν ὄντας ἀσφαλεσέροις,
 Ὅταν ταραξῇ Κύπρις ἡβῶσαν φρένα.
 Τὸ δ' ἄρσεν αὐτὲς ὠφελεῖ προσκείμενον·
 Νῦν ἔν, τί ταῦτα σοῖς ἀμιλλῶμαι λόγοις,
 Νεκρῷ παρόντος μάρτυρος σαφεσάτω; 986
 Εξέρρε γαίης τῇσδ' ὅσον τάχος φυγὰς·
 Καὶ μήτ' Αθήνας τὰς θεοδμήτας μόλης,
 Μήτ' εἰς ὄρες γῆς, ἧς ἐμὸν κρατεῖ δόρυ·

Εἰ γὰρ παθὼν γε σὲ τὰδ' ἡσσηθήσομαι, 990
 Οὐ μαρτυρήσει μ' ἴσθμιος Σίννις ποτὲ
 Κτανεῖν ἑαυτὸν, ἀλλὰ κομπάζειν μάτην
 Οὐδ' αἱ θαλάσσης σύννομοι Σκειρωνίδες
 Φήσῃσι πέτραι τοῖς κακοῖς μ' εἶναι βαρύν.

Χο. Οὐκ οἶδ' ὅπως εἵποίμ' ἂν εὐτυχεῖν τινα 995
 Θνητῶν· τὰ γὰρ δὴ πρῶτ' ἀνέστραπται πάλιν.

Ιππ. Πάτερ, μένος μὲν, ξύσασις τε σῶν φρενῶν,
 Δεινὴ τὸ μέντοι πρᾶγμα ἔχον καλὰς λόγους,
 Εἴ τις διαπλύξειεν, ἔ καλὸν τόδε.
 Εγὼ δ' ἄκομψος εἰς ὄχλον δῆναι λόγον, 1000
 Εἰς ἡλικας δὲ κωλίγους σοφώτερος
 Εγεί δὲ μοῖραν καὶ τόδ'· οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς
 Φαῦλοι, παρ' ὄχλῳ μιστικώτεροι λέγειν.
 Ομῶς δ' ἀνάγκη συμφορᾶς ἀφιγμένης,
 Γλῶσσαν μ' ἀφεῖναι· πρῶτα δ' ἄρξομαι λέ-
 γειν,

Οθεν μ' ὑπῆλθες πρότερον ὥς διαφθερῶν, 1006
 Κεκ' ἀντιλέξοντ'· εἰσορᾶς φάος τόδε,
 Καὶ γαῖαν· ἐν τοῖσδ' ἔκ' ἕνεσ' ἀνὴρ ἐμῷ,
 Οὐδ' ἦν σὺ μὴ φῆς, σωφρονέστερος γεγώς.
 Επίσταμαι γὰρ πρῶτα μὲν θεὸς σέβειν, 1010
 Φίλοις

Φίλοις τε χρῆσθαι μὴ ᾧ δίκειν πειρωμένοις.
 Ἀλλ' οἷσιν αἰδῶς, μήτ' ἀπαγγέλλειν κακὰ,
 Μήτ' ἀνθυπεργεῖν αἰσχρὰ τοῖσι χρωμένοις.
 Οὐκ ἐγγελασῆς τῶν ὁμιλέντων, πάτερ,
 Ἀλλ' αὐτὸς ἔπαρῃσι, καὶ γυῖς ὦν, φίλοις.
 Ἐνὸς δ' ἄθικτος, ὃ με νῦν ἐλεῖν δοκεῖς· 1016
 Λέχες γὰρ εἰς τόδ' ἡμέρας αἰγνὸν δέμας·
 Κεῖ οἶδα πρᾶξιν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλύων,
 Γραφῇ τε λεύσσω· ἔδὲ ταῦτα γὰρ σκοπεῖν
 Πρόθυμός εἰμι, παρθένον ψυχὴν ἔχων. 1020
 Καὶ δὴ τὸ σῶφρον τέμνον ἔπειθει σ' ἴσως.
 Δεῖ δὴ σε δεῖξαι τῷ τρόπῳ διεφθάρη.
 Πότερα, τὸ τῆσδε σώμ' ἐκαλλισεύειο
 Πασῶν γυναικῶν, ἢ σὸν οἰκήσειν δόμον,
 Εγκληρον εὐνὴν προσλαβὼν, ἐπήλπισα; 1025
 Μάταιος ἄρ' ἦν, ἔδαμῃ μὲν ἔν φρονῶν.
 Ἀλλ' ὥς τυραννεῖν ἠδὲ τοῖσι σώφροσιν;
 Ηκιστὰ γ', εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορε
 Θνητῶν, ὅσοισιν ἀνδάνει μοναρχία.
 Εγὼ δ' αἰγῶνας μὲν κρατεῖν ἐλληνικὰς 1030
 Πρῶτος θέλοιμ' εἶναι, ἐν πόλει δὲ δεύτερος
 Σὺν τοῖς ἀρίστοις εὐτυχεῖν αἰεὶ φίλοις.

Πράσσειν

Πράσσειν γὰρ εὖ πάρες· κίνδυνος δ' ἅπῳ
 Κρείσσῳ δίδωσι τῆς τυραννίδος χάριν.
 Ἐν ἔλεγκται τῶν ἐμῶν, τὰ δ' ἄλλ' ἔχεις.
 Εἰ μὲν γὰρ ἦν μοι μάρτυς οἶός εἰμ' ἐγώ, 1036
 Καὶ τῆσδ' ὀρώσης φέγγος ἠγωνιζόμεν,
 Ἐργοῖς ἂν εἶδες τὺς κακὺς διεξιῶν.
 Νῦν δ' ὄρκιον σοι Ζῆνα, καὶ πέδον χθονὸς
 Ομνυμι, τῶν σῶν μήποθ' ἄψασθαι γάμων 1040
 Μήδ' ἂν θελῆσαι, μήδ' ἂν ἔννοϊαν λαβεῖν.
 Ἦτ' ἄρ' ὀλοίμην ἀκλεῆς, ἀνώνυμος,
 Ἀπολὶς, αἰοικος, φυγὰς ἀλιτεύων χθόνα,
 Καὶ μήτε πόντος, μήτε γῆ δέξαιτό με
 Σάρκας θανόντος, εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνὴρ 1043
 Εἰ δ' ἤδε δειμαίνεσθ' ἀπώλεσεν βίον,
 Οὐκ οἶδ' ἐμοὶ γὰρ ἔθεμις λέγειν πέρα.
 Ἐσωφρόνησεν, ἔκ ἔχυστα σωφρονεῖν.
 Ἡμεῖς δ' ἔχοντες, ἔκ καλῶς ἐχρώμεθα.
 Χο. Ἀρκῆσαν εἵπας αἰτίας ἀποσροφῆν, 1050
 Ορκὺς παρασχῶν, πῖσιν ἔσμικρὰν, θεῶν.
 Θη. Ἀρ' ἔκ ἐπώδους καὶ γόης πέφυχ' ὅδε,
 Ὃς τὴν ἐμὴν πέποιθεν εὐοργησίᾳ
 Ψυχὴν κρᾷήσειν, τὸν τεκόντ' ἀτιμάσας;

Ἰππ. Καὶ

Ιππ. Καὶ σὺ γέ κάρτα ταῦτα θαυμάζω, πα-
τερ' 1055

Εἰ γὰρ σὺ μὲν παῖς ἦσθ', ἐγὼ δὲ σὸς πατήρ,
Εκλείναί τοι σ' ἂν κ' φυγαῖς ἐζημίεν,

Εἵπερ γυναικὸς ἠξίως ἐμῆς θυγείν.

Θη. Ως ἄξιον τόδ' εἶπας, ἔχ' ἔτω θανῇ
Ωσπερ σὺ σαυτῷ τόνδε πρῆθηκας νόμον. 1060

Ταχὺς γὰρ ἔδης ῥᾶτος ἀνδρὶ δυσυχεῖ.

Ἀλλ' ἐκ παλαιάς φυγὰς ἀλιεύων χθονός,

Ξένην ἐπ' αἶαν λυπρὸν ἀντλήσεις βίον·

Μισθὸς γάρ ἐστιν ἔτος ἀνδρὶ δυσσεβεῖ.

Ιππ. Οἴμοι' τί δράσεις; ἔδὲ μηνυῖν χρόνον 1065
Δέξῃ καθ' ἡμῶν, ἀλλά μ' ἐξελαῖς χθονός;

Θη. Πέραν γε πόντου, τερμόνων τ' ἀτλαντικῶν,
Εἴ πως δυναίμην' ὥς σὸν ἐχθαίρω κᾶρα.

Ιππ. Οὐδ' ὄρκον, ἔδὲ πῖσιν, ἔδὲ μάντεων
Φήμας ἐλέγξας, ἄκριον ἐμβαλεῖς με γῆς; 1070

Θη. Ἡ δέλῃος ἦδε κλῆρον ἔδεδεγμένη,
Κατηγορεῖ σε πισταί' τὲς δ' ὑπὲρ κᾶρα
Φοιβῶνιδας ὄρνις, πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.

Ιππ. Ω θεοὶ, τί δῆτα τέμνον ἔλυσω σῶμα,
Οἷς γ' ὑφ' ὑμῶν ἔς σέβω, διόλλυμαι; 1075

Οὐ δῆτα· πάντως ἔπιθοιμ' ἂν οἷς με δεῖ,
Μάτην δ' ἂν ὄρκους συγχέαιμι· ἔξ ὤμοσα.

Θη. Οἶμοι· τὸ σεμνὸν ὥς μ' ἀποκλινεῖ τὸ σόν·
Οὐκ εἴ παλῶας ἐκτὸς ὥς τάχιστα γῆς;

Ιππ. Ποῖ δῆτα τλήμων τρέψομαι; τίνος ξένων 1080
Δόμους ἔσειμι τῇδ' ἐπ' αἰτίᾳ φυγών;

Θη. Οἷς γυναικῶν λυμεῶνας ἤδελοι
Ξένους κομίζων, καὶ ξυνοικέρας κακῶν.

Ιππ. Αἶ· αἶ· πρὸς ἥπαρ δακρύων τ' ἐγγὺς τόδε,
Εἰ δὴ κακὸς γε φαίνομαι, δοκῶ τέ σοι. 1085

Θη. Τότε σεναάζειν καὶ προγιγνώσκειν ἐχρῆν,
Οτ' εἰς παλῶαι ἄλοχον ὑβρίζειν ἔτλης.

Ιππ. Ω δώματ', εἴθε φθέγμα γηρύσαισθέ μοι,
Καὶ μαρτυρήσαιτ' εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνὴρ.

Θη. Εἰς τῆς ἀφώνους μάρτυρας φεύγεις; σαφῶς
Τόδ' ἔρχον ἔλεγον σε μηνύει κακόν. 1091

Ιππ. Φεῦ·
Εἴθ' ἦν ἐμαυτὸν προσβλέπειν ἐναντίον
Στάνθ' ὥς ἐδάκρυσ' οἷα πάσχομεν κακά.

Θη. Πολλῷ γε μάλλον σαυτὸν ἥσκησας σέβειν,
Ἡ τῆς τεκόντας ὅσια δρᾶν δίκαιος ὢν. 1096

Ιππ. Ω δυσάλαινα μήτερ, ὦ πικραὶ γοναί,

Μηδεῖς

Μηδεὶς ποτ' εἴη τῇν ἐμῶν φίλων νόθος.

Θη. Οὐχ ἔλξετ' αὐτὸν δμῶες; ἐκ ἀκέρει
Πάλαι ξενεῦσθαι τόνδε πρηνέποντ' αἶμα με; 1100

Ιππ. Κλαίων τις αὐτῶν ἄρ' ἐμῷ γε θίξετ' αἶμα;
Σὺ δ' αὐτός, εἴ σοι θυμὸς, ἐξώθει χθονός.

Θη. Δράσω τάδ', εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πείσῃ λόγοις;
Οὐ γὰρ τις οἶκλος σῆς μ' ὑπέρχειαι φυγῆς.

Ιππ. Ἀρηρεν ὡς ἔοικεν ὦ τάλας ἐγώ 1105
Ὡς οἶδα μὲν ταῦτ', οἶδα δ' ἄχ' ὅπως φράσω.
ὦ φιλτάτῃ μοι δαιμόνων Λητῆς κόρα,
Σύνθακε, συγκύναγε, φευζόμεσθα δὴ
Κλειναῖς Αθήνας· ἀλλὰ χαιρέτω πόλις,
Καὶ γαῖ' Ἐρεχθέως ὦ πέδον Τροϊζήνιον, 1110
Ὡς ἐγκαθηδῶν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα,
Χαῖρ' ὕστατον γάρ σ' εἰσορῶν προσφθέγγομαι.
Ἰτ' ὦ νέοι μοι τῆσδε γῆς ὁμήλικες,
Προσεῖπαθ' ἡμᾶς, καὶ προπέμψατε χθονός,
Ὡς ἔ ποτ' ἄλλον ἄνδρα σωφρονέστερον 1115
Οψεσθε, κεῖ μὴ ταῦτ' ἐμῷ δοκεῖ παλρί.

Στροφή α'.

Χο. Ἡ μέγα μοι τὰ θεῶν
Μελεδήμαθ', ὅταν φρένας ἔλθῃ,

Λύπας παραιρεῖ

Σύνεσιν δέ τιν' ἐλπίδι κεύθων

1120

Δείπομαι, ἔν τε τύχαις θνατῶν,

Καὶ ἐν ἔργοις λεύσων.

Αλλὰ γὰρ ἄλλοτ' ἀμείβεσθαι

Μετὰ δ' ἴσταται ἀνδράσιν αἰῶν

Πολυπλάνητος αἰεὶ.

1125

Αντιγραφὴ α΄

Εἴθε μοι εὐχαμένῃ

Θεόθεν τάδε μοῖρα παράσχοι,

Τύχαν μετ' ὄλβου,

Καὶ ἀκήρατον ἄλγεσι θυμόν·

Δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκέως, μήτ' αὖ

1130

Παράσημος ἐνείη·

Ράδια δ' ἤθεα τῶν αὔριον

Μελαβαλλομένα χρόνον αἰεὶ

Βίον συνευχόειν.

Στροφή β΄

Οὐκέτι γὰρ καθαράν

1135

Θρέν' ἔχω· παρὰ δ' ἐλπίδα λεύσσω·

Ἐπεὶ τῶν ἐλλανίας.

Φανερώς

Φανερώτατον αἰεὶ Ἀθήνας
Εἶδομεν εἶδομεν ἐκ πατρὸς ὄργας
Ἀλλαν ἐπ' αἶαν ἰέμενον.

1140

Ὡ ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτᾶς,
Δρυμός τ' ὄρειος, ὅθι κυνῶν

Ὡκυπόδων ἐπέβα

Θεᾶς μέτα, θήρας ἐναίρων
Δίκλυνναν ἀμφὶ σεμνάν.

1145

Ἀντιστροφὴ β'.

Οὐκ ἔτι συζυγίαν

Πάλλον Εὐελᾶν ἐπιβάσῃ,

Τὸν ἀμφὶ λίμνας τρόχον

Κατέχων ποδὶ γυμνάδας ἵππους.

Μῆσα δ' αὖπνος ὑπ' ἀντυγι χορδαῖν

1150

Λήξει παλῶον ἀνα δόμον.

Ἀσέφανοι δὲ κόρας ἀνάπαυλαι

Λατῆς βαθεῖαν ἀνα χλόαν

Νυμφίδια δ' ἀπόλω-

λε λέχη φυγᾶ σᾶ,

1155

Λέκτρων ἀμιλλα κέραις.

1149 F. γυμναδος ἵππων

Εγώ

Επώδους.

Εγὼ δὲ σὰ δυσυχία

Δάκρυσι διοίσω

Πότμον ἄπολμον· ὦ τάλαινα

Μᾶτερ, ἔτεκες ἀνόνῃα. φεῦ

1160

Μανίω θεοῖσιν·

Ἰὼ ἰὼ συζυγίαι Χάριες,

Τί τὸν τάλαν' ἐκ παλῶας γᾶς

Οὐδὲν ἄτας αἴτιον,

Πέμπειε τῶνδ' ἀπ' οἴκων.

1165

Ημι. Καὶ μὲν ὁπαδὸν Ἰππολύτη τόνδ' εἰσορῶ

Σπεδῇ σκυθρωπὸν πρὸς δόμους ὀρμώμενον.

Αγ. Ποῖ γῆς ἀνακλῆα τῆσδε Θησέα μολῶν,

Εὐροιμ' ἄν, ὦ γυναῖκες; εἵπερ ἴσε, μοι

Σημήνατ'· ἄρα τῶνδε δωμαίων ἔσω;

1170

Χο. Ο δ' αὐτὸς ἔξω δωμαίων πορεύεται.

Αγ. Θησεῦ, μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον

Σοὶ, καὶ πολίταις, οἳ τ' Ἀθηναίων πόλιν

Ναίεσι, καὶ γῆς τέρμονας Τροιζηνίας.

Θυ. Τί δ' ἔσι; μῶν τις συμφορὰ νεωτέρα

1175

Δισσὰς καλεῖληφ' αἰσυγείτονας πόλεις;

Αγ. Ἰππό-

- Αγ. Ιππόλυτος ἔκ' ἔτ' ἐστίν, ὥς εἰπεῖν ἔπος.
 Δέδορκε μέντοι φῶς ἐπὶ σμικρᾷς ῥοπῆς.
- Θη. Πρὸς τῷ δὲ ἔχθρας μῶν τις ἦν ἀφιγμένος,
 Οἷα καλῆσ' αὖτις ἄλοχον, ὥς παῖρ, βία; 1180
- Αγ. Οἰκέϊος αὐτὸν ὤλεσ' ἄρμάτων ὄχος,
 Αραί τε τῷ σὺ σόμας, ἅς σὺ σῶ πατρὶ,
 Πόντε κρέοντι παῖδός ἡράσω πέρι.
- Θη. Ω θεοὶ, Πόσειδόν θ', ὥς ἄρ' ἦσθ' ἐμὸς παῖρ,
 Ορθῶς ὠκέσας τῶν ἐμῶν καλευγμάτων. 1185
 Πῶς καὶ διώλετ' εἰπέ· τῷ τρόπῳ δίκης
 Επαῖσεν αὐτὸν ῥόπῃρον αἰσχύναντά με;
- Αγ. Ἡμεῖς μὲν ἀκτῆς κυμοδέγμονος πέλας,
 Ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας,
 Κλαίουῃς ἦλθε γάρ τις ἄγγελος λέγων, 1190
 Ως ἔκ' ἔτ' ἐν γῇ τῇδ' ἀνασρέψοι πόδα
 Ιππόλυτος, ἐκ σὺ τλήμονας φυγὰς ἔχων.
 Οδ' ἦλθε ταυτὸν δακρύων φέρων μέλος
 Ἡμῖν ἐπ' ἀκταῖς· μυρία δ' ὀπισθόποις
 Φίλων ἅμ' ἔσειχ' ἡλίκων ὁμήγυρις. 1195
 Ἡρόνῃ δὲ δὴ ποτ' εἶπ' ἀπαλλαχθεὶς γόων,
 Τὶ ταῦτ' αἰλύω; πεισέον πατρός λόγοις·
 Εντύνεθ' ἵππους ἄρμασι ζυγηφόρους,

Δμῶες·

Δμῶες· πόλις γὰρ ἐκ ἐτ' ἐστὶν ἡδε μοι.
 Τένθενδε μέντοι πᾶς ἀνὴρ ἠπείγειο 1200
 Καὶ θᾶσσον ἢ λέγοι τις, ἐξηρημέναις
 Πώλεις παρ' αὐτὸν δεσπότην ἐσήσαμεν·
 Μάρπηι δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἀνιυγος,
 Αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἀρκόσας πύδας·
 Καὶ πρῶτα μὲν θεοῖς εἶπ' ἀναπύξας χέρας,
 Ζεῦ, μηκέτ' εἴην, εἰ πακὸς πέφυκ' ἀνὴρ 1205
 Αἰσθοῖο δ' ἡμᾶς ὡς ἀτιμάζει παλῆρ,
 Ἦτοι θανόντας, ἢ φάος δεδορκότας·
 Κἂν τῷδ' ἐπῆγε κέντρον εἰς χεῖρας λαβὼν
 Πώλοις ὀμαρτῇ· πρὸς πολοὶ δ' ὑφ' ἄρματος
 Πέλας χαλινῶν εἰπόμεσθα δεσπότη, 1210
 Τὴν εὐθύς Ἀργεὺς καὶ πιδουρίας ὁδόν.
 Ἐπεὶ δ' ἔρημον χῶρον εἰσεβάλλομεν,
 Ἀκλὴ τις ἐςὶ τέπεκείνα τῆσδε γῆς,
 Πρὸς πόντον ἡδὴ κειμένη Σαρωνικόν. 1215
 Ἐνθεν τις ἤχῳ, χθόνιος ὡς βροντῇ Διὸς,
 Βαρὺν βρόμον μεθῆκε, φρικώδη κλύειν·
 Ορθὸν τε κρατ' ἐσήσαν, ἔς τ' εἰς ἔρανόν
 Ἴπποι· παρ' ἡμῖν δ' ἦν φίλος νεανικὸς,
 Πόθεν πότε εἴη φθόγγος· εἰς δ' ἀλιγρόθοις 1220
 Ἀκτὰς

Ἀκλᾶς ἀποβλέφαντες, ἱερὸν εἶδομεν
 Κῦμ' ἔραν' ὅσπριζον· ὡς' ἀφ' ἡρέθη
 Σκείρωνος ἀκλᾶς ὄρμη τῆμόν εισορᾶν·
 Ἐκρυπτε δ' ἰσθμόν, καὶ πέτραι Ἀσκληπίε·
 Καῖπειτ' ἀνοιδῆσάν τε, καὶ πέριξ ἀφρόν 1225
 Πολὺν καχλαζον πονήϊον φύσηματι,
 Χωρεῖ πρὸς ἀκτὰς, ἔ' τέθριππος ἦν ὄχος.
 Αὐτῶ δὲ σὺν κλύδωνι, καὶ τρικυμῖα,
 Κῦμ' ἐξέθηκε ταῦρον, ἄγριον τέρας·
 Οὗ πάσα μὲν χθών φθέγματος πληρεμένη,
 Φρικῶδες ἀντεφθέγγετ'· εισορῶσι δέ, 1231
 Κρεῖσσον θέαμα δεργμάτων ἐφαίνετο.
 Εὐθύς δὲ πῶλοις δεινὸς ἐρπίπτει φόβος·
 Καὶ δεσπότης μὲν ἱππικοῖς ἐν ἤθεσι
 Πολὺς ξυνοικῶν, ἥρπασ' ἠνίας χερσὶν 1235
 Ἐλκει δέ, κώπην ὥς τε ναυβάτης ἀνὴρ,
 Ἰμαῖσιν εἰς τέπισθεν ἀρτήσας δέμας·
 Αἱ δ' ἐνδακῆσαι γόμια πυριγενῇ γνάθοις,
 Βία φέρουσιν, ἔτε ναυκλήρε χερὸς,
 Οὐθ' ἱπποδέσμων, ἔτε καλλητῶν ὄχων 1240
 Μετασρέφεται· κεί μὲν εἰς τὰ μάλθακα

1232 F. φθιγμάτων.

Κ

Γαίας

Γαίης ἔχων οἴηκας ἰθύνοι δρόμον,
 Πρέφαινετ' εἰς τῆμπροσθεν, ὥς ἀναστρέφει
 Ταῦρος φόβῳ τέτρωτον ἐκμαίνων ὄχον.
 Εἰ δ' εἰς πέτρας φέροιτο μαργώσαι φρένας,
 Σιγῇ πελάζων, ἀντὺγι ξυνεῖπετο 1246
 Εἰς τῆθ', ἕως ἔσφηλε, κἀνεχαίτισεν
 Αψίδα πέτρῳ προβαλὼν ὀχήματος.
 Σύμφυρτα δ' ἦν ἅπαντα σύριγγίς τ' ἄνω
 Τροχῶν ἐπήδων, ἀξόνων τ' ἐνήλατα. 1250
 Αὐτὸς δ' ὁ τλήμων ἠνίασιν ἐμπλακεῖς.
 Δεσμὸν δυσεξήνυτον ἔλκεται δεθεῖς.
 Σποδύμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κᾶρα,
 Θραύων δὲ σάρκας, δεινὰ δ' ἐξαυδῶν κλύειν.
 Στητ', ὡ φάτναισι ταῖς ἑμαῖς τεθραμμέναι
 Μὴ μ' ἐξαλείψῃ· ὡ πατρὸς τάλαιν' ἀρά. 1256
 Τίς ἀνδρ' ἄριστον βύλεται σῶσαι παρών;
 Πολλοὶ δὲ βεληθέντες, ὑγέρῳ ποδὶ
 Ελειπόμεσθα· χ' ὡ μὲν, ἐκ δεσμῶν λυθεῖς
 Τμητῶν ἱμάντων, ἔκαστοιδ' ὅτῳ τρόπῳ 1260
 Πίπτει, βραχὺν δὲ βίοτον ἐμπνέων ἔτι.
 Ἴπποι δ' ἐκρυφθεν, καὶ τὸ δύστηνον κᾶρα
 Ταύρε, λεπαίας ἔκαστοιδ' ὅπερ χθονός.

Δεῖλος

Δῆλος μὲν ἔν ἔγωγε σῶν δόμων, ἀναξ,
 Ἀτὰρ τοσῦτο γ' ἔδυνήσομαι ποιεῖν 1265
 Τὸν σὸν πιθέσθαι παῖδ' ὅπως ἐστὶν κακός.
 Οὐδ' εἰ γυναικῶν πᾶν κρεμασθείη γένος,
 Καὶ τὴν ἐν Ἰδῇ γραμματίων πλήσειέ τις
 Πεύκην, ἐπεὶ μιν ἐσθλὸν ὄντ' ἐπίσπται.

Χο. Αἰ· αἰ· κέκραν' ἄν συμφοραὶ νέων κακῶν 1270
 Οὐδ' ἐστὶ μοίρας τῷ χρεῶν τ' ἀπαλλαγῇ.

Θη. Μίσει μὲν ἀνδρὲς τῷ πεπονθότος τάδε,
 Λόγοισιν ἤσθην τοῖσδε· νῦν δ' αἰδέμενος
 Θεός τ', ἐκείνόν θ', ἔνεκ' ἐστὶν ἐξ ἐμῶ,
 Οὐθ' ἥδομαι τοῖσδ', ἔτ' ἐπάχθομαι κακοῖς.

Αγ. Πῶς ἔν κομίζεις, ἢ τί χρεὶ τὸν ἄθλιον 1275
 Δράσαντας ἡμᾶς, σῇ χαρίζεσθαι φρενί;
 Φρόντιζ'· ἐμοῖς δὲ χρώμενος βελεύμασιν,
 Οὐκ ἡμᾶς εἰς σὸν παῖδα δυσυχύντ' ἔσθ.

Θη. Κομίζετ' αὐτόν, ὡς ἰδὼν ἐν ὄμμασι 1280
 Τὸν τᾶμ' ἀπαρνηθείη μὴ χρεῖναι λέχῃ,
 Λόγοις ἐλέγξω, δαιμόνων τε συμφοραῖς.

Χο. Σὺ τὰν θεῶν ἀκαμπτον φρένα
 Καὶ βροτῶν ἄγεις, Κύπρι' σὺν
 Ἄ' ὁ ποικιλόπληρος ἀμφιβαλὼν 1285

Ωκυτάτῳ πτερῷ·

Ποτᾶται δ' ἐπὶ γαῖαν, εὐάχνητάν·

Θ' ἄλμυρόν ἐπὶ πόντον.

Θέλγει δ' ἔρως, ὧ μαινομένα κραδίᾳ·

Πτανὸς ἐφορμάσει·

1290

Χρυσοφαῆς φύσιν·

Ορεσκόων σκυλάκων,

Πελαγίων θ', ὅσα τε γὰρ τρέφει·

Τὰν ἄλιος αἰθόμενος δερκέλαι,

Ἄνδρας τε συμπάντων δὲ

1295

Βασιληίδα τιμὰν, Κύπρι,

Τῶνδε μὸνα κρατύνεις.

Ἀναπαισθεῖ

Ἀρ. Σὲ τὸν εὐπαλρίδαν Αἰγέως κέλομαι·

Παῖδ' ἐπακῆσαι,

Λητῆς δὲ κόρη σ' Ἀρτεμις αὐδᾶ.

1300

Θησεῦ, τί τάλας τοῖσδε συνήδη,

Παῖδ' ἔχ' ὅσῳ σὸν ἀποκλείνας,

Ψευδέσι μύθοις ἀλόχῃ πείσθεις·

Ἀφανῆ; φανεράν δ' ἔσχεις ἄταν.

Πῶς ἔχ' ὑπὸ γῆς τάρταρα κρύπτεις

1305

Δέμας

Δέμας αἰσχυνθείς,

Ἡ πτηνὸς ἄνω μεταβάς βίστον,

Πήμαλος ἔξω πόδα τόνδ' ἀνέχεις;

Ὡς ἐν τ' ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἔσσι

Κτητὸν βίοντες μέρας ἔσιν.

1310

Ἀχχε Θησεῦ, σῶν κακῶν καλᾶσασιν.

Καίτοι προκόψω γ' ἔδεν, ἀλγυνῶ δέ σε.

Ἀλλ' εἰς τόδ' ἦλθον, παίδος ἐκδειῖξαι φρένα

Τῆ σὲ δικαίαν, ὡς ὑπ' εὐκλείας θάνοι

Καὶ σῆς γυναικὸς οἷσρον, ἢ τρόπον τινὰ 1315

Γενναιότηλα· τῆς γὰρ ἐχθίστης θεῶν

Ἡμῖν, ἔσασσι παρθένειας ἡδονῇ,

Δηχθεῖσα κέντραις, παίδος ἡράσθη σέθεν.

Γνώμη δὲ νικᾶν τὴν Κύπριν πειρωμένη,

Τροφῆ διώλετ' ἔχ' ἐκῦσα μηχαναῖς, 1320

Ἡ σὼ δὲ ὄρκων παιδὶ σημαίνει νόσον.

Ὅδ' ὥσπερ ἦν δίκαιον, ἐκ ἐφείπετο

Λόγοισι· ἔδ' αὖ πρὸς σέθεν κακῆμενος,

Ὀρκων ἀφείλε τίςιν, εὐσεβὲς γεγώς.

Ἡδ' εἰς ἔλεγχον μὴ πέσῃ φοβεμένη, 1325

Ψευδεῖς γραφαὶς ἔγραψε, καὶ διώλεσε

Δόλοισι σὸν παῖδ'· ἀλλ' ὅμως ἐπεισέ σε.

1309 F. u γ.

Θη. Οἰ-

Θη. Οἶμοι.

Αρ. Δάκνει σε, Θησεῦ, μῦθος, ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος,
 Τένθευδ' ἀκέσας, ὥς αὖ οἰμώξης πλέον. 1330
 Ἀρ' οἶσθα παῖρὸς τρεῖς ἀράς σαφεῖς ἔχων;
 Ὡν τὴν μίαν παρείλες, ὦ κάκιζε σὺ,
 Εἰς παῖδα τὸν σὸν, ἐξὸν εἰς ἐχθρόν τινα.
 Πατὴρ μὲν ἔν σοι πόνηρος φρονῶν καλῶς,
 Ἐδωχ' ὅσον περ χρῆν, ἐπεὶ περ ἤνεσεν. 1335
 Σὺ δ' ἔν τ' ἐκείνῳ καὶ ἐμοὶ φαίνεται κακός,
 Ὅς ἔτε πῖσιν, ἔτε μάντεων ὅσα
 Ἐμείνας, ἔδ' ἤλεγξας, ἔ' χρόνῳ μακρῷ
 Σκέψιν γ' ἐνέιμας, ἀλλὰ θάσπον ἢ σ' ἐχρῆν,
 Ἀράς ἀφῆκας παιδί, καὶ καλέκλανες. 1340

Θη. Δέσποιν', ὀλοίμαν. Α. Δεῖν' ἐπραξας ἀλλ',
 ὅμως

Ἐτ' εἰς καὶ σοὶ τῶνδε συγγνώμης τυχεῖν.
 Κύπρις γὰρ ἤθελ' ὥς γίγνισθαι τάδε,
 Πληρῆσα θυμόν· θεοῖσι δ' ὦδ' ἔχει νόμος·
 Οὐδεὶς ἀπαντᾶν βύβηαι προθυμία. 1345
 Τῇ τῷ φίλουτος, ἀλλ' ἀφισάμεσθ' αἰεὶ.
 Ἐπεὶ σάφ' ἴσθι, Ζῆνα μὴ φοβυμένη
 Οὐκ ἂν ποτ' ἤλθον εἰς τόδ' αἰσχύνης ἐγώ,

Ὡς

Ὡς ἄνδρα πάντων φίλῳ βροτῶν ἐμοὶ
 Θανεῖν εἶσαι· τὴν δὲ σὴν αἵμαρτίαν, 1350
 Τὸ μὴ εἶδεναι μὲν πρῶτον ἐκλύει κάκης·
 Ἐπειτά δ' ἡ Θανὼς ἀνάλωσεν γυνή
 Λόγων ἐλέγχους, ὥς σὴν πειῖσαι φρένα.
 Μάλιστ' οὖν δὴ σοι τὰδ' ἔρρωγεν κακά,
 Λύπη δὲ καί μοι· τὲς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ 1355
 Θνήσκουσιν ἔχαιρέσι· τὲς γε μὴν κακῆς,
 Αὐτοῖς τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλυμεν.

Αναπαισσοί.

Χο. Καὶ μὴν ὁ τάλας ὅδε δὴ σείχει
 Σαρκας νεαρὰς
 Ξανθὸν τε πάρα διωλυμανθεῖς. 1360
 Ὡ πόνοσ' οἴκων· οἶον ἐπράνθη
 Δίδυμον μελάρθοις
 Πένθες θεόθεν κατ' ἀληπλόν.

Ἰππ. Αἰ· αἰ· αἰ· αἰ·
 Δύσῃνος ἐγὼ πατρός ἐξ ἀδίκης 1365
 Χρησμοῖς ἀδίκοις διελυμάνθη.
 Απόλωλα τάλας· οἶμοι· οἶμοι·
 Διὰ με κεφαλᾶς αἴσσοσ' ὀδύναι,

Κατά

Κατά δ' ἐγκέφαλον πηδᾶ σφάκελος.

Σχῆς, ἀπειρηκὸς σῶμ' ἀναπαύσῳ 1370

Εἴ

Ω συγνὸν ὄχημ' ἵππειον, ἐμῆς

Βόσκημα χερὸς,

Διὰ μ' ἔφθειρας, κατὰ τ' ἔκλεινας.

Φεῦ· φεῦ· πρὸς θεῶν ἀτρέμας, δμῶες 1375

Χροὸς ἐλκώδης ἀπλῆσθε χεροῖν.

Τίς ἐφέσσηκεν δεξιά πλευροῖς;

Πρόσφορά μ' αἵρετε· σύνιονα δ' ἔλκετε

Τὸν κακοδαίμονα, καὶ κατάραιον

Πατρὸς ἀμπλακίᾳ. Ζεῦ, Ζεῦ, τὰδ' ὀρᾶς;

Οδ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ, καὶ θεοσέπλωρ, 1381

Οδ' ὁ σωφροσύνη πάντας ὑπερέχων,

Πρῆπτον ἐς αἶδην σείχω, καλᾶκρας

Ολέσας βιότον.

Μόχθης δ' ἄλλως τῆς εὐσεβείας 1385

Εἰς ἀνθρώπους ἐπόνησα.

Αἶ· αἶ· αἶ· αἶ·

Καὶ νῦν ὀδύνα μ', ὀδύνα βαίνει

Μέθετέ με τάλανα,

Καί

Καί μοι θάνατος παῖαν ἔλθοι. 1390

Προσάπολλυτέ μ', ὅλλυτε τὸν δυσδαί-

μον· ἀμφιτόμε λόγχας ἔραμαι

Διαμαρᾶσαι,

Διὸ τ' εὐνάσαι τὸν ἐμὸν βίον.

Ω πατὴρ ἐμὲ δύσηνος ἀρὰ, 1395

Μιαιφόνων τε συγγόνων,

Παλαιῶν τε προγεννηθῶν

Εξορίζεται κακὸν, ἔδδ' μέλλει

Εμόλε τ' ἐπ' ἐμέ, τί ποῖε, τὸν ἔδδ'

Οὐτ' ἐπαίτιον κακῶν; 1400

Ἰὼ μοι μοι· τί φῶ;

Πῶς δ' ἀπαλλάξω βιοτάν

Εμὴν τεδ' ἀναλγήτε πάθος;

Εἴθε με κοιμάσειε τὸν δυσδαίμονα

Αδὲ μέλαινα, νύκτερός τ' ἀνάγκα. 1405

Αρ. Ω τλήμον, οἷα συμφορὰ προσέζυγης;

Τό δ' εὐγενές σε τῶν φρενῶν διώλεσεν.

Ιππ. Εα.

Ω θεῖον ὁδμῆς πνεῦμα· καὶ γὰρ ἐν κακοῖς

Ων, ἡσθόμην σε, κἀνεκκρίσθην δέμας. 1410

Εγ' ἐν τόποισι τοῖσδε γ' Ἀρτεμις θεῖα.

Αρ. Ω

Αρ. Ω τλήμον, ἔσι· σοί γε φιλτάτῃ θεῶν.

Ιππ. Ορᾷς με, δέσποιν', ὡς ἔχω τὸν ἄθλιον;

Αρ. Ορῶ· κατ' ὅσων δ' εἰ θέμις βαλεῖν δάκρυ.

Ιππ. Οὐκ ἔσι σοι κυναγὸς, εἴδ' ὑπηρέτης. 1415

Αρ. Οὐ δῆτ'· αἰτάρ μοι προσφιλὴς γ' ἀπόλλυσται.

Ιππ. Οὐδ' ἱππονώμας, εἴδ' ἀγαλμάτων φύλαξ.

Αρ. Κύπρις γὰρ ἡ πανῆργος ᾧδ' ἐμήσατο.

Ιππ. Ωμοί· φρονῶ δὲ δαίμον', ἥ μ' ἀπώλεσε,

Αρ. Τιμὴς ἐμέμφθη, σωφρονέντι δ' ἤχθετο. 1420

Ιππ. Τρεῖς ὄντας ἡμᾶς, ὥλεσεν μια Κύπρις.

Αγ. Πατέρα τε, καὶ σέ, καὶ τρίτην ξυνάορον.

Ιππ. Ωμῶξα τοίνυν καὶ πατρὸς δυσπραξίας.

Αρ. Εξηπαλήθη δαίμονος βυλεύμασιν.

Ιππ. Ω δυσάλας σὺ τῆσδε συμφορᾶς, πάτερ. 1425

Θη. Ολωλα, τέκνον'· εἴδε μοι χάρις βίη.

Ιππ. Στένω σε μᾶλλον, ἢ μὲ, τῆς ἀμαρτίας.

Θη. Εἰ γὰρ γενοίμαν, τέκνον, ἀντὶ σὺ νεκρός.

Ιππ. Ω δῶρα πατρὸς σὺ Ποσειδῶνος πικρά.

Θη. Ως μὴ ποτ' ἐλθεῖν ὥφελ' εἰς τέμνον σόμα. 1430

Ιππ. Τί δ' ; ἔκλανες τ' ἂν μ', ὡς τότε ἦσθ' ὠργισ-
μένος.

Θη. Δόξης γὰρ ἡμεν πρὸς θεῶν ἐσφαλμένοι.

Ιππ. Φεῦ.

Ιππ. Φειῦ.

Εἴθ' ἦν ἀραῖον δαίμοσι βροτῶν γένος.

Εἶπον· ἔ γάρ ἐδὲ γῆς ὑπὸ ζέφον

1435

Θεᾶς ἄτιμοι Κύπριδος ἐκ προθυμίας

Οργαὶ καλᾶσκήπησιν εἰς τὸ σὸν δέμας,

Σῆς εὐσεβείας καὶ γαθῆς φρενὸς χάριν.

Εγὼ γὰρ αὐτῆς ἄλλον ἐξ ἐμῆς χερὸς,

Ὅς ἂν μάλισα φίλῳ φίλος κυρῇ βροτῶν,

1440

Τόξοις ἀφύκτοις τοῖσδε τιμωρήσομαι.

Σοὶ δ', ὦ ταλαίπωρ, ἀντὶ τῶνδε τῶν κακῶν,

Τιμὰς μεγίστας ἐν πόλει Τροιζηνία

Δώσω· κόραι γὰρ ἄζυγες γάμων πάρος

Κόμας κερῦνται σοὶ δι' αἰῶνος μακρῷ,

1445

Πένθη μέγιστα δακρύων καρπύμεναι.

Αἰεὶ δὲ μυσσοποιὸς εἰς σὲ παρθένων

Εἶσαι μέριμνα, καὶ κ' ἀνώνυμος πεισῶν

Εἶρωσ' ὁ Φαίδρας εἰς σὲ σιγηθήσεται.

Σὺ δ' ὦ γεραιῷ τέκνον Αἰγέως, λάβε

1450

Σὸν παῖδ' ἐν ἀγκάλησι, καὶ προσέλκυσαι.

Ἀκων γὰρ ὤλεσας νιν· ἀνθρώποισι δὲ,

Θεῶν διδόντων, εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν.

Καὶ σοὶ παραινῶ πατέρα μὴ συγεῖν σέθεν,

Ἰππόλυτ' ἔχεις γὰρ μοῖραν, ἣ διεφθάρης 145

Καὶ χαῖρ'· ἐμοὶ γὰρ ἔθελμις φθίβης ὄραν,

Οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς.

Ορῶ δὲ σ' ἤδη τῷδε πλησίον κακῇ.

Ἰππ. Χαίρεσα καὶ σὺ σεῖχε, παρθέν' Ὀλβία.

Μακρὰν δὲ λείπεις ῥαδίως ὁμιλίαν. 1460

Λύω δὲ νεῖκος πατρὶ, χρηζέσης σέθεν.

Καὶ γὰρ πάροιθε σοῖς ἐπειθόμην λόγοις.

Αἱ· αἱ· κατ' ὅσων κίχάνει μ' ἤδη σκότος.

Λαβῶ πάτερ με, καὶ καλὸρθωσον δέμας.

Θη. Ωμοὶ τέκνον' τί δρῶς με τὸν δυσδαίμονα;

Ἰππ. Ολῶλα· καὶ δὴ νερτέρων ὄρῳ πύλας. 1465

Θη. Ἡ τὴν ἐμὴν ἀναγνον ἐκλιπὼν φρένα;

Ἰππ. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σε τῷδ' ἐλευθερῷ φόνε.

Θη. Τί φῆς; ἀφίης αἵματός μ' ἐλεύθερον;

Ἰππ. Τὴν τοξόδαμνον Ἀρλεμιν μαρτύρομαι. 1470

Θη. Ω φίλῳ, ὥς γεναῖος ἐκφαίνῃ πατρί;

Ἰππ. Ω χαῖρε καὶ σὺ, χαῖρε πολλά μοι, πάτερ.

Θη. Ωμοὶ φρενὸς σῆς εὐσεβῆς τε, καὶ γαυῆς.

Ἰππ. Τοιῶνδε παίδων γνησίων εὖχε τυχεῖν.

Θη. Μὴ νῦν προδῶς με τέκνον, ἀλλὰ καρτέρει.

Ἰππ. Κεκαρτέρηται τὰ μ'· Ὀλῶλα γὰρ, πάτερ. 1475

Κρύψον

Κρύψον δέ με πρόσωπον ὡς τάχος πέπλοις.

Θη. Ω κλειῖν' Αθηνῶν, Παλλάδος θ' ὀρίσμαια,
Οἷε σερήσεσθ' ἀνδρός; ὦ τλήμων ἐγὼ,
Ὡς πολλὰ, Κύπρι, σῶν κακῶν μεμνήσομαι.

Αναπαισοί.

Χο. Κοινὸν τόδ' ἄχος πᾶσι πολίταις 1481

Ἦλθεν ἀέλπῳς.

Πολλῶν δακρύων ἔσαι πῖτυλος.

Τῶν γὰρ μεγάλων ἀξιοπενθεῖς

Φῆμαι μᾶλλον κατέχευσιν. 1485

Τ Ε Λ Ο Σ.

SYLLABUS ABBREVIATIONUM
in notis sequentibus.

- A.** Liber MS. Bibliothecæ Regiæ Parisiensis No. 2712.
Codex optimus et vetustissimus quem maximè secutus
sum.
- B.** MS. ejusdem Bibliothecæ No. 2713. Vetustus et
bonæ Notæ.
- Cott.** Cottoniani Variæ Lectiones.
- D.** MS. Bibliothecæ Reg. Paris. No. 2818.
- E.** MS. ejusdem Bibliothecæ No. 2888.
- P.** Liber impressus ejusdem Bibliothecæ, collatus cum
MSo. usque ad finem Iphigeniæ posterioris. Primæ
paginæ Chr. Puteani nomen inscribitur.
- Ed. Lasc.** Editio vetus, literis majusculis Florentiæ im-
pressa, et a Jano Lascari, ut fama fert, procurata.
- Ald.** Editio Aldina. 1503.
- Fl.** Editio Vetus Literis majusculis Florentiæ impressa.
- Reliquæ Editiones vel expressere Aldinam, vel ex con-
jecturâ immutavere.

N O T Æ

IN

HIPPOLYTUM.

LECTOREM, ad hujus fabulæ cognitionem festinante, non inutile erit in limine præmonere Hippolyti mores, quales ab Euripide depinguntur, non cujusvis Juvenis esse, sed ejus qui a natura sobrius et temperans, sanctissime ut a Pittheo (v. 11.) educatus erat, deinde autem severissimæ Philosophiæ, nempe Orphicæ, se addixerat, planèque amore ejus et admiratione flagrabat: unde nonnunquam Virtutem ipsam, ultra quam satis est, sectari videtur. Quod eò minùs in Juvene mirandum est, quia experienciâ constat istam ætatem ad omne studium quo delectatur sive laudandum sit sive improbandum ardore et enthusiasmo quodam ferri.

Erunt fortasse qui ex probrosâ Hippolyti in foeminas oratione, v. 621 et seq. feritatis eum et inhumanitatis arguant. Quos secum reputare oportet, quis animus, qui sensus debuerint esse hominis sanctissime educati, virtutemque impensè colentis, cum ad tam impurum impiumque facinus invitaretur. Nonne enim excusari debet, si quid tali occasione et a tali viro, iracundè intemperanterque profunditur?

Quæri potest, annon Fabula vedustior fuisset, si Hippolytus non ut Philosophiæ cultor acerrimus, nec tam severis moribus, sed velut aliquis e Grege, depictus esset. Mihi sanè aliter videtur. Scopus fabulæ est Hippolyti infortuniis, falso adulterii crimine interempti, miseratione cedere. Major autem haud dubiè misratio est, quo magis Hippolytus ab istâ impuritatis labe et naturâ et vitæ instituto distabat.

1. πολλά κέκλημαι. Idem est quod πολλὰ κέκλημαι. καλῶν θέν; rectè dicitur vid. Supplic. v. 628. Electr. v. 566. Quod moneo, ne quis legendum putet κέκλημαι a κλήζω celebros.

18. ἰξάμεν. Sic Ion. v. 1063. καὶ συνξαίρου δόμων. Malè olim ἰξάμεν.

19. πρῶτισται.

19. προσπίπιν. Memoratur Cyri τὸ σκυλακῶδες ἐν τῇ πᾶσι προσπίπιν. quod more catulorum omnibus properè accurreret. Xenoph. Cyrop. Lib. I. Hinc προσπίπιν non ineptè interpreteris *alacriter et propè se applicans.*

20. μὲν γ' ἐν ἑ. MSS. A, B, D, μὲν νῦν ἑ. Lib. P. μὲν ἐν ἑ. MS. E. et Lasc. τέτοις μὲν ἐν ἑ.

24. Similem Syntaxeos Enallagen vid. Phœniss. v. 296. Iph. in Taur. v. 703. Ion. v. 946. indicante Barnesio partim hinc partim ad Phœniss. v. 296.

30. κατόψιν γῆς τῆςδε. Sensus est: *unde conspici possit hæc regio.*

31. ἱγκαθίστατο. Ita MSS. A, E, Cott. Lib. P. et El. ut emendaverat Dawesius p. 60. vid. ipso citante Pind. Pyth. IV. v. 363. Ed. Ald. ἱγκαθίστατο. Rectè porro statuit Valckenærius V. Cl. ἱγκαθίστατο dativum vel subjectum vel subauditum postulare. An legendum, νᾶν Κυπρίδος καθίστατο. Tale templum in Acropoli revera extitisse graves sunt, Valckenærio jam citati, Auctores Diod. Sic. Lib. IV. c. 62. Asclepiades apud Scholiasten Homeri ad Odyss. λ. 320. De Cupidinis simulacro non item constat.

33. ἀνέμαζεν. Optimè Valckenærius in literis ante aliquot annos ad me datis ὑμῶσται. vid. Iph. in Taur. v. 1457. Nec malè Jortinus: "Phædra amorem suum studiosè celebrat." Itaque puto legendum ἀνέμαζουσαι. τὸ λοιπὸν videtur postulare verbum futuri temporis. Sic Med. 1394. Androm. 1262. Iphig. Taur. 1469. Rhœt. 971. Cyclop. 709. Helen. 1694. Herc. F. 1333.

34. λίπαι. Ita MSS. A, B, D, et Cott. ut emendaverat etiam Pierfonus. Cæteri cum Ed. Lasc. λίποι. Vulgò λιπε.

35. αἶματι Παλλαντίδων. Historiæ meminit Pausanias p. 201. l. 2. Ed. Sylburg.

38. καμπιπληγμένη. MS. Cott. καμπιπληγμένη. Vulgatam firmat Med. v. 8. et Antiopæ fragm. v. 87. Nec malim καὶ πεπληγμένη, quod de Phædrâ, vel incipiente ejus amore, dici dotuisset.

43. σολέμιν σιφονέτα. MSS. A, B, D. σολέμιν σιφονέτα.

48. καὶ.

48. κακόν. MS. E. Lib. P. et Lasc. κάλον, ut emendandum censet Marklandus. Mihi vulgata potior videtur. Si κάλον recipitur, delendæ erunt voces μὴ ἔ. Alioqui dicet Venus, se Phædræ decus non majoris facere, quàm Hippolytum inultum relinquere: quod admodum ineptum est. Deinde, cùm propriè dicantur προτιμάσθαι quæ bona sunt, habet quiddam exquisitioris elegantiae contrarius verbi usus sc. cùm προτιμάσθαι dicuntur mala. vid. Æsch. Agam. v. 1424. Eumenid. v. 643 et 744. Aristoph. Ran. p. 155. Nostrium Alcestitid. v. 774.

49. τὸ μὴ ἔ. Lib. P. et Lasc. τὸ μὴ ἔ.

53. τόποι. Ita MSS. A, B, Cott. Lib. P. et Lasc. Cæteri δόμων. Utrumque agnoscit Scholiastes. Scenam fabulæ extra domum esse patet ex v. 172 et 180.

57. τί. Ita MS. E, Lib. P. et Fl. Cæteri, ut vulgò δι.

58. Grex Servorum, qui hîc Hippolytum comitatur, non est Chorus, qui dicitur, Fabulæ. Is enim ex Fœminis Trœzenîis constat, ut videbimus infra v. 121. et seq. Neque rectè fecerunt, qui his, venatoribus dico, nomen chori tribuerunt: Scenam enim, ni fallor, calcabant, cùm Chorus in prosœnio semper constitutus esset.

Docet Scholiastes, hujus hymni initium, quod in vulgatis ab Hippolyto enunciatur, servis ejus olim attributum esse. Defendi id potest ex Phœniss. v. 1388. Sed alterum, meo judicio, æquè commodum est, unde non dubitavi retinere.

60. Deest Ἀρτέμις in MS. A. et Lasc.

64. Deest χαῖρέ μοι in MSS. A, B, D, E, et Lasc.

67. Ita cum Editis plerisque MSS. D, E. In Ed. Lasc. erat ἂ μέγαν κατ' ἑράνδην αἰεὶς, cui in ultimâ voce consentiunt MSS. A, B, et Lib. P. Verum puto καίεσ', nam in vulgatâ inveniusta Personarum conversio est. Verè judicat Valckenaerius V. Cl. minùs commodè cum αὐλαῖς epithetum εὐπατέριας conjungi. Unde emendat:

Ἄ μέγαν κατ' ἑράνδην
Ναίεις εὐπατέρια γ' αὐλαῖς
Ζανὲς, πολύχρυσον οἶκον.

M

Mihl

Mihi præstare videbatur: εὐπατέρεια φυλαὶ vel εὐπατέρεια φυ-
λαὶ reliquis, ut vulgantur, manentibus.

70. Hippolyti ῥήσις non a v. 73. inchoatur in MSS. A, B, D. Vulgatam retineo quia res in æquilibrio esse videtur. Cum eâ faciunt MS. E, et Lib. P.

73. Ex his versibus nascitur Titulus Tragoediæ Ἰππόλυτος Στεφανήφορος, quem, Latinè citatum, sæpe legimus *Hippolytus Coronatus*: dubito an rectè et verè; hoc saltem loco. Nam coronam hanc non in capite *gestasse*, sed in manibus *tulisse* videtur Hippolytus, quam vel impositurus erat *statua* (v. 116.) Dianæ, vel certè Numini ejus dedicaturus: dicit enim v. 82. χρυσίας κόμης Ἀναδῆμα δίζαι. Proinde non *coronatus* sed *coronam ferens* Hippolytus videtur, scil. Dianæ: ut illa apud Ovidium *Metam.* IX, 336.

Venerat huc Dryope—

—Nymphis LATURA CORONAM.

Markland.

Hunc morem tangit Noster infra v. 1152. Tibullus Lib. 1. Eleg. 1. v. 17.

76. Religio erat Veteribus prata Diis consecrata falce ton-
dere. Unde Stratonicus in *Antholog.* H. Steph. p. 419.
Πάνι τέμενος dedicans:

Βόσκει δ', ἔφη, χαίρων τὰ σὰ ποίμνια, καὶ σέο χάριν
Δέρκεο, τὴν χάλκῳ μηκέτι τεμνομένην.

Inde et Hesychius: ἀδρίπανον, ἀδρεπλον, θεοῖς ἀνακειμένον. Σοφὴ κληῖς. An et huc pertinet ἄτομος λιμῶν. *Trachin.* 203.

78. Pro Αἰδῶς Viri Eruditi magno consensu reponent Ἔως. Ego persuadere mihi nequeo rorem aerium, quo terras hu-
meſtat Lucifer, ποταμίαν ὀρόσσην a Poetâ vocatum esse. Nec
juvat Homerus, *auram frigidam a fluviiis matutino tempore
spirare* docens. *Odyss.* E. 469. Quis enim a tali Aurâ hor-
tos aut prata, ali, foveri, nutriri dixit? Nihil igitur Auroræ
aut Lucifero cum rore fluviali. Si quæris, cur Aquæ potissi-
mùm fluvialis mentio hîc facta sit; respondeo, ad laudem
prati hujus imprimis facere, quod talibus Aquis, quippe
omnium maximè perennibus, irrigari solitum sit, neque adeo
in

in fœcilitatis periculum venire potuerit. Deinde si τέμενος Dianæ, quod puto, depingere voluit, nescio annon religio fuerit Deorum lucos et agros ullo alio aquæ genere rigare: quandoquidem Plato studiosè præcipit ad lucos Deorum deducendos esse rivos. de Legibus Lib. IV. p. 861. Ed. Ficin. Constat certè Aquam fluvialem, ut reliquis omnibus, si marinam excipias, sanctiorem, in Iustrationibus præcipuè adhibitam. vid. Alcest. 157. Nostri Electr. 799. Soph. Oed. Tyr. 1250. Ovid. Fast. II. 46. Causam hujus moris non ineptam fugerit Aristides Orat. in Neptun. quòd nempe θεὸς πηγὰς καὶ ποτάμους ἐνόμιζον οἱ πρῶτοι — καὶ ἔτι γε νάματα.

Quomodo vero Αἰδὼς pratum hoc ἐκῆπεν? An αἰδὼς interpretabimur *Religio cultorum*, quibus semper cura erat aquæ flumineæ derivatione arborum graminisque virori prospicere? In eâ olim sententiâ fui. Nunc Euripidem scripsisse puto non Αἰδὼς sed Ναιάς.

Ναιάς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις.

Irrigandi prati, quod Dianæ consecratum erat, cui aptius officium deleges quàm Naiadi, fluviorum et fontium Deæ, cui et vinculum quoddam consuetudinis cum Dianâ intercessit, siquidem Ovidius de Salmacide non dubitat dicere Metam. IV. 304.

Solaque Naiadum celeri non nota Diana.

80. εἰληχεν. Annotatur in libro Scaligeri εἰληχον, quod Barnesius illo, ut videtur, auctore in contextum admisit. Si exemplum attulissent verbi εἰλήχω, valde probarem. Imò nunc quidem improbo, cum εἰλήχω eâdem Analogiâ ab εἰλήχα fluat, quâ εἰσήκω ab εἰσηκα et κεκλήγω a κέκληγα.

ibid. τὰ πάντ' αἰ. MSS. A, B, τὰ πάνθ' ὁμως. MS. D. ὁμῶς.

81. δρίπισθαι. MS. B. in margine γρ. ἔπισθαι.

86. αὐδὴν. Ita MSS. A, D, E, Lib. P. et Lasc. Cæteri αὐδῆς.

87. ἡρέάμην. Exc. Flor. ἡυξάμην.

88. Sensus est: *Rex, nam Dominus quidem nemo præter Deos vocandus est.* Significat Auctor non tantum esse naturâ inter Homines discrimen, ut alius ab alio Dominus vocari debeat.

debeat. Ἀνακτεῖς autem audire solebant præter Reges etiam Regum cognati. vid. Soph. Oed. Tyr. v. 85, et Isocratem in Euagorâ.

100. Furia a Græcis per Euphemismum σίμναι διαὶ dictæ sunt. vid. Hesychium in Σίμναι διαὶ. Atque huc fortasse respicit Hippolyti monitio: *cave, ne quid inconsultum dicas*. Furias enim nominare nefas erat. Orest. v. 409.

106. νυκτὶ θανμασδὸς est qui colitur noctu; quæ significatio verbi θανμάζειν in his fabulis sæpissimè occurrit. Markland. Exempla vide Electr. v. 522. Med. v. 1153.

115. Non absurdum foret legere, ut emendavit Nobilis quidam Amicus meus:

τὸς νῆς γὰρ ἔμμητιον
Φρονῶντας ἔτως—

Sed cum sic relinquatur clausula obscura ὡς πρέπει δέλοις λέγειν, malim hoc modo:

τὸς νῆς γὰρ ἔμμητιον
Φρονῶντας ἔ τῶς ὡς πρέπει δέλοις λέγειν.

ἢ τῶς, non ita, i. e. non eo modo sentientes, quem servo dicere decorum esset, vel, eo modo sentientes, quem servus vero nomine appellare non debet. τῶς pro ἔτως etiam Lexica agnoscunt.

116. προσευξόμεθα. Ita Exc. Flor. Ed. Ald. et reliqui MSS. προσευχόμεθα.

118. MSo A debetur σ', quod pro vulgato γ' reposui. Utrumque omittunt B et Lib. P. Porro pro ἔντονον MSS. A, B, D, εὐτόνον.

119. τέτθ. Ed. Lasc. et MSS. E, G, τέτων.

121. Quæritur, utrum genitivus ὠκεῖαν ab ὕδωρ an a πίτρα regatur. Mihi prior ratio placet, tum quia ὕδωρ σαζήσα, cum ab ὠκεῖαν diffrahitur, frigidiusculum sit: tum quia nulla omnino causa est cur rupem in viciniâ Træzenis sitam ὠκεῖαν πέτραν vocatam fuisse credamus, nisi forte Oceani nomine mare Ægæum aliquando insignitum fuerit, quod nondum comperi factum esse.

Supereft

Supereſt ut quæramus, quid ſignificare debeat ὠκείαν ὕδωρ. Aquam marinam minimè hic convenire, utpote veſtibus lavandis ineptam, jam olim ex Plutarcho (Sympoſ. Probl. Lib. I. c. 9.) animadvertiſſe debui. An igitur cum Homerus auctor ſit, fontes omnes ab Oceano originem trahere, poeta per ὠκείαν ὕδωρ nihil aliud quam *aquam fontanam* intellexit, eâque phraſi adhibitâ ſignificare voluit, parum vel nihil hunc fontem aquis cœleſtibus debere. Sic certè interpretatur unus ex Scholiaſtis, cui non invitus accedo.

125. τόθι. Ita MSS. D, E, et Ed. Laſc. Cæteri ὅθι, quod retinet Valckenaerius.

125. πορφύρεα φάρια. Hæc cum a Regibus et Magnatibus ferè geſtat ſunt, dignitatis aliquid inde narrationi accedit, facile alioqui faſtidium creaturæ. Confer Helen. v. 181.

128. ἐπὶ νῶτα πύτρας εὐαλίς. Videtur hoc ad purpuratarum maximè veſtium lotionem pertinere. Pollux. Lib. I. ſect. 42. χαίρει δὲ ἡλίου ὁμιλῶσα τῆς πορφύρας ἢ βάφης. vide et Helen. v. 191, 2.

129. ὅθεν μοι. Metrum poſtulare videtur ἐνθεν ἄμινε

130. πρῶτα. Scholiaſtes, πρῶτον.

ibid. δίοποιναν. MS. A, δειπνίνας.

141. ἐνθιος. i. e. morbo a Diis immiſſo laborans. De his Veterum Superſtitionibus legi poteſt initium libri περὶ ἱερῆς νόσου inter opera Hippocratis. Vide et Med. v. 1172.

146. Δίκτυναν. Cretenſium propriè numen erat, cui apud cæteros Græcos reſpondet Diana. vid. Palæphat. Incred. c. 31. Diodor. Sic. Lib. 5, c. 76.

148. Locus perquam impeditus ſic mihi reſtitui poſſe videtur:

Θοιτᾷ γὰρ καὶ διὰ λίμνας,
Χέρσον δ'—

Vadit enim hic et illuc per maria et per terram. λίμνας accuſativo plurali a λίμνη mare: de quo uſu vocis vide ad Hec. 446. Troad. 446. χέρσον conſtanter ſervant MSS. neque opus cum Scaligero emendare χέρσον. Haſtenus terram et maria nominare contentus, ſpecialiter jam loca designat, et propemodum

dum etiam depingit, in quibus versari solita sit Dea. Legō utique

— ὑπὲρ ξυλόχης,
Δίνας τ' ἐν νοτίαις ἄλμας.

Per saltus, et in vorticibus humidis Salī. ὑπὲρ ξυλόχης, ut ὑπὲρ ἁγρίαν ὕλαν. Soph. Oed. Tyr. 485.

150. δίνας ἐννοτίαις. Ita MSS. A, B, D. Ed. Ald. δίνας νοτίας. Ed. Lasc. δίναςιν νοτίαις.

151. Ἡ πόσιν. Metro satisfeceris, legendo Πόσιν ἦ.

153. ποιμαίνει. Ita olim scriptum fuisse rectè ex Scholiastæ interpretatione colligit Canterus. Eadem metaphora est, quā βυκολεῖσθαι pro ἀπατᾶσθαι dicunt Græci. Vide Hesychium in βυκολῆμαι, βυκολημένας, βυκολῶντες, βυκολῶν.

154. Regitur τῶν λεχέων a κρυπλᾷ, tanquam esset κρυφὰ τῶν σῶν λεχέων. Quippe suspicio Chori in Theseum cadit, non in Phædrum; eum cum pellice consuevisse non Phædrum cum adultero.

157. Legendum cum Heathio Διμένα τόνδ', et in Strophâ metri causa ἀνιέροις.

160. δίδεται. MS. A, aliam lectionem agnoscit, nempe δίδεσαι. Porro in MSo B. ita scribitur εὐναία δίδεται ψυχᾷ supercripto ψυχάν, in D. εὐναία δίδεται ψυχάν.

161. δυστρόφῳ. Lib. P. et Ed. Lasc. δυστρόφῳ; sed placet vulgata, ut magis metaphorica.

164. ἀφροσύνας. Virgines depravationi mentis obnoxias esse testatur Hippocrates in tractatulo περὶ παρθενίων. Quod et mulieribus quoque non rarò accidit menstruis vel lochiis subsistentibus. Atque huc quidem respexisse puto Auctorem. Nonnulli olim, teste Scholiaste, δυσφροσύνας legerunt. Marklandus dubitat, an non legendum sit ἀφροσύνας.

173. αὐξάνεται. Ita Parisiens. omn. F. et Ed. Lasc. ut Canterus quoque emendaverat. Vulgò αὐξεται.

187. συνάπτε. Pro συνάπτεται. Sic συνάπτεσι Æschyl. Pers. 888.

193. ἀμπίσχων. Ita MSS. A, D, Fl. et Ed. Lasc. Vulgò ἀμπισχόν.

195. Agnoscitur

195. Agnoscitur alia lectio cū in MSS. tūm in Ed. Lasc. nempe ταῦθ' ὅτι pro τῷδ' ὅτι.

197. ἐκ ἀπόδειξι. Conjunctim accipienda sunt, quasi esset κάλυψιν.

199. αἶρετε. Ita Parisiens. omn. Ed. Lasc. et Schol. Vulgò ἀρατε.

200. φίλαι. Exc. Flor. φίλων.

202. μοι. Ita Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò μῦ.

203. ὦμοις. Ita MSS. omn. et Ed. Lasc. Vulgò οἴμοι. quod fortasse non deterius.

206. μετὰ θ' ἡσυχίας. Ita MSS. Paris. et Ed. Lasc. ut jam Barnesius, Scaligero auctore. Vulgò μεθ' ἡσυχίας.

211. πόμ' ἀρυσάιμαν. Marklandus propter metrum πώμ'. Sed ἀρύομαι antepenultimam ancipitem habet. Statyll. Flaccus Antholog. H. Steph. p. 88.

α. Σιγήσας ἀρύσαι. β. τίνος ἔνεκα; α. μήκει' ἀρύσ. Apud Nonnum quoque pluribus in locis productam inveni.

216. μανίας ἔποχον. i. e. μάνικον. Non dissimilis apud Sophoclem vocis ἐπιδαίνειν usus est: Oed. Colon. v. 180.

ἰν' αὖν εὐσεβείας
ἐπιδαίνοντες, τὸ μὲν εἰπώμεν——

Vide Eustath. in Homer. p. 210. Ed. Rom.

220, 1. Mutandæ sunt sedes horum Anapæstorum et scribendum:

πρὸς θεῶν, ἔραμαι κυσὶ θυῶξαι
βαλίας ἐλάφοις ἐγχριστομένα
καὶ παρὰ——

Vide Plutarch. de Adulat. et Amic. discrim. p. 52. B. Ed. Xyland. Markland. Meo judicio, parū interest.

223. ὄρπακ'. Dativi est et in constructione ἐπίλογχον sequitur. λόγχη, unde ἐπίλογχον, propriè cuspis est. Xenophon εἶχον δὲ καὶ δόμο ὡς πενικαῖδεκα πηχῶν μίαν λόγχην ἔχον. p. 338. vid. et p. 352. Ed. Par. Sensus est: *gestans in manu telum (vel cuspidem) Thessalum hastili infixum.*

226. μελίτης MS. A. μελίτη. Lego τι κυνηγεσίῳ δαὶ σοὶ μελίτης; ubi δαὶ *quæso* valet ut Hecub. v. 1256. Helen. v. 1266.

1266. Constructionem tuetur Homerus Iliad φ. v. 360. τῇ μοι ἱρίδοι, καὶ ἀρώγῃς; In quo videtur Ellipsis esse vocis προσήκει. Xenophon; ὅδε ὡς ἡμῖν προσήκει οὔτε πλεονασμὸς οὔτε, ἔτα μέθης. p. 97.

230. δέσποινα ἁλίας. Ita MSS. A, Cott. Flor. Ed. Lasc. δέσποινα ἁλίας. ἁλία λίμνη potest esse simpliciter pelegus ut Hom. Odyss. γ. v. 1. Tread. v. 446. Videndum tamen annon locum respiciat de quo sic Pausanias in descriptione Troezenis: ἔτος τῇ Σαρωνίδι τὸ ἱερὸν Ἀρτεμίδι ὠκεοδόμησεν ἐπὶ θαλάσῃ τελευτῶνδαι, καὶ ἐπιπολῆς μᾶλλον, ὥστε καὶ Φοιβαία λίμνη διὰ τῆτο ἐκαλεῖτο. et paullo post; ἐκπέσοντα δὲ τὸν νεκρὸν κατὰ τῆς Φοιβαίας λίμνης ἐς τὸ ἄλσος τῆς Ἀρτεμίδος, ἔντος τῇ ἱερῇ περιβόλῃ θάπτεται, καὶ λίμνην ἀπὸ τῆς Σαρωνίδας τὴν ταύτην θάλασσαν καλεῖται ἀντὶ Φοιβαίας p. 73. Ed. Sylb. Vulgò δέσποινα ἁλίας.

233. De Venetis vide præter Scholiasten; Homerum Il. β. v. 852. Strabon. p. 543. C, D. Ed. Casaub.

Ibid. θαλασσιζομένη. Ita MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò θαλαζομένη. Exc. Flor. θαυμαζομένη.

234. παράφρον. Legendum cum Valckenaerio παράφρον γὰρ.

238. Opinio Veterum erat, omnes mentis depravationes a Diis originem habere, sed pro ratione insultus alios aliis auctores esse. Vide Librum περὶ ἱερῆς νέσεως. Verum cum Phædra partim venationis studio teneretur, partim in gymnasio litorali versari cuperet; incertum esse dicit Nutrix, dignumque quod divinatione quæretur, a quo potissimum Deorum ipsi immissa esset insania.

239. ὅστις σε. Ita MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. quod verum esse ex Notâ præcedenti patebit. MS. A, ὅστις τε. MS. D. τίς σε. Vulgò ὡς τίς σε.

ib. ἀνασειράζει. Actio est eorum, qui loris equos retrahunt.

254. Sequor conjecturam Summi Viri, Ricardi Bentleii (in Dissertatione de Epist. Phalar. propositam) accedente MSS. A, B, D, et Flor. auctoritate. Vulgò πόλλα διδάσκει γὰρ μὲν ὁ πολλὸς βίος.

255. Plutarchus Op. Mor. p. 165. Ed. Steph. ita citat,

χρὴ γὰρ μετρίαν εἰς ἀλλήλους
φιλίαν διατεῖν ἀνατείνασθαι,

καὶ

καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μύελον ψυχῆς
εὐλυστα δ' εἶναι δέλητρα φρένων

266. Deest γ' in Parisiensi. omni. et Ed. Lasc. Delendum quoque censet Cl. Marklandus.

275. ἤκει. MS. D. ἤκει, quod agnoscit etiam Scholiastes.

278. ἄτης. Victorius Var. Lect. Lib. 13. c. 17. pro ἄτης reponit ἄσης. Malè: primam enim correptam habet, ut docet Piersonus ad Mœridem. Sed hoc animadverterat jam antea Muretus, unde in Variis Lectionibus emendat, inverso verborum ordine ἄσης ὑπ'. ἄση Græcis idem est quod λύπη, i. e. mœror, tristitia. Quamobrem, si hæc lectio recipere-
tur, non satis differret ἄσης ὑπ', ab eo quod sequitur δανὶν περιρμένῃ. Itaque cum Piersono ἄτης retineo, et ἄτη, quod revera nomen genericum est, quamvis calamitatem vel malum significans, ad præsentem Phædræ calamitatem restrin-
go: ut si Latine diceret:

Num a vi mali an mori cupiens?

Vox *mali*, utcunque generica sit, significaret *hujus mali*, quo nunc laborat.

279. Legendum, ni fallor:

ἀδελ' ἀσιτεῖ δ' εἰς ἀπόστασιν βίβι.

Sensus est: *Causam inediae hujus ignoramus, illud interea cer-
tum est, illam usque ad vitæ extinctionem a cibo abstinere.* ἀδελ-
λα in plurali, ut paullò antea ἄσημα.

286. εἰς πάντ' MSS. B, D, εἰς πάντα.

290. ἀλλ' ὃ φίλη παῖ. MSS. omnes, Ed. Lasc. et Schol. ἄγ' ὃ φίλη παῖ.

291. λαθώμεθ'. Exc. Flor. λάθωμεν.

295. ἀπορρήτων κακῶν. Intellige morbos muliebres. Dionys. Halicarn. τὴν νόσον αἱ γυναῖκες ἀπορρήτων ἀνθρώποις ἡτιῶντο εἶναι.

296. συγκαθίσταται. Eadem formâ Homerus Il. 4. v. 684. εἶσι καὶ οἶδε τὰδ' εἶπεμεν. iterumque τ. v. 140. δῶρα δ' ἰγῶν ὅδε πάντα παρὰσθχειν. MSS. A, E. Lib. P. Exc. Flor. et Ed. Lasc. συγκαθίσταται. MSS. B, D, συγκαθίσανται. Porro pro νόσον Ed. Lasc. νόσων.

N

298. ἰατροῖς.

298. ἰατροῖς. Lib. P. ἰατρῶ.

304. τῷ πρίν. Ita lego ex Scaligeri conjecturâ. Confirmat Scholiastæ interpretatio. Editi et MSS. omnes τῶν πρίν.

305. ἐτίγγεθ'. Ita Parisiens. omn. et Exc. Flor. Vulgò ἐθίγγεθ', quæ scriptura memoratur in MSS. A, B.

308. δόμων. MS. A, θρόνων, quod fortasse melius.

318. φέρεις. MS. A, φόρεις.

320. ἐπακλῆ σημονῆς. Cujusmodi erat illud piaculum, quod Thyestes, nolens insciusque, procurante Atreo, admisit.

326. ἐν δὲ σοὶ λελείψομαι. i. e. *si proposito mihi cadere necesse est, id non meâ negligentia fiet, sed tuâ potius obstinatione.* Duportus et Scaliger legendum censent οὐδὲ σὺ λελείψομαι. quibus assentitur Cl. Marklandus.

328. σῶν γε. MSS. B, D, τῶνδε.

331. ὀλῆ. An legendum ὀλεῖς occides. Sic occides sæpe rogando, Horat. Epod. XIV.

333. MSS. et Editi omnes ἰσθλῶν αἰσχροῖα. Sed in MSo B superscriptum est αἰσχροῦν ἰσθλὰ ut edidi, eamque lectionem agnoscit Scholiastes. Nondum tamen omne sublatum est vitium. Quippe articulus τῶν, quando nulla αἰσχροῦν quorumcunque mentio præcessit, orationem turbat. Mihi Auctor scripsisse videtur:

Ἄκη γὰρ αἰσχροῦν, ἰσθλὰ μηχανώμεθα.

Honestæ enim machinamur, turpiū remedium. In quo minor laus est, quàm si hoc idem virtutis amore faceret. Ἄκη quum casu in ἐκ depravatum esset, Librarii articulum, metri fulciendi causâ, de suo addiderunt.

335. δεξίαν τ' ἐμὴν. Ita rectè Exc. Fl. vid. R. Dawes. Miscell. Crit. p. 238. Vulgò δεξίας τ' ἐμῆς.

348. ἄ μ' ἐχρῆν. Ita MSS. et Edd. Veteres. Barnesius Scaligero auctore ἄ ν' μ' ἐχρῆν.

350. ἐράω vix unquam accusativum subiectum habet, saltem rei amatae. Malim igitur;

τί τῷθ' ὃ δὴ λίγος ἐν ἀνθρώποις ἐραῖν;

Nec valdè diversa est, quanquam diversa Reiskii conjectura.

352. πατίρα

352. θατέρω. i. e. *non dulce expertæ sumus sed ærumnōsum.*
ut θάτερον in malam partem accipiat. ut.

358. Pro εισορῶ Scaliger εισορῶν, nisi forte scribere voluit
εισορᾶν.

365. Hic Mulieres, ex quibus Chorus constat, aliæ alias
alloquuntur.

368. φίλαν καλαλῦσαι φρένα. Ita Exc. Flor. MS. A. et Ed.
Laic. φιλίαν καλανύσαι φρενῶν. MS. B. φιλίαν καλαλῦσαι φρένα
supercripto ῶν. MS. D. φιλίαν καλαλῦσαι φρένα. MS. E.
et Lib. P. φίλαν κατανύσαι φρενῶν. Ed. Ald. φίλαν καλαλῦσαι
φρενῶν. Verum puto.

ὀλοῖμαι ἔγωγε, πρὶν σ' ἂν δίκαν
κατακλῦσαι φρενῶν.

Δίκαν φρενῶν *probitatem animi.* Sic δικαίας φρένας Herc. Fur.
v. 210. δικαίαν πραιπιδῶν Pindarus Pyth. 4. Strophe 13. κα-
τακλῦσαι autem eleganter dicitur pro διαφθεῖραι. Plutarch. in
Demosthene p. 1562. Ed. Steph. ἐπίβαλος τῷ χρυσίῳ γεγόνως
καὶ κατακεκλησμένος. Sic et apud eundem Op. Mor. p. 15.
τὸν αὐτὸν τρόπον ψυχὴν βαπλίζεται.

372. ὦ πόνοι τρέφοντες βρότους. Sophocles Trachin. v. 119.

ἔτω δὲ τὸν Καδμογενῆ
τρέφει· τὸ δ' αὖξιν βίοντι
πολύπονον—

Idem apud Stobæum p. 355. Ed. Grot.

βόσκει δὲ, τὰς μὲν μοῖρα δυσμερίας·
τὰς δ' ὄλβος ἡμῶν.

Philemon apud eundem p. 281.

τὸν μόνιον ἔκτα καὶ κακὴν τύχην τρέφει.

334. Legendum videtur, ut versus ἀντισοίχῳ v. 683. re-
spondeat ;

τίς σ' ὦ παναμέριος ὅδε χρόνος μέμνει.—
πάρειδρος ἢ ξυναίορος ἀδίκων ἔργων—Antistr.

Sed et pro χρόνος legendum fortasse πόνοτος.

375. Deest δόμοις in MSo E, et Ed. Lasc.

376. ἄσημα δ. ἐκ ἐτ' ἔστιν. Melius forte cum præcedentibus cohereret ἄσημα δ' εἰσείτ' ἔστιν.

Ibid. οἱ φθίνει τύχα. Lego, οἱ τείνει τύχα. Philostrat. de vitâ Apoll. Tyan. VII. c. 5. ξυνίει τε οἱ τείνει ταῦτα.

379. Hefychius προνώπιον, τὸ προκειμένον, οἷον πρόθυρον.

380. Irridet Aristophanes Equit. v. 1287.

ἢ πολλάκις ἐνυχίασι
φροντίσ. συγχευήματι.

Apertiùs verò in Ranis p. 167. Ed. Bas.

* Ἦδη πότε ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρήπησα.

382. ἐ κατὰ γνώμης φύσιν. i. e. non secundum naturalem animi constitutionem, tum enim omnes desipere necesse esset; nunc multi sunt qui rectè sapiunt. Eodem modo de amore argumentatur Araspas apud Xenophon. Cyropæd. οἷι γὰρ ἱκανοὶ εἶναι κάλλος ἀνθρώπου ἀναγκάζει τὸν μὴ βελομένον πρᾶττεν παρὰ τὸ βέλτερον; εἰ μὲντοι τὸτο, ἔφη, αὐτῶς ἐπιφύκει, πάντα δ' ἀνὰ γκαζεν ὁμοίως. et quæ sequuntur. vid. Lib. 5. in initio.

384. τόδε. Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. Vulgò ταδε.

386. MS. E, Lib. et Ed. Lasc. κ' ἐκ ἱκνονῶμεν.

388. πολλαὶ βίαι. Legendum forte σπῖλοι βίαι. Docent Interpretes Hefychii σπῖλος esse τὰς ὑφάλας πετραίας. Aptissimè ergo iis comparantur Voluptates.

390. Citat Barnesius in hanc sententiam Il. 24. v. 44. Eustathium in locum et Hesiod. Op. et Dies v. 315. Quibus addi potest ipsius Euripidis gnome in fragmentis Erechthei ap. Clem. Alexandr. p. 741. Ed. Sylb. Locum hunc a Plutarcho citari (v. de virtute Morali p. 798. Ed. Steph. notat Cl. Marklandus.

391. Cur ἄχθος οἴκων? Credo quia multi propter falsum pudorem nimis lautè et sumptuosè vivunt.

392. γράμματα. MSS. A, B. πράγματα, uti ex conjecturâ reponit Cl. Marklandus, hoc nempe sensu; if we clearly understood the proper occasions and opportunitites of each, the two,

as having the same business, wou'd be but one. i. e. si perspicuum haberemus, quæ utrique harum idonea sit tempestas, non jam diversæ essent, idem officium habentes. Mihi verior videtur esse vulgata. Quod enim secundum eam dicit Phædra, res diversas iisdem literis. i. e. eadem voce aliquando significari, id a multis Veterum animadversum videmus. vid. Platon. p. 941. A. Ed. Ficin. Senecam de Benefic. Lib. 2. c. 34. Lucianum in Ἐρωτες bis. Plutarchum περὶ δυσωπίας p. 940. Ed. Steph. Imò Chrysippus de hoc ipso argumento disputationem edidit teste Varrone de L. L. lib. 8. Quam autem causam hujus ὁμωνυμίας in versu præcedenti proponit, eam sic accipio; si perspicuum esset, ubi verecundia locum haberet, malus iste pudor vel non esset, vel tantum a verecundiâ nomine differret, quantum et naturâ et cogitatione disjungitur.

393. πρόγνεσ'. Ita MS. A. Cæteri, ut vulgò, φρόνεσ'.

395. Φρενῶν a τῆμπαλιν regitur. Sensus est *ad contrariam sententiam delabi*.

400. γλώσση γὰρ εἶδεν πρῶτον. Eadem orationis forma in fragmento Sophoclis apud Stobæum p. 355. βρότῳ δὲ πρῶτον εἶδεν.

410. ἤδη. Ita MSS. A, B. In priore superscriptum inveni ἀντὶ τῷ, ἡδεῖν. vid. Pierſon. ad Mæridem v. ἤδη et Dawes. Miscellan. Critic. p. 232, cujus observatio egregiè hinc confirmatur. Vulgò ἡδεῖν. Verto: *noveram opus istud, morbumque infamem esse, et præterea sciebam me mulierem esse, genus omnibus invisum et suspectum*. Odium virorum in sexum muliebrem, utcunque id nostris moribus mirum videatur, multis in locis ab Euripide tangitur. vid. infra v. 677. Med. v. 428. Ion. v. 411. et v. 1110. denique fragmentum apud Stobæum p. 289. Ed. Grot.

424. ἀποκτείνει. Ita MS. A, Lib. P. et Ed. Lasc. Exc. Flor. ἀποκτεῖναι. Cæteri ut vulgò, ἀποκτενεῖ.

426. ἐλευθέροι. Ita MSS. A, D, Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò ἐλευθέρως.

431. ἀμιλλᾶσθαι βίῳ. An legendum ἀμ' ὀλλυσθαι βίῳ, *si- mul perdi cum vitâ*: i. e. ante mortem non perdi. Solam virtutem

virtutem dicit, quia divitiæ, principatus, et alia quæcunque bona non rarò ante mortem amittuntur.

432. ὅτω. Apud Stobæum est ὅταν. p. 365. Ed. Grot.

433. ὅταν τύχη, *quum fors tulerit*, ut Iph. Taur. 722. Noster in fragmento apud Plutarchum de ferâ Numinis vindictâ.

434. προθεῖς. Ita MSS. A, B, D. Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò προσθεῖς. Neque hoc tamen penitus mihi satisfacit. Legendum forte :

προτεθεῖς, κάτοπλον ὥς παρθένω νέα.

Ibid. παρθένω νέα. Ita MS. A, cujus lectio a Scholiastâ etiam cominemoratur. Cæteri, ut vulgò, πάρθενος νέα.

436. MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. ἀπανταχῇ.

437. καρπίζεται. Ita MSS. A, B, D. et Exc. Flor. Vulgò κομίζεται.

446. ἐκ ἁρά γ' ἐ δει. MSS. A, B, D, E, Exc. Flor. et Ed. Lasc. ἐτ' ἅρα γ' ἐ δει. Scaliger, ἐκ ἁρά νῦ δει. quod Cl. Marklando jure non satisfacit. Legendum videtur ἐκ ἁρά γ' ἦδν, *non igitur lætum est*, i. e. non in lætitiâ cedit. Soph. Oed. Colon. v. 617.

ἀλλ', ἐ γὰρ αὐδᾶν ἦδο τακίνητ' ἔπη.

vide etiam Iph. in Aul. v. 929. 30. ubi ἦδν et χρήσιμον tanquam synonyma habet Noster. Herodotus II. 47. ἔ μοι ἠδιόν ἐστι λέγειν, quod ab eo mutuatur Aristides Orat. in Minervam.

448. φορητὸν pro φορητὸς. Stobæus Serm. 61. p. 386. quod multò elegantius est. Markland.

454. διδᾶσ' ἔρον. Scaliger διδᾶσα εἶν.

455. ἔκγονοι. Ed. Ald. et nonnulli etiam MSS. ἱγγονοι.

466. γέρξεις. Ita MS. A. et Exc. Flor. Cæteri, ut vulgò, γίργεις.

470. συνεκκομίζειν. Confer Orest. 685.

437. ἡς κατηρέφεις. Sic Anacreon κατηρέφεις ἀγάθων apud Athenæum p. 12. A.

474. καλῶς

474. καλῶς ἀκριβώσειαν καλῶς frigidissimum est. Legere soleo κάνορες ἀκριβώσειαν. Nam sub voce καλῶς delitescere vel κάνορες, vel κάνων vel κάνοσιν minimè dubito, cum ex sensu, tum ex Scholiaste. Markland. Non displiceret καλῶς ἀκριβέος αἶεν. Αἶεν pro αἶι ut Æschyl. Agam. v. 900.

475. πῶς. Lego σῶς. ἀπλάϊσῶς βάλει παρὰδράμειν. Schol. Idem.

Ibid. δοκεῖς. Ita MSS. D, E, Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò δόκοις.

476. ἔχεις. Ita MS. A, Lib. P. Exc. Flor. et Ed. Lasc. Vulgò ἔχοις.

479. λῆξόν δ'. Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. Vulgò λῆξον S'.

483, 4. Meas aures offendit horum versuum asyndeton. Forte verum fuerit;

εἰσὶν δ' ἱπῶδαι, καὶ λόγος δεικνύμενος
φανήσεται τις, τῆσδε φάρμακον νόσῃ.

485. Emendat Reiskius ἢ παῦρα γ' ὁδὲ τ' ἄνδρες—sed bene vulgatam tuetur Valckenaerius.

496. ὥς τάχος. Ita MS. A. Vulgò οἷς τάχος.

ibid. διίστιον. Ita ex Scholiaste Edd. recentiores, nec variant MSS. Ed. Ald. διοίστιον. Sensus est: *quam citissimè experiundum est*, quo res evasura sit, *de tui morbi statu τὸν εὐθὺν i. e. τὸν ἀλήθην*) λόγον proferentes atque Hippolyto rem declarantes. Nec aliter intelligit Scholiastes. In hac autem constructione subaudiendum erit ἡμῖν pro διίστιον, ad ἡμῖν verò referendum ἐξείποντας, usu neque novo neque ineleganti, ut docebit Cl. Forsterus in Indice Idiotismorum ad Platonem v. Accusativus. Marklandus interpretatur: *Dispiciendum tibi est, quid intersit inter eos, qui oppositè ad rerum tuarum statum loquuntur, et eos, qui nihil ad rem*: Chorum sc. innuens. Idem cum priori clausulâ ὥς τάχος connectit; ἄλλα τ' ἄνδρες ὥς τάχος. Utrumque, meo iudicio, infeliciter.

499. σώφρων δ' ἔσ' ἐτύγχανε γύνῃ. Verte: *et nisi esses pudica mulier*. Nam si μὲ supplendum est ex versu proximè antecē-

antecedenti. Markland. Malim, cum paullò inveniustior sit Ellipsis :

τοιαῦτ' ἂν αἰσίφρων δ' ἔσ' ἐτύγχανε γύνῃ.

Si vita tibi in discrimen ex tali re non veniret ; esses autem imprudens mulier.

501. προσήγον. Scaliger προήγον, quod fanè melius videtur.

503. συγκλήσεις. Ita MS. A. Cæteri, cum Editi, tum etiam Scripti, συγκλείσεις. Scribi autem solet apud Euripidem κλήω, κλήσω, non κλείω, κλείσω.

512. Locum sic interpretor : *Quoniam tibi ita visum est, mittam ultra dicere. Oportuit quidem te non a spe potiundi Hippolyti decidere : Sin ita tibi constitutum est, audi me : nam hanc mihi secundam præstitura es gratiam. ἁμαρτάνειν, ἢ ἁμαρτάνω et ἁμαρτάνει* Androm. v. 374.

515. γνώμης. Ed. Lasc. γνώμην.

519. Legebat Marklandus ἢ πλόκον τίν', ἢ πέπλων ἄπο : confirmabat autem ex hoc Luciani loco ; διήσει δὲ τι αὐτὲ τῷ ἄνδρῳ εἶναι, οἷον ἱμάτια, ἢ κρηπίδας, ἢ ὀλίγας τῶν τρίχων, ἢ τι τῶν τοιούτων. vid. Dialog. Melissæ et Bacchidis p. 524. Ed. Græv.

520. συνάψαι ἐκ δυοῖν. Par consuetudo, quanquam in diversâ re, Arabum : ἔπειτα λάβων ἐκ τῶ ἱματίου ἑκατέρῃσιν κροχύην — apud Herodot. Lib. III. c. 8.

524. πάντ' ἂν φοβηθεῖσ' ἴσθι. i. e. *scito Te, si de hac re trepida es, nihil non fuisse formidaturam.* Plenius in Rheseo v. 80. πάντ' ἂν φοβηθεῖσ' ἴσθι δειμαίνων τόδε.

525. τόκῳ. MSS. Cott. E, et Lib. τέκνω.

530. ὁ. MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. ὁς. Ita etiam Scaliger ex conjecturâ. Exe. Flor. ἔρον, ἔρον, ὁς.

532. MSS. B, D, ψυχᾷς χάριν, οἷς ἐπιστρατεύσης.

536. Siderum vel solis vim incusabant veteres, si quis ex animis repente concidisset. Quod etiam Homerus allegoricè respexisse videtur, cum Patroclum ab Apolline interemptum tradit. De huiusmodi casu luculentum Antipatri Epigramma

ma est in Anthologiâ novâ p. 83. Ed. Resk. Hesychius ἀσροβόληται, οἱ ὑπὸ τῆ κυνὸς βαλλόμενοι. Ad hanc etiam opinionem alludit nomen apud Latinos *fideratorum*. Hoc videtur esse ἀσρων βέλος, quod hic memorat Euripides. De fulmine tamen interpretatur Valckenaerius, non sine veri specie.

539. Ἔρως, ὁ Διὸς παῖς. Cupidinem Jovis filium vulgò non invenias. Virgilius tamen in Ceiri;

— *Malus ille Puer, quem nec sua fletere Mater
Iratum potuit, quem nec Pater atque Avus idem
Jupiter* —

Lactant. Institut. I, 17. *Venus genuit ex Jove Cupidinem.* Sed et Jupiter apud Appuleium. Miles. Lib. VI. Cupidinem alloquens; *licet tu, Domine fili, &c.*

540. Deest δὴ in MSS. A, B, D, E, et Ed. Lasc. Legendum videtur, ut versus ἀντιοίχω respondeat, αὐξάνει δὴ.

549. ὅταν ἔλθῃ. Homines exitio dat Amor non quando eunque venerit, sed quum sævierit, i. e. ὅταν αἰθῇ. Sic Sophocles ἤθηκεν νόσος Trachin. 1108. μανίας αἰθος ibid. 1017. μανίας αἰθηρὸν μένος Antig. 972. Æschylus, πάθος αἰθεῖα Choeph. 1009.

550. Οἰχαλία. Ita MSS. A, Cott. cum Edd. Lasc. et Ald. Vulgò malè Οἰχαλίαν.

553. οἰκων. MS. Cotton. οἰκω.

555. Deest τὰν in MSS. A, B, D, et Ed. Lasc. MS. E, τὰν αἰδ'. Exc. Flor. αἰδαν, omisso, τὰν. Emendaveram olim;

οἰκω
ξεύξας ἀπειρεσίαν δρομάδα
τιν' αἰδοῖς ὥς βάνχαν.

Secundùm quòd dicitur Ventis Furiam quādam incitatissimam, tanquam Ditis Baccham, Ioles domo conjunxisse. Nunc a Valckenaerio admonitus; locum accuratius excussi, unde nata est suspicio etiam vocem ἀπειρεσίαν Librariis deberi; Auctorem enim scripsisse;

οἴκῳ

ζεύξας ἀτεῖρα συνδρομάδ' ἄ-
ταν, αἶδος ὡς βακχαί.

οἴκῳ ἄτη est Numen maleficum, Ate dictum, quod Euryti domum vexabat, simile illi quod Pelopidis tot calamitates invexit, de quo Æschyl. Agam. v. 1578. et seq. Confer etiam Nostri Andromach. v. 103. Aten igitur domesticam junxit Venus, sed cui? Nimirum Iolæ. Junxit autem *perpetuam* et *indefessam sociam* (ἀτεῖρα συνδρομάδα) ut quæ prius domui et Urbi paternæ causa excidii fuerat, eadem Herculem dominum captiva pessumdaret. Ditis Baccha, quod ego hîc contendo de Atâ dicendum esse, duobus aliis in locis Euripidis occurrit; primò, Hecub. v. 1076. de captivis Trojanis, quarum ope Polymnestoris liberi interempti sunt; deinde verò Herc. Fur. v. 1122. de ipso Hercule, propriæ uxoris et liberorum occifore. Ubi sic legendum;

εἰ μηκέθ' ἄδ' βακχος εἶ, φράσαιμιν ἄν.

Siquidem non amplius Ditis famulus es, dicam.

Hoc nescio an Canterus viderit; præter ipsum certè nemo. Simillima huic locutio est Ælian. Var. Hist. III. 9. Ubi amore correptos Ἔρωτος Βάκχης vocat. Vox συνδρομάς extat Iph. in Taur. v. 423. Theocrit. Idyll. XIII. v. 22.

563. ἔρπει. Scaliger ἔρδει.

565. διεγόνοιο. Idem Scaliger διγόνοιο.

567. κατεύνασε metro Strophici non respondet. Legendum puto κατίδμασε a δμαῶ per syncopen pro δαμάω. Sic Homerus: χάλεπος δὲ ἰ δέσμος ἰδάμνα. Il. V. 391. Soph. Antig. v. 838. πείτρανα βλάστα δάπασιν. Marklando placet, κατέννασσε, *admonuit*.

568. δεινὰ. Ita Scholiastes MS. A. δεινὰ γὰρ πάντα γ' ἐπιπίτνει. MS. B. δεινὰ γὰρ πάντ' ἐπιπνέϊ. Exc. Flor. δεινὸς γὰρ πάντα γε πίτνει. Vulgò δεινόν, in reliquis ut edidi.

569. προπόταται. Malim προπόταλαι. *Omnia adhalat, et tum, velut Apes, prœvolat, i. e. abit.*

572. MS. E, τῶν ἑσῶθεν ὡς μάθω. Sed rectè se habet vulgata vid. 879.

576. Hæc

576. Hæc ἀσμάτια malè in vulgatus signantur. Προῶδος dicendum est, quod ex hoc versu cum tribus sequentibus constat. Strophe incipit a v. 582. Antistrophe a v. 589. Epodos denique a v. 596.

582. Chorus Veterum non in scenâ constitutus erat, sed Orchestrâ. Pollux Lib. IV. sect. 123. σκὴν μὲν ὑποκρίτων ἴδιον, ἢ δὲ ὀρχήστρα τῷ χορῷ. Situs autem Orchestræ multò depressior erat quàm Scenæ. Id. ibid. sect. 127. εἰσελθοῖσι δὲ κατὰ τὴν ὀρχήστραν, ἐπὶ τὴν σκὴν διὰ κλιμάκων ἀναβαίνεισι. Unde sequitur etiam Chori stationem ante scenam fuisse; alioqui a spectatoribus conspici non potuisset. Hinc intelligimus cur Phædræ dicat Chorus σὺ παρὰ κλῆθρα, *tu ad portum es*. In proximis unam literulam mutaverim;

— σοὶ
μόλει πομπίμα
φάτις δωμάτων.

μόλει φάτις ut infra ἔμολε βόα v. 593. In MSo A non μέλει, sed μίλει scribitur.

590. σαφῆς. MS. B. σαφῶς, ut et Exc. Flor.

591. ὅπα. MS. B, D. ὅπα. Adscribitur autem hæc notula in priori: γράφεται χάρις τῷ, ἰ, καὶ φάσι συναίρεσιν εἶναι τῷ, ὅποια. ὅπα pro ὅποια neutro plurali extat apud Pindarum Olymp. 10. Antistroph. 1. iterumque Epod. 3. Sic et Homerus ὁμῇ et ὁμῆν non semel habet, pro ὁμοίῃ et ὁμοίην. Neque dubito, his perpensis, quin ὅπα hîc, ex mente Veterum Criticorum pro ὅποια positum sit. γεγῶνεν valet εἶπεν, sed improprie, ut ἔρπει quod pro εἶναι frequentatur. vid. Rhief. 270. γεγῶνεν pro simplici loquor habet et Sophocles Oed. Col. 212. vide etiam Æschyl. Prometh. 819.

598. μῆσομαι. MS. A, μνήσομαι.

599. πείφηνι. Barnesius, errore typographico, πείφουκε.

602. MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. φιλῶς μὲν, ἢ καλῶς δ' ἰωμένη νόσον.

610. MS. E, Lib. P. Edd. Lasc. et Ald. δεξιᾶς τ': unde suspicatur Cl. Marklandus intercidiſſe substantivum, quale esset. Ναὶ πρὸς σὲ ΓΕΝΤΟΣ δεξιᾶς τ' εὐώλινε.

611. προσδίσσης. MSS. B, D, προσοίσση.
 619. ἔστι. MS. E, et Ed. Lasc. ἔσται.
 626. M. A. ἢ χρύσον, ἢ σίδηρον, ἢ χαλκὸν βάρος. Exc. Flor. χαλκὸν βάρος, in reliquis autem cum MS. A, consentiunt.
 631. ἐκτίνομεν, Lege propter metrum ἐκτίομεν. Pierfona placet ἐκπίνομεν.
 633. καὶ θρήψας. MSS. B, D, κακθρέψας.
 635. φυτὸν. Ita MSS. A, B, D, Reliqui, ut vulgò, κακόν.
 639. κηδεύσας γαμβροῖς. Usitata constructio. Sic κηδεύουσι τοῖς εὐδαιμόσι in fragmento Thyestæ apud Stobæum p. 375. Ed. Grot.
 646. χεῖν. Ita MS. A. Vulgò χεῖν.
 647. πανῆργον. MSS. A, B, D, et Exc. Flor. κακῆργον.
 652. δάκη Θηρῶν. Oppianus : Παρθαλίωι γαίης ὅλον δάκος. Halieut. V. 30.
 653. ἐκείν. MSS. B, D, Lib. P. Exc. Flor. et Ed. Lasc. ἐκείνων.
 658. ἐξομόξομαι. Alexander Ætolus apud Parthenium c. 14.

Κρήναις καὶ ποτάμοις νίψεται αἰεὶς ἔπας.
 Ut hîc Hippolytus aures, ita oculos, fœdo inquinatos spectaculo, abluendos censuit Minerva apud Statium. Theb. VIII. 705.
*Nec prius astra subit, quam mystica lampas et insons
 Ilissos multâ purgavit lumina lymphâ.*
 659. πῶς ἂν ἔν. Scaliger πῶς ἂν ἔκ.
 Ibid. κακός. Supple πρᾶξαι vel ὥς πρᾶξαι, cui respondet ἀκέσας in versu sequenti. Markland.
 662. εὐρέθην. Legendum cum Pierfona et Maaklando Viris Clariss. ἠρέθην.
 664. Legendum cum Viro Clariss. R. Dawesio εἰς τ' ἂν ἢ κδημος χθορὸς.
 665. ἐξομεν. MS. D, ἐξομαι.
 666. πατρὸς.

666. πατρός. Ita MSS. A, B, E, Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò πατρί. Scaliger πατρί συμμόλων.

669. ἔλαισθε. Apud Stobæum Tit. 73. ἔλλυσθε legitur et in v. 671. οὕτως pro ἔν πῶς.

670. λέγειν sc. κακῶς, quæ vox petenda est ex voce κακαί: Hoc usitatum est. Markland.

676. λόγον. MS. A, λόγες MS. B, λόγες, superscripto ὄν.

677. κάθαμμα λύειν proverbialis locutio est. Suidas κάθαμμα λύεις. ἐπὶ τῶν δυσλυτῶν τι λύειν ἐπιχειρῶντων.

ibid. MSS. λόγων et λόγες agnoscunt: nonnulli etiam pro λύσειν, λύσιν. Legendum haud dubiè vel λύσαι, vel λύειν.

678. ἐτύχομεν. MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. ἔτυχον.

680. ἐξαλύξω. MS. A. ἐξαλείξω. Forte pro ἐξαλείψω.

681. Legendum, metri gratiâ, ut monet Cl. Marklandus;

πῶς δὲ πῆμα κρέψω, φίλαι.

683. πάρεδρος. MS. D, πάρεργος.

ibid. Pro ξυνεργός an legendum metri gratiâ ξυνάσος. Convenit certè vox. vid. Orest. 767.

685. δυσεκπέρατον. Ita MSS. A, D, E, Ed. Lasc. et Schol. Vulgò δυσεκπέρατον.

Ibid. βίη. MSS. Cott. E, et Ed. Lasc. βίον. MS. A, βίη, superscripto ον. Constructio videtur esse: τὸ γὰρ πάθος βίη παρ' ἡμῖν παρὸν.

689. Phædrum διαποίειν antea vocaverat Chorus v. 130. ne quis existimet hoc nutrici tantum convenire.

690. διαφθορεῖν. Ita bene Valckenaerius ex Paris. et Flor. Ed. Ald. διαφθορά.

691, 2. Extant uti edidi in Parisiens. omn. et Ed. Lasc. Eodem modo legit Scholiastes. Vulgò, Ζεὺς ὁ et in versu sequenti ἐκτρίψει σ'.

697. συνιεθνημένος. Eleganter Pierfonus apud Valckenaer. ἦν τεθνημένος.

698. σὰς ἁμαρτίας. Ita MS. A. Vulgò τὰς.

699. Deest

110 NOTÆ IN HIPPOLYTUM.

699. Deest hic versus in MS. A. Idem in versu sequenti δι.

707. ζητῶσα φάρμαχ' εὔρον. Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. Vulgò ζητῶσα γ' εὔρον φάρμαχ'.

708. ἔπραξα. Scholiastes ἔπραττον.

709. πρὸς τὰς τύχας. Verto: *pro rerum exitu*. Sic Helen. v. 329. πρὸς τὰς τύχας τὸ χάρμα, τὸς γόνυς τ' ἔχει.

ibid. κερτῆμεθα. Hoc verbum, nomine virtutis aut vitii subiecto, non significat, quod putaret aliquis, virtutem ipsam aut vitium possidere, sed tantum famam et opinionem ejus. Sic Iph. in Taur. v. 682.

καὶ δειλίαν γὰρ κακὴν κερτῆσθαι.

Helen. v. 1106.

σύ θ' ἢ πὶ τῷ μὲν κάλλος ἐκτῆσαι γάμῳ.

His positis, locum sic interpretor; *prudentiam sortiti putamur vel aliquam vel nullam pro rei cujusque exitu*.

720. καλύπτειν. Ita MSS. A, et Exc. Flor. MSS. B, D, καλύψιν. Reliqui, ut vulgò, καλύψαθ'.

723. προτρέπωσ'. MS. B. προτρέπωσ', superscripto primæ syllabæ σ' MS. D. προτρέπωσ'. MS. E. προτρέπω σ'. Clausulam sic interpretor; *Ego autem rogans te (προτρέπωσα) ut juramenti sic. religione te obstringeres, habeo consilium quoddam infortuniis hisce inventum atque extogitatum (εὐρημα τῆσδε συμφορᾶς) quod et mihi et liberis meis usui futurum est*.

726. αὐτὴ τ'. Ita Parisiens. omn. cum Edd. Lasc. et Ald. Vulgò αὐτὴ δ'.

731. τῷτ' ἐγώ. Ita MSS. A, B, D, cum Exc. Flor. ut Canterus quoque emendaverat. Legebatur enim antea, ἐγὼ τῷτῳ.

732. Forte—καὶ σὺ γ' εὔ με νεθέτις,
ἐγὼ δὲ Κύπριν—

Nisi præstet—καὶ σὺ μὴ με νεθέτι. Markland.

740. ἡλιβάτοις. Interpres *excelsis*. Præstitisset *immemis, ingentibus*. Sic Stefichorus, Hesychio teste, τέρταρον ἡλίβατον dixit,

dixit, idemque Epitheton Q. Smyrnæus galeæ, et muro tribuit Lib. VII. navi quoque Lib. XI. Adde Oppiani Halieut. III. 171. V. 66. Hesiod. Theog. 483. ἀντρω ἐν ἡλιβάτω. De voto Chori conferri potest Soph. Trachin. v. 970. Psalm. LV. 6. Solent autem aves peregrè abituræ, de quibus hîc cogitasse videtur, in cavernis rupium congregari.

743. Ed. Ald. πολιταις. Lib. P. Ed. Lasc. πολιταισιν MS. E. πολιταισι γρ. πολωμένας. Forte verum fuerit;

Θεὸς ἐν πολυπλάνοις

οἷς ἀγέλαϊς θείη.

Alioqui πολιταις, præcedente περιῶσαν, tautologiam sapit. Vide et notam præcedentem.

747. πορφύρεον. Ita MSS. B, D, E, Exc. Flor. et Lib. P. Ed. Ald. πόρφυρον. Scaliger πορφύρεον. Emendat Marklandus;

ἐνθά τε πορφύρεον γαλάσσου

εἰς οἶδμα

Notatque ex Iph. in Aul. v. 1494. Hom. Il. β. 594. expletivum τε post ἵνα ἐνθα, adverbia loci, poni solere.

749. τριτάλαιαι, MSS. A, B, D, Exc. Flor. Lib. P. et Ed. Lasc. τάλαιαι. MS. E. τὲ τάλαιαι.

751. Hesperidum litus Euripides nec in mari Mediterraneo, ut Lucanus Lib. 9. nec omnino in Africâ collocat, sed ipso in Oceano, ut Pherecydes apud Scholiast. Apollon. Rhod. Lib. IV. v. 1396. Patet hoc ex versibus mox sequentibus, ubi affirmat nullam illuc navigantibus viam esse, ultimum enim navigationum terminum esse Montem Atlantem, qui, ut ex Maximo Tyrio discimus, in orâ Africæ occidentali situs est. Insulas, ni fallor, easdem intelligit, quas in vitâ Sertorii memorat Plutarchus, quarum descriptione adeo delectatus est Dux ille fortissimus, ut ibi, habitandi causâ proficisci cogitaret. Forte et Horatius eodem respexit Epod. 16. v. 42. Utriusque certè descriptio optimè convenit cum iis, quæ ab Euripide de his insulis traduntur.

ibid. ἐπὶ---ἀκτὰν Ἀνύσαιμι. Sic Soph. Trachin. v. 669. τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσει. Lucian. in Toxar. Tom. II. p. 68. Sed. Græc. ἐτίλειπεν ἐς Σκύθας. Id. Hermotim. Tom. I. p. 558.

ἀπὸ

ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελευτῶν. sc. ὁδόν. Ex Marklandi Notâ ad Supplic. v. 1142.

752. τῶν ἀοιδῶν. Verto: *cantatricum*. Apollon. Rhod. Lib. 4.

— ἀμφὶ δὲ νύμφαι
Ἑσπερίδης πομπήν, ἐφίμειρον αἰδύσαι.

756. Pro κυρῶν MSS. A, B, et Exc. Flor. *ναίων* ut et MS. B. superscripto tamen κυρῶν. Lego.

σεμνὸν τέμνονα κυρῶν
ἔρανθ' τό γ' Ἀτλάς ὀχεῖς

Venerandum cœli terminum flatuens eam partem quam Atlās sustinet. i. e. quod ultra Atlantem cœli est nemini spectandum concedens. Cum enim priscis temporibus paucissimi ultra Atlantem navigarent, ulteriora a plerisque inaccessa esse credebantur: ideoque, ut Veterum ferebat superstitio, ad Cœlestium ditionem pertinere. Albinovanus apud Senecam Suasoriâ I.

Dii revocant rerumque vetant cognoscere finem

Mortales oculos: aliena quid æquora remis

Et sacras violamus aquas, Divûmque quietas

Turbamus sedes?—Confer Tacit. Germ. c. 34.

760. αὖξει. Ita Parisiens. omn. Exc. Flor. et Ed. Lasc. ut Canterus quoque emendaverat. Vulgò ἀξει.

768. ἢ γὰρ ἀπ' ἀμφοτέρων. *Vel utrobique male ominata fuit, vel certe a parte Cretæ, tum cum Athenas advolavit.*

770. ἐπ' ἰατο. MSS. A, B, D, et Exc. Fl. ἐπ' ἰατ' ἰπ'.

771. δ' ἀκταῖσιν. Ita edi oportuit ex MSS. A, B, D, et Exc. Flor. MS. E, δ' ἐπ' ἀκταῖσιν. Vulgatam δ' ἐπ' ἀκταῖς nollem hic propagatam.

ibid. ἐκδησάλο. Scaliger ἐκδησάλο, uti edidit illo auctore Barnesius.

772. πλεκτὰς πεισματῶν ἀρχὰς. *tortas funium extremitates.* Sic vertendum: non, *contorta initia*: sic ὁθόνη τέσσαρον ἀρχαῖς Actor. X. 11. Philo Vit. Mos. p. 434. Ed. Turneb. δεκίδος—ἧς τὰς ἀρχὰς. Plutarchus Vit. Cic. ad finem, τὰς τῶν μωρυμάτων ἀρχὰς *filorum extremitates.* Markland.

773. Forte

773. Forte del. $\iota\pi'$. Vide Antistrophē. Explicationis gratiā hoc $\iota\pi'$ scriptum videtur. Markland. Antistrophe alio modo iuvanda est, ut suo loco docebo. Neque Viro Doctissimo assentiri possum, præpositionem $\iota\pi'$ superfluum esse, aut rectè sine eā sententiā procedere.

776. κατεκλάσθη. Legendum puto κατεκλύσθη, quod quidem indicare videtur vox ὑπὲρ ἀνθρώπων, quæ mox sequitur. Vide etiam supra ad v. 369.

780. Ed. Lasc. et MS. E. βρόχον ἀμφί.

781. Rectè Marklandus; pro δέρας scribe δείρας ut Strophico suo respondeat.

783. Ut Strophico respondeat scribendum videtur οἱ τὰν εὐδοξὸν ὃ' αἰρεμένα; vel εὐδοξὸν cum Vet. Edit. Markland. Leniori medelā locum perſanari posse puto. Quid enim si legamus;

Δαίμονα γυγνὸν καὶ αἰδεῖσθαι
σα τίς τὰν τ' εὐδοξὸν ἀναιρεμέ-
να φάμαι, ἀπαλλάσσει-
σά τ' ἀλγεινὸν φρενῶν ἔρωται

786. Apparet ex his versibus Chorum nihil aliud expectasse, nisi ut Phædra mortem sibi conscisceret. Cur igitur non impedire conabatur; Rationem quidem nullam video; tantum video similem Euripidis et Xenophontis causam esse. Apud hunc enim Nutrix Pantheam a simili proposito nec vi nec ope aliorum advocandā, sed precibus tantum avertere tentat; quæ postquam frustra fuerant, lacrymans confidet, nec ultra Dominæ voluntati obſistit.

787. δόμων. Memoratur et alia lectio in MSS. nempe δρόμων.

796. βίω. Ed. Lasc. βίω. MS. E, et Lib. P. utramque lectionem agnoscunt.

797. ἄγ. Ita Ed. Ald. Melius Lib. P. θερ. præfigit. Pro ἐκτείνοντες. MS. D. οἰκτείνοντες. Deinde pro νέχων Lib. P. νέχον.

801. Lego et distinguo;

γυναῖκες, ἴσθι τίς ποτ' ἐν δόμοις βόη
ἤχοι βαρεῖα προσπόλωνι μ' ἀφικέτο;

P

Constructio

Constructio est; τίς πότε ἐν δόμοις βόη προσπόλων ἤχοι βαρεῖα
μ' ἀφίκειο; Marklandus interrogationis notam in fine primi
versus non mutat: reliqua sic legit;

ἤχῳ βαρεῖα προσπόλων μ' ἀφίκειο,
ὅδ' ἄρτι μ' ὡς θεωρὸν ———

Mihi in hac emendatione desiderari videtur ὡς vel γὰρ, ad
versum ἤχῳ βαρεῖα cum præcedenti connectendum.

807. ἐκλίπτοι. Ita MSS. B, D, E, Lib. P. et Ed. Lasc.
Vulgò ἐκλίπη.

815. δόμοις. Ita Exc. Flor. Vulgò δόμους.

820. MS. B. ἀρμὲς γε. ὄρμους.

Ibid. ὡς ἴδω δυσδαίμονα. Ita Ed. Ald. MS. Flor. ὡς ἴδω τὸν
δαίμονα. MS. E. ὡς ἴδω τὸν δυσδαίμονα. δαίμων solenniter a
Græcis de rebus vel prosperis vel adversis adhibetur, rarius
multò de spectaculo tristi, quale esset Phædræ suspendio ne-
catæ. Unicum, quod novi, exemplum est Soph. Oed. Co-
lon. v. 77.

ἐπειπὲρ εἰ
γυναῖς, ὡς ἴδοιτι, πλὴν τῷ δαίμονος.

Potes etiam δαίμονα simpliciter *letum* interpretari ex Homer.
Il. 9. v. 166.

———παρὸς τοι δαίμονα δώσω.

Hinc non malè defendi potest Codicis Florentini lectio. Ve-
rùm cum idem versus, paucis mutatis, infra occurrat, sc.
post. v. 836, ubi sensus nihil simile postulat, non possum
non suspicari, διτλογραφίαν huius versus esse, quod ibi legitur,
quam lector aliquis vulgatâ emendatiorem esse animadver-
tens, in imâ paginâ adscripsit, sequentes autem librarii eo in
loco retinuerunt. Certè, si huc transferretur commodum
sensum faceret;

ἐκλύσαθ' ἀρμὲς, ὡς ἴδω πίκραν θάνατον
γυναικὸς, ἢ με καίθαν' ἀπώλει.

821. MS. Paris. θάνατον γυναικὸς, ἢ θανῶσα μ' ἀπώλει, teste
Valckenaerio in notis.

829. τίς. Nec Chorus nec Theseus ignorabat Phædræ propriâ manu periisse. Pro τίς legebam τίς, quod nunc repudio. Neque enim honestum esset Choro, causam, quam optimè sciebat, sciscitari. Forte verum fuerit;

ἄτις ἄρα σὰν τάλαιναν ἀμαυροῖ ζῶαν.

ἄτις, ut sæpe, pro ἄ.

830. τάλαινα. Ita MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. MS. A, ὡς πόλις. Vulgò ὡς τάλαινα.

831. κάκισ'. MSS. A, B, μάκισ'. ut et Exc. Flor.

832. ἐπιστάθης. Eleganter Valckenaerius ἐπιστάθης.

833. ἄφρατος. *insperata, improvisa*. MS. D, ἄφρατος.

834. καλακονὰ. Ita Scholiastes, qui etiam testatur scriptum fuisse καλακονῶ. Vulgò καλακονᾶ. Hesychius καλακονὰ, διαφθορά. Sensus est; *labes improvisa*——*imo verò exitium, vita non vivenda*. μὲν ἔν ut Soph. Philoctet. v. 1422. Scaliger tamen μὲ νυν.

838. Dixi de hoc versu supra ad v. 819.

840. τύχῳ. i. e. σκόπῳ. *Verum attingam*. Sic Æschyl. Chæph. v. 12.

ἢ πατρὶ τῷ μὴ τάσδ' ἐπιπάσας τύχῳ
χόας φερῶσας——

842. κραιπνὸν. Ita MSS. A, B, D, Exc. Flor. Lib. P. Ed. Lasc. et Scholiastes. Vulgò σικρὸν.

843. τάδης πάθης. Ita MSS. A, B, D, E, Exc. Fl. et Ed. Lasc. Vulgò πάθης τάδε.

853. τίνας δὲ κλύω. Ita MS. E, et Ed. Lasc. Reliqui δὲ omittunt.

854. MS. A, ἐπίστα. Exc. Flor. ἐπίσαν τάλαινα.

856. γίγνι. Ita MS. Cott. Lib. P. Ed. Lasc. et puto Scholiastes. MS. A, γύγι. Vulgò γίγοι.

861. Choro non convenit, ὡς φίλα γυναικῶν, fortè nec ἄριστα, cum Phædræ morbum tam bene sciret. Continuanda igitur

hæc cum Theseo oratio, cujus finis sic fortè emendandus est;

ἔρημον οἶκον καὶ τέκν' ὄρφαν' ἐνέτα
ἔλιπες, ἔλιπες——

Terminationes *ος* et *ον* in MSS. per figla plerumque scribuntur, unde facile fuit alterum pro altero substituere.

864. Luna quomodo ἀστερωπὸς dici possit non exputo. An legendum:

καὶ νυκτὸς ἀστερωπῶ σιλαίαι;

Et noctis astrifera nitores. Nam σιλαίαι in plurali de quovis genere luminum adhibuisse videntur. Hesychius: σιλαίαι, λαμπάδες.

865. Præfigitur persona Semichori in MS. Cott. Lib. P. et Ed. Lasc. Sed Chori ῥησις est, non Semichori.

870. Non penitus satisfacit hæc distinctio. Repetitum autem in eodem commate τί orationem turbaret. An legendum;

τί δὴ ποθ' ἦδε δέλτος ἐκ φίλης χειρὸς
Ἠρήμην θάλει; τί σημαίνει νέον;

881. κακὸν. Edd. Ald. et Lasc. κακῶν.

ibid. μὲν ἔν. Forte μὲν ἂν——εἴη ubi ἂν εἴη erit ut Alcest. 227. Markland.

883. λίγω est *existimo, reputo*: ut centies in Euripide et aliis bonis scriptoribus Herodoto, Sophocle &c. ita Actor. IV. 32. ἔλεγεν ἴδιον εἶναι. Markland.

887. δὲ. Ita MSS. A, B, et Ed. Lasc. ubi Barnesius ex Canteri conjecturâ edidit. Edd. Veteres γὰρ. Scaliger δ' αἶψ'.

888. εἰσορῶ. Legendum puto; ὀρῶδῶ *horresco, ut augures horrescere solent ad malum augurium.*

891. πᾶ φύγω. Ita Valckenaerius ex Parisiens. Ed. Ald. πᾶ φύγω.

903. φύγοι. Ita MSS. A, B, Cott. E. Lib. P. et Ed. Lasc. Agnoscit quoque MS. D. Vulgò φύγη.

917. ἰφ'

917. ἰφ' ᾧ τινι νῦν εἶνεις. Ita Edd. plerique, sed νῦν omit-
tunt MSS. A, D, E, et Ed. Lasc.

921. ἔλειπον· ἢ φάος τόδε. Ita MS. A. Cæteri, ut vulgò.
ἔλειπον εἰς φάος τόδε. Scaliger ὡς φάος.

925. Hic versus post v. 927. ponendus est ut opinor.
Markland.

926. Hæc πολυπράγμονος, non Juvenis Patrem amantis de-
scriptio est. Legendum forte :

Ἡ γὰρ ποθεῖ σὰ πάντα καρδία κλύει.

930. Lego ;

ὦ πόλλα μακράνοϊες ἀνθρώποι μάτην.

Sensus et Scholiastes verum monstrant. Vid. etiam Hecub.
v. 814. Markland.

933. ἐδ' ἐθηράσασθι πω. MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc.
ἐδὲ δὴ θηράσθι πω.

936. ἀναγκάσαι. Ita MSS. A, B, E, Lib. P. et Ed. Lasc.
Editi plerique ἀναγκάζειν.

937. Lego ;

ἄλλ' (ἐ γὰρ ἐν δέοις λεπτεργεῖν) πάτερ.

Vulgò λεπτεργεῖς : quod falsum est. Non enim Theseus erat,
sed ipse Hippolytus, qui cavillabatur. ἐν δέοις sc. ἔστ. vid.
Orest. 212. Medeam 1288. Alcest. 829. Markland.

938. ὑπερβάλῃ i. e. ut opinor, *modum excedat* vel *deliret*
propter calamitates. JORTIN. Aristoteli τὰ ὑπερβάλλοντα
sunt *nimia*. Sic Ethic. Nic. 11. 2. τὰ ὑπερβάλλουσα γυμνάσια,
καὶ τὰ ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχύν. Confer et Alcest. 1098.

946. ἄλλ' ἢ τις. Ita Scholiastes, probante Marklando, cu-
jus sententiæ nunc accedo. Idem rectè notam interrogatio-
nis post φίλων ponit.

952. βίον. Ita Parisiens. omn. Ed. Lasc. et Scholiastes
alter. Vulgò βίος. Pro κατ' ἀνδρὸς Scaliger κατ' ἀνδρα *vir-
tutis*.

956. καὶ κακὸς. Placet conjectura, quam memini me in Marklandi Schedis vidisse sc. κακακὸς, i. e. καὶ ἀκακὸς.

960. ἐλήλυθας. Lego ἐλήλυθα, ut dicat Theseus non sibi jam metuendum esse, ne ex Hippolyti aspectu piaculum contraheret, cum ex Phædræ cadavere prius contraxisset. Impiorem aspectum et alloquium piacularis habitum esse colligi potest ex Herc. Fur. v. 1209 et 1233.

965. ἀμαθίαν. Malim ἀμαθία φρονεῖν κακῶς. ut præ imperitiâ male sentiant.

968. σίτοις καπήλευ'. Lego ἦθος καπήλευ' *indolem tuam adultera*, ut melior, quàm reverà est, videatur. ἦθος singulari pro *indole* habet Plutarchus Op. Mor. p. 251. quin et alii, ni fallor.

969. πόλλων γραμμάτων. Lego πολλῶν γραμμάτων *librorum canorum* i. e. priscorum. Marklando placebat φαύλων.

972. ἐκώζειν. Ita MS. A. Exc. Flor. ἐκώσαι. Cæteri, ut vulgò, ἐκώσειν.

976. μισεῖν σε φήσεις. Ita rectè Barnesius ex Scholiaste, jubente Cantero: confirmant MSS. B, E, Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò μισεῖν γε φήσεις.

977. γησίοισι. Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. ut Barnesius quoque edidit ex conjecturâ Canteri. Editi Veteres γησίοις σῦ.

979. τὰ φίλτατ'. i. e. *Vitam*, ut bene docet Valckenaerius ex Alcest. 340.

384. προσκείμενον. Confer Rhel. 107. 162. 266. Nec nolim tamen πρὸσχημένον, i. e. προφασιζόμενον, a προΐσχομαι.

985. τί ἐν. Parisiens. omn. Exc. Fl. Ed. Lasc. et Scholiastes, οὐν ἐν. Mihi vulgata præstare videtur, οὐν autem nihil aliud esse, quàm διηλογραφία particulæ ἐν.

998. καλὸς λόγος. Ita MSS. A, B. Cæteri ut vulgò πολλὸς λόγος.

1001. κωλίγος. Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. ut conjecerat Æm. Portus. Vulgò κωλίγος.

1006. πρῶτον.

1006. πρῶτον. Ita MSS. Flor. et Paris. optimus. Ed. Ald. πρῶτερον.

1007. Magis perspicuum fuisset, ὡς διαφθερῶν Οὐκ ἀντιλέξοντ'. Markland.

1011. μὴ δίκειν πειρωμένοις. Frigida, si quid video, locutio. Legendum forte, μὴ δίκων πειρωμένοις *malorum omnino rudibus*.

1016. εἰλεῖν. MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. ἔχειν.

1021. καὶ δῆ. Ita MSS. A, B, et Exc. Fl. Cæteri εἰ δῆ.

1022. διεφθάρην. Ita Parisiens. omn. et Exc. Flor. Ed. Lasc. διεφξάρην. Sed eleganter dicitur φύσις, vel ἀρέτη, vel σωφροσύνη cujusvis διαφθείρεσθαι vid. supra v. 394. Quare vulgatam retineo. Marklandus alterum probat.

1024. οἰκήσειν. Ita MSS. A, B, E, Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò οἰκῆσαι.

1026. Pro ἐδαμῦ scribo κ' ἐδαμῦ et φρενῶν pro φρονῶν. Scholiastes explicat per ἐδαμῦ φρονησίως. Sic. ἐδαμῦ γῆς. Sophocles Electr. 392. πῦ ποτ' εἰ φρενῶν; Markland. Ed. Lasc. ε' φρονῶν.

1027. Sequor Marklandum interrogationis notam, quæ in vulgatis σῶφροσι sequitur, post ἡδὺ ponentem.

ibid. MS. E, et Lib. P. διέφθορ' αἶν.

1038. εἶδεις. Reiskius non malè, εἴλεις.

1041. αὖ' ἐννοίαν. Ita Parisiens. omn. Exc. Fl. et Ed. Lasc. Ed. Aldina εἰς ἐννοίαν, unde Barnesius εἰς ἐννοίαν.

1042. ἥτ' αἶρ' ὀλοίμην. Ita Parisiens. omn. et Fl. Vulgò, ἥτ' αὖ γ' ὀλοίμην. Scholiastes ἡ τ' αἶρα γ' ὀλοίμην.

1043. ἀλήτης, unde ἀλητεύω, est *erra*, qui *huc illuc vagatur*; ἀλίτης autem, unde ἀλίτνω, *aevalo*. Lego igitur ἀλητεύων cum Lib. P. pro vulgato ἀλιτεύων. De constructione vid. ad Iph. in Taur. 1115. Helen. 1126.

1047. ε' πέρα θέμις λέγειν. Ita Paris. Opt. MSS. B, D, et Fl. ε' θέμις πέρα λέγειν. Ad. Ald. ε' θέμις λέγειν πέρα.

1048. MS.

1048. MS. A, *ἰσωφρόνησι δ'*. MS. D, in margine *ἰχθῆσα γρ. ἰκῆσα*. Postremum hoc etsi in mentem venerit Cl. Marklando, ei tamen conjecturæ non admodum sese ait confidere. Mihi verbum *ἰσωφρόνησιν* duplici sensu hic adhibitum esse videtur; quod mirari non debemus, cum ex præcedenti clausulâ appareat Hippolytum ænigmaticè loqui voluisse; cui proposito quid accommodatius, quàm talis ambiguitas? Sed hi duo sensus qui fuerunt? *ἰσωφρόνησιν* interpreto, *prudenter, callidè se gessit*. Sic *σώφρων* Theognidi est *vir sapiens et cordatus* v. 431, et v. 497. denique v. 661. Astutia autem Phædræ in eo spectata est, quod cum pessimam causam haberet, effecerat tamen ut et pudica ipsa videretur, et formæ suæ contemptorem ulcisceretur. Quod sequitur *ἰσωφρόνησιν* pudicitiam, qui usitatiores sensus est, significat. His autem positis existit non indigna Euripide sententia; *Illa quidem, cum pudicè non posset, prudenter tamen egit: Ego verò contrariâ sorte usus sum; pudicus quum essem, prudentiâ consilioque minime valui*.

1049. *ἰχρώμεθα*. MS. Cott. *ἰκτώμεθα*.

1052. *ἰπῶδες ἔ γόνυ*. Ita ex optimo Paris Valckenaerius. Ed. Ald. *ἰπῶδες καὶ γόνυ*. Pollicebatur hoc hominum genus *σε μεταποιεῖν τὰ ἱμαρμένα*. Philostrat. Vit. Apollon. Lib. V. c. 4.

1053. *εὐοργησία*. Ita MS. A, et ni fallor, Scholiastes: exponit enim per *πρασιότητι* Exc. Fl. *εὐεργεσία*. Cæteri, ut vulgò, *εὐορκησία*. quæ vox alibi vix extat. *εὐοργησίαν* vide Bacch. v. 641.

1057. An legendum, *εἰ γὰρ σὺ ΜΟΥ παῖς*---pro ME'N. Markland.

1062. *ἀλιτεύων*. Scribendum *ἀλητεύων*. Vide supra ad v. 1043.

1067. *τερμόνων τ' Ἀτλαντίων*. Ita MSS. A, B, et Exc. Flor. vid. supra v. 756. Cæteri, ut vulgò, *καὶ τέπων Ἀτλαντίων*, quod defendi posset ex Æschyl. Prom. v. 348. Pers. v. 447. v. 792. et v. 798. Eumenid. v. 292.

1072. *κλήρον ἔ δίδεγμένῃ*. non admittens nullum locum relin-
quens

quens vatum tabellis. κληροὶ quid sint docebit Valckenaerius ad Phœniss. 845.

1079. ἐκτός, ὡς τάχιστα, γῆς. Ita MSS. A, B, D. Exc. Fl. et Ed. Lasc. ut Barnesius quoque edidit ex Canteri conjecturâ. Cæteri ὡς τάχιστα γῆς ἐξτός.

1083. ξυνοικέρες κακῶν quid sit, nondum excogitare potui. An legendum :

Ὅστις γυναικῶν λυμεῶνας ἤδεται

Ξένος κομίζων δὲ ξυνοικέρες καλῶν.

ut constructio sit λυμεῶνας γυναικῶν καλῶν corruptores mulierum venustatum.

1084. Αἶ, αἶ. πρὸς ἡπαρ. Desiderari verbum opinatur Valckenaerius, adeoque legendum Δύνει πρὸς ἡπαρ.

1085. κακὸ τέ. MSS. A, B, D; Exc. Fl. et Ed. Lasc. κακός γε. Sed ferri potest vulgata, modò φαίμεναι interpretemur *denuncior, deferor ut malus.*

1086. προγιγνώσκειν quid hîc faciat, non assequor. Forte ἀπογιγνώσκειν σ' ἐχρῆν. Tunc *gemere te et spem abjicere oportebat.* σ' quod in vulgatis deest, suppeditant MSS. A, B, et Exc. Fl.

1088. γηρύσαισθι. Ita MS. E, et Lib. P. MS. A, Exc. Fl. et Ed. Lasc. γηρύσισθι. MSS. B, D, et Ed. Ald. γηρύσοισθι. Versu sequenti MSS. B; D; Exc. Fl. et Ed. Lasc. μαρτυρήσιν. MS. A, μαρτυρήσατ'. Ed. Ald. MS. E, et Lib. P. μαρτυρήσαιντ'.

1091. Legendum cum Scholiaste et distinguendum opinor :

——— μάρτυρας φεύγεις ; σόφως
τό δ' ἔργον———

Non τόδ' ἔργον. Markland.

ibid. Scholiastæ lectionem exhibet MS. D. agnoscit MS. B.

1093. Apparet ex Thesei responso v. 1095. Orphicæ Philosophiæ præceptum fuisse, velut postea Pythagoricæ, seipsum

seipsum venerari; i. e. animum et conscientiam suam, tanquam numen aliquod suspicere. Forte et in Orphicis Libris scriptum fuit, multò majorem et efficaciorē hanc venerationem futuram si animus non intus in corpore habitaret, sed extra id, ubi spectari posset. Certè ad tale aliquid alludere videtur hæc Hippolyti ῥῆσις: *Utinam meipsum* (i. e. Animum meum) *ex opposito stantem intueri possem; quippe lacrymis nunc fortunam meam defleo*, quod tunc fortasse non facerem. Lacrymas mulieribus convenire non viris, minimeque omnium Philosophis, docet Cicero Tuscul. Quæst. Lib. 3. c. 21. in quo capite multa sunt hunc locum illustrantia.

1096. δίκαιος ὦν significat, *cum hoc deberes facere*, non *justè*, ut Interpretes. Markland. cujus notam vid. ad Supplic. v. 186. Ed. Lond.

1113. προσφθίγδομαι. Errori Typographico debetur προσφθίγξομαι, quod habet Barnesius.

1120. Ordo potest esse: κεύθων δὲ ξύνεισιν τίνα λείπομαι ἰλπίδι. *retinens verò sensum (vel perceptionem) aliquem, spe destitutor.* Malim tamen legere ἰλπίδ' ἰχνεύων *spe investigans.*

1123. ἄλλοθεν. Ita Exc. Flor. Cæteri, ut vulgò, ἄλλοτ' quod metro adversatur.

1129. ἀκήρατον. Ita MS. A. Vulgò ἀγῆρατον. Exc. Flor. ἀκήρατον ἀλγεῖσθαι.

1132. Non cupiebat, credo, Chorus, crastino quoque die, i. e. quotidie. mores mutare. Multò sapientius esset eos, quoties tempestivum esset, reformare. Neque dubito eam mentem Euripidis fuisse, legendumque proinde;

ῥάδια δ' ἤθια τὸν ὥριον
μειβαλλομένα χρόνον αἰεὶ.

Extat χρόνος ὥριος Antholog. Lib. II. p. 179.

ὅτ' ἐν χρόνος ὥριος ἡμῖν
πάντα χυθὴν ἔγω, ψάλμος, ἔρως, προπέσεις.

Ellipticè autem dicitur τὸν ὥριον χρόνον pro κατὰ τὸν ὥριον χρόνον. Sic κραιναὶ καύματος ὥραν. apud Athenæum Lib. III. p.

125. C. *ἱερῖα τὲ παμπλήθη θύουσι ταῦτην τὴν ἡμέραν* Lib. IV. p.
139. F. *ἤρξαίηο τὴν αὐτὴν ὥρην* Hippocrat. Epidem. Lib. I.
Constitut. 3. et statim; *ὑπέστρεψεν ἀμφοτέροισι τὴν αὐτὴν ὥρην.*

1136. Parùm venustè procedere mihi videtur oratio: *video insperatum quid, quia video*——Neque multum adjuveris, literas separando, ut fit:

———*παρὰ δ' ἐλπίδ' ἄ λεύσσω.*

Fortè igitur legendum: *παρὰ δ' ἐλπίδ' ἀλύσσω et inopinatò contristor.* Hesychius: *ἀλύσσοις, ἀδημονῶντες, ἢ δυσφορῶντες* MS. A. Lib. P. Exc. Fl. et Ed. Lasc. *πάρ' ἐλπίδα λεύσσω.*

1145. Sententiam turbat vox *θεῶς*, haud dubiè superflua, cum statim sequatur *Δικλύναν ἀμφὶ σιμνὰν.* Fortè verum fuerit *ἔθας μέτα, quæ solitus est cum canibus velocibus lustrare.*

1147. *πῶλων* *Ἐνιτᾶν.* vide supra ad v. 233.

1148. *ἀμφὶ λίμνας.* vide supra ad v. 230.

1149. *γυμνάδας ἵππων.* Legendum, quod et Reiskius vidit, *γυμνάδος ἵππων.* Singulare pro plurali ut *πῶλον* Phœniss. 820. *φῶτα* Soph. Antig. 108. Plura vide ad Supplic. 377. Heraclid. 807. infra 1269.

1151. *ἄϋπνος insomnis, nocturna.* Sic *νυκτίλαλος κιθάρα* in Epigr. Antipatri Sidonii. Anthol. H. Steph. 277. *πανύχιος κρέοι*——*χέλυν.* ibid. p. 276.

1150. *ἄντυγι.* Primario sensu quamvis curvaturam significare videtur. Q. Calaber. Lib. I.

———*ἰναλίγκιον ἄντυγι μήνης,
ἢ θ' ὕπερ ὠκεάνοιο βαθυρρόου ἀντελλῆσιν
ἡμῖν πεπληθυῖα περὶ γναμπήσιν κερατῆς.*

Hic jugum citharæ intelligendum est. Constructio est; *ἄϋπνος δὲ χορδᾶν μεῖσα λῆξει ὑπ' ἄντυγι.* Pro *χορδᾶν* MSS. B, D, *χορδαῖς.*

1153. *ἀνὰ χλόαν.* MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. *ἀν' ὕλαν.*

1154, 5. Hi versus corruptissimi sunt et sine codicibus, utpote mutili, vix restituendi. Markland. Exc. Fl. delent *λέχη* v. 1155, quo sublato rectè procedit sententia: melius tamen processura, si sic defectum suppleveris:

^{ἀπόλω-}
 λιν Εὐπαλρίσ' ἄρτι φυγᾷ σᾷ.

Εὐπαλρίς extat Soph. Electr. 1087.

1157. λέκτρων ἀμίλλα. Lib. P. λέκτρ' ἀνάμιλλα.

ibid. κούραις. Ita MS. B. et Exc. Fl. Cæteri κόραις.

1162. συζυγίαι. Si vera lectio est, formatur ut ὑποζύγιος.
 συζυγίαι χάριτες verto: *gratia et favor conjugalis*.

1180. ὡς πατρός. Ed. Ald. ἐκ πατρός.

1182. τῇ σὲ γέμαλος. Ita MSS. A, D, E, Exc. Fl. et
 Lib. P. ut Barnesius quoque edidit ex Canteri conjecturâ.
 Editi Veteres τῇ omittunt.

1184. Πόσειδόν θ'. Ita MS. A. et Lib. In Ed. Ald.
 deest θ'. Post ὀρθῶς distinguendum esse bene monuit Mark-
 landus ex Alcest. 647.

1187. ῥόπλον. Sic ab Archilocho vocatum est lignum, ali-
 quod in decipulâ, a quo animali intrantia opprimuntur, vid.
 Scholiastem Aristoph. ad Acharn. v. 687. exscriptum a
 Suidâ v. σκακδαληθρα. Etymolog. M. p. 715. Quo sensu
 vocem et hic accipiendam esse judicat Valckenaerius.

1191. ἀνασρέψοι. Ita MSS. B, D. MS. E, Lib. P. et Ed.
 Lasc. ἀνασρέψει. Vulgò ἀνασρέφοι.

1192. τλήμονας. Eleganter sapè MS. Par. ἐκ σὲ τλήμονος,
 quod meritò vulgatæ anteponit Valckenaerius.

1194. μυρία δ'. Lib. P. et Ed. Lasc. μυρίων δ'.

1197. ἀπαλλαχθεῖς. MS. D, ἀποπλαγχεῖς.

1198. ἐντύνεθ' Exc. Fl. ἐντύνεθ'.

1201. λέγοι. Ita MSS. A, E, Exc. Fl. Lib. P. et Ed.
 Lasc. Vulgò λέγει.

1204. Hippolytum, manum habenis admoventem, tum
 demum calceos induentem aut mutantem fingi, absurdi ali-
 quid habet. Meritò igitur Scholiastes, eumque eo Eustathius
 et Valckenaerius ἀρβύλας accipiunt de loco quodam currûs,
 ἐνθα τὴν γᾶσιν ἔχει ὁ ἥνιοχος. Talis loci, a reliquis Poetis nuf-
 piam

pian commemorati, solus Nonnus mentionem fecisse videtur Lib. XXXVII. p. 619.

Ἄρμαλος ὕψι βέβηκε, καὶ ἰχνιον ἄρματι πῆξας.

Hic si pro ἄρματι legeris ἰμβάδι, locus bonam sententiam dabit, et huic nostro ferè gemellus erit. Hesychius: Ἐμβάς.—μέρος τὴν τῆς χελώνης. Idem alibi; Χελώνη, ὑποπόδιον. Pro αὐταῖσιν, quod mea iudicio friget, lubens legerim, ξισαῖς ἐν ἀρβύλαισιν. vid. ad Rhés. v. 373.

ibid. πώδας. Ita MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. Cæteri πίδα.

1210. MS. E, Lib. P. ἰφ' ἄρμαλος.

1216. Opinor ἦδη pro ἦδη, Usitatus Pleonasmus. vid. Androm. 412. Supplic. 21. 364. Orest. 74. Med. 358. Sic Latinis ille—Markland. Sed præstat ἦδη. Sic Strabo Lib. V. Αἰσιρνία δὲ καὶ Ἀλιφαὶ ἦδη Σαμνίτικαὶ πόλεις εἰσιν. et alibi sæpe.

1217. βρόντη Διός. Ita lego monte Cl. Marklando, ex MSS. A, B, D, Exc. Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. Sic Ζῆνος βρόντη Odyss. γ. v. 121. Vulgò φῶν Διός. Quæri deinde potest utrum χθόνιος cum ἠχῶ construendum sit, an cum βρόντη. Prior ratio clarior est, et Marklando placet. Alteri contra favet χθονίοις βροντήμασι apud Æschylum Prometh. v. 992. χθονίας βρόντας in fine Avium Aristoph. βρόντη ἐκ γῆς Philostr. Vit. Apoll. Tyran. IV. c. 11. χθόνια βρόντη apud Agathiam Scholast. p. 145. præ omnibus verò locus simillimus in Nostri Electrâ. v. 753.

1219. φόβος νεανικὸς est timor ingens, validus. Sic τραύμασι νεανικοῖς Plut. Vit. p. 191. ὀδύνας νεανικὰς. p. 1810. βλάβαι νεανικαὶ καὶ πόνοι Op. Mor. P. 1745.

1222. ὥστ'. Ita MS. B, Exc. Fl. et Ed. Lasc. ut Barnesius edidit, monente Scaligero. Cæteri ὥς.

1232. Valckenaerium V. Cl. ad Phæn. v. 896. meritò offendit δεργμαίων, cui non rectè opponitur δίαμα, cum ipsa δεργμαία pars spectaculi sive θεάματος fuerint. Emendat igitur δερμαίων spectaculum tetrius timore visum est. Et sic legisse

gisse Senecam credibile est ex Hippolyto ejus v. 1032. Mihi nihilominus præstare videtur φθιγμάτων :

κρείσσειν δέμα φθιγμάτων ἰφαίνετο.

i. e. *Speſtaculam adeo terrificum erat, ut etiam ſonitum ſpectare videretur.*

1237. *Habenis corpus pone alligans.* Ita vertendum, modo verè conjecerit Heathius, Hippolytum habenas circa proprium corpus complicaviſſe, atque eò ſpectare ἐμπλακίς et δέσμον, v. 1251. 2.

1250. ἐπήδων. Ita Pariſienſ. omn. et Ed. Laſc. ut Pierſonus quoque emendaverat. Vulgò ἐπεπήδων.

1232. δυσεξήνησεν. Ita ex Heathii conjecturâ legendum. vid. Odyſſ. π. v. 111. Heraclid. v. 961. Ed. Ald. et MSS. δυσεξήνηλον.

1253. πρὸς πέτρας. Ita MSS. A, D, E, Lib. P. et Ed. Laſc. MS. B. et Exc. Fl. πρὸς πέτραις. Ed. Ald. πρὶν. (f. pro περὶ) πέτρας.

1261. βράχυν δὲ βίον. Ita MSS. A, B, MS. E et Ed. Laſc. βράχυν δὲ βίον. Utramque particulam omittunt MS. D, Lib. P. et Edd. plerique. Barnesius βράχυν ἀν βίον ex conjecturâ.

1262. τέρας. Ita MSS. A. et Fl. Ed. Ald. κῆρα.

1263. ὅπως. Ita MSS. A, E. Lib. P. et Ed. Laſc. Ed. Ald. ὅπως.

1265. τοσῶτον γ'. Ita Valckenaerius ex Pariſ. et Fl. Vulgò τοσῶτον.

1269. τὴν——πειύκη. Singularis pro plurali. Sic ἰχθυος ἀγρευτῆρες Theocrit. Idyll. XXI. v. 6. αὐτομάτην τὴν πλίθον. Themist. Orat. X. vid. et notata ad Supplic. v. 379. Heraclid. v. 810. Nec penitus tamen damnum, si quis intelligere malit celebrem illam piceam, cujus meminit Strabo Lib. XIII. cujus etiam descriptionem et mensuram literis consignatam reliquerat Attalus Pergami Rex; quo tempore quo plethra et quindecim cubitos altitudinis habuisse dicitur.

1275. ἰπάχθομαι.

1275. ἐπάχθουμαι. Ita MSS. A, B, D, ut eximiè conjecit Pierfonus. Vulgò ἀπέχθουμαι.

1276. Distinguendum cum Marklando;

ὡς ἔν; πομίζειν, ἢ τί χρὴ τὸν ἄθλιον
δράσαντας ἡμᾶς, —

1289. ἔρω. Ed. Lasc. ἔρος.

ibid. μαινομένα καρδία. Exc. Fl. μαινομένην καρδίαν, et mox
πανός.

1290. ἐφορμάσει. MSS. D, E, Lib. P. Ed. Lasc. et Scholia-
stes ἐφορμάση.

1291. χρυσοφάης. Ed. Lasc. χρυσοφάνης.

1294. ἄλιος αἰθόμενος. Sic Quintus Calaber Lib. II. αἰθο-
μίνων ἔδος ἄσπρον. MSS. A. et Fl. αἰθόμεναι.

1300. αὐδῶ. Ita Valckenaerius ex Fl. Ed. Ald. et pleri-
que MSS. αὐδα.

1301. συνήδη. Eleganter Valckenaerius σὺ γ' ἤδη.

1303. ἀλόχε πεισθεὶς. Ita MSS. A, B, D. Vulgò πεισθεὶς
ἀλόχῃ.

1304. ἴσχεις. MS. E, et Lib. P. ἔχεις. Exc. Fl. φινκτίαν
δ' εἰλ' ἄταν. Marklando placebat φανέραι δ' ἴσχεις ἄται. cui
favet Troad. v. 530.

1305. ὡς δ' ἔχ. Ita Valckenaerius ex Flor. In Ed.
Ald. deest δ'.

1308. ἀνέχεις. MS. A, ἀνέχεις γε. ἀπεχεις.

1309. ὡς ἔν γ' ἀγαθοῖς. Ita lego ex conjecturâ. MSS. A.
et Exc. Flor. ὡς ἔν τ' ἀγαθοῖς. MSS. B, D, et Scholia-
stes ὡς
ἐν ἀγαθοῖς. Vulgò malè, ὡς τοῖς ἀγαθοῖς.

1313. εἰς τόδ' Scholia-
stes, ὡς τόδ'.

1314. θάνη. Ita MSS. B, D, et Fl. Ed. Ald. θάνοι.

1317. παρθένειος. Non deterius foret παρθενείας virginita-
tis.

1322. ὥσπερ ἦν δίκαιον. MS. ὥσπερ ὦν δίκαιος. Ed. Lasc. ὥσ-
περ ἔν δίκαιον.

ibid. ἐφείπει.

ibid. ἐφείπειο. Ita MS. A. et sic v. 293. Cæteri ἐφίσπειο.

1330. οἰμώξης. Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. Vulgò οἰμώξη.

1339. σκήψιν γ' ἐνείμας. Paris. opt. et Flor. σκήψιν πᾶρεσ-
χες.

1349. βροτῶν ἐμοὶ. Ita MSS. A, B, uti Scaliger emenda-
verat. Ed. Ald. φίλτατον ἐμοὶ βροτῶν unde Barnesius φίλτατον
γ' ἐμοὶ βροτῶν.

1352. ἐπειτὰ δ'. Ita MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò
ἐπειτὰ γ'.

1353. λόγων ἐλέγχους. MSS. A, E, Lib. P. et Ed. Lasc.
λόγοις ἐλέγχουσ'.

ibid. Latinè diceremus; *ut ne persuaderent*. Sic Androm.
80.

Γέρων ἐκείνος, ὥς σ' ὠφελεῖν παρῶν.

1354. μὲν νῦν σοι. Ita MSS. A, B, D et Exc. Fl. Vulgò
νῦν σοι πᾶ. MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. νῦν δὲ σοι.

1359. ναρας dissyllabum est in pronunciatione quasi esset
ναράς. Markland.

1361. οἶον ἐκράνθη. Ita MSS. A. et Fl. Cæteri, ut vulgò
οἶος.

1363. Lego:

πένθος θεόθεν καλασκήπιδον

Lucius divinitus cum impetu decedens.

Non καλαληπιδον. Sic v. 1437. Θεῶς... Ὀργῶν καλασκήπιδον—
et ita sæpe. Markland. Emendationi huic non obstat, quod
fortè aliquis obstat credere, vocalis α ante duos consonan-
tes σκ correpta. Sic enim Hesiod. Op. et D. v. 237.

εἴη πειρῶν τε σκίη—

Noster Ion. v. 1198.

οἶνηρὰ σκεύη μικρὰ—

1369. κατὰ δ'. Ita MSS. A, et Fl. MS. E. et Ed. Lasc.
κατὰ τ'. Vulgò κατὰ γ'.

1375. ἀτρέμας,

1375. ἀτρέμας, δμῶες. Ita MSS. D, E, et Ed. Lasc. Vulgò δμῶες, ἀτρέμας.

1383. κατὰ κράς. MSS. A, Cott. D, Exc. Fl. et Ed. Lasc. κατὰ γὰς. MS. E. κατὰ γὰν. MS. B. κατὰ γὰς. γε. κατὰ κράς. Lib. P. κατὰ γὰς et a correctore κατὰ γὰν.

1389. μέθετέ με τάλανα. MSS. A, B, D, μέθετέ με τάλαν. MS. E, μέθετε τὸν τάλανα. Exc. Fl. ut edidi. Cæteri ut vulgò μέθετε τάλανα.

1392. Cl. Marklandus, qui Anapæsticum Systema ad v. 1394. continuari censet, pro δυσδαίμονι legit δυσδαίμονα μ' : literas α μ' propter sequens αμ a scribâ omissas fuisse existimans.

1396. Μισαιφόνων. Post proximum [Παλαίων] collocandum esse hunc versum rectè viderunt Reiskius et Heathius. Sed neque hunc fugit intelligi hîc Pelopis, a quo Theseus originem duxit (Med. 684.) posteros, Atreum sc. et Thyesten.

1403. ἀναλγήτε. Legendum ἀναλθήτε immedicabilis, modò vox extet.

1406. συνεζύγης. Ita MSS. A, Cott. D, Exc. Fl. et Ed. Lasc. Ed. Ald. προσεζύγης.

1409. ὦ θεῖον ὁδμῆς πνεῦμα. vid. Æsch. Prom. v. 115. Ovid. Fast. Lib. 5. v. 375.

1410. ὦν ἡσθόμην σε. MS. ὡς ἡσθόμην σε. quod ferri potest, ut καὶ in καὶνεμφίσθην statim, illicò, significet.

1411. τόποισι. Ita MS. A. Cæteri, ut vulgò, δόμοισι.

1416. ἀτάρ μοι προσφιλῆς γ' ἀπόλλυσαι. Ita MSS. A, B, MS. D. ἀτάρ μοι προσφιλῆς γ' ἀπώλυσιν. Exc. Fl. ἀτάρ μοι προσφιλῆς τ' ἀπόλλυσαι. Vulgò, ἀτάρ τοι δύσποτμός γ' ἀπόλλυσαι.

1420. τιμῆς. Malim cum Reiskio τιμῆς σ'.

1421. Ed. Ald. ὤλεσ', ἡσθημαι. Κύπρις. MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. ὤλυσεν μία Κύπρις. Quod dedi, conjectura est Valckenaerii.

R

1434. ἀραῖον,

1434. ἀραῖον. Activè accipiendum puto ut Iph. Taur. 785. Æschyl. Agam. 245. Nec est quod aliquis novam aut lectionem aut explicationem quærat, utcunque ab Hippolyti toties prædicatâ pietate (vid. v. 1011, 1382, 1439.) abhorre hic versus videatur. Idem quippe Hippolytus Venerem, ipsâ teste v. 13. pessimam Deorum fati insolenter vocare solitus erat. Nodum solvere videtur v. 104. Valckenaerius emendat: εἴτ' ἔν — *Siccine verò mortale genus Diis erat execrabile?*

1435. ζόφον. MSS. A, B, ζόφω. Pro ε̄ quod præbet Paris. opt. Ed. Ald. ἐδ̄.

1437. καλασκήπῃσιν. Exc. Fl. καλασκήψουσιν, ut et MSS. A, D.

1440. ἄλλον. Rectè de Adonide intelligit Muretus, citans Apollodori Librum tertium. vid. Var. Lect. Lib. 5. c. 7.

ibid. κυρῆ. Ita MSS. A, B, D, Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò κύροι.

1445. κόμας κερῶνται. Idem tradunt Valckenaerio etiam citati Pausan. p. 74. l. 41. Auctor de Deâ Syriâ Tom. III. p. 489.

1446. καρπέμενοι. Legendum haud dubiè cum Valckenaerio καρπεμένω, distinctione etiam mutatâ;

κόμας κερῶνταί σοι, δι' αἰῶνος μακρῶ
πένηθι μίγιστα δακρύων καρπεμένω.

1451. ἀγκάλησι. Ionicum hoc est: Atticum ἀγκάλασι. Et sciscunt quidem Viri Eruditissimi Ionismum non posse admitti in Scriptore Attico: vide Bentleium Emend. in Menandr. et Philem. Reliq. p. 6, 91. et passim. Sed aliter se habere multis exemplis probabo alibi. Markland.

ibid. προσέλκυσαι. MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. προσέλκυσον.

1456. φθιτὲς. MS. A, et Exc. Fl. νέκρως. quod melius videtur. De cadaveribus enim loquitur. Alioqui φθιτὰ sunt mortui Supplic. v. 78.

1460. λείποισιν

1460. λείποις. Ita Edd. recent. nec dissentiunt MSS. E, et Fl. Cæteri cum Edd. Lasc. et Ald. λείπεις, quod haud dubiè deterius.

1467. φρένα. Exc. Fl. χέρα. MSS. B, D, χέρα γρ. φρένα.

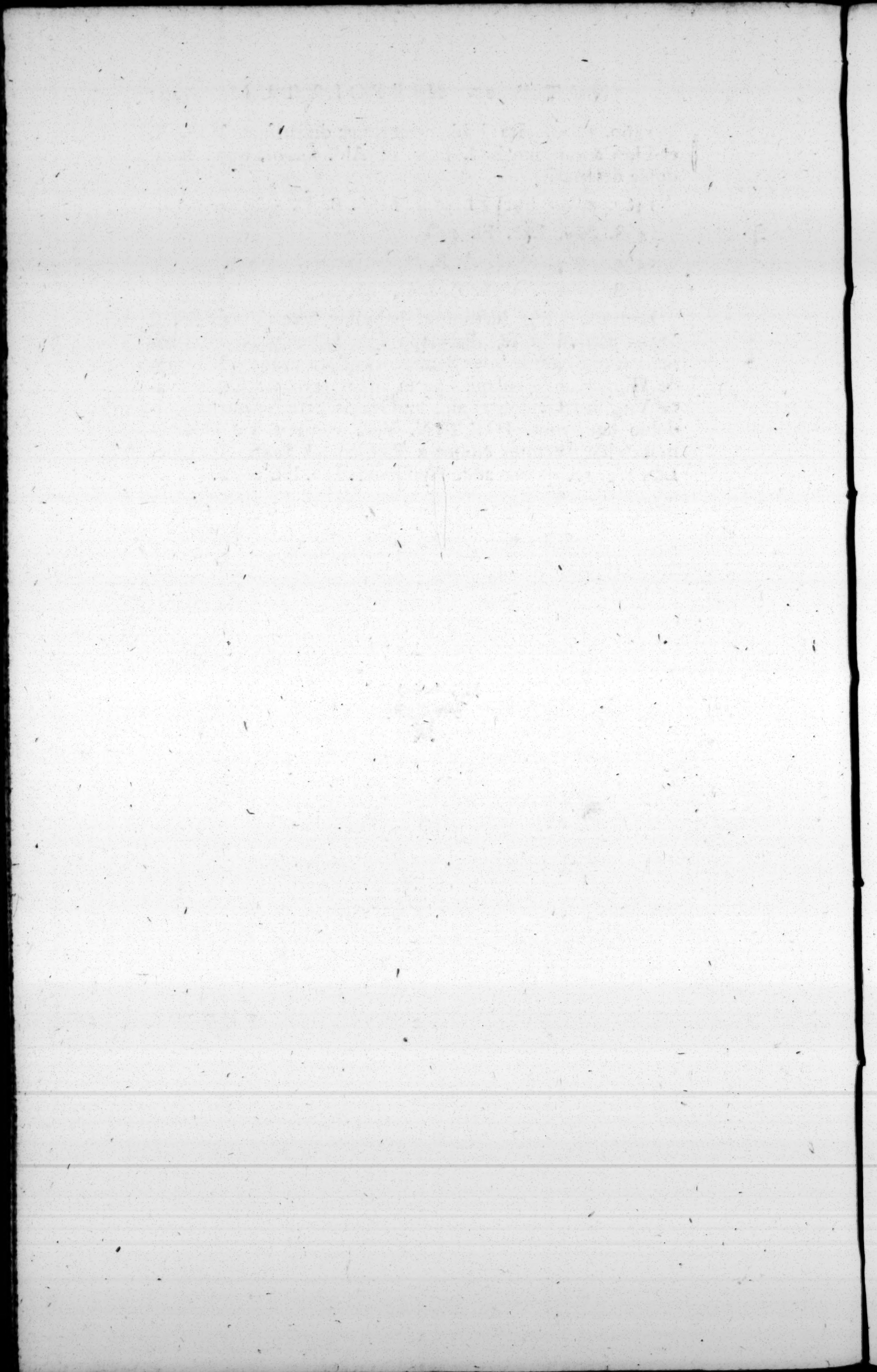
1468. φόνος. Exc. Fl. φόβε.

1469. ἀφίης. MSS. A, B, D, et Exc. Fl. ἀφήσεις.

1478. Ἀθηναίων. MSS. A, B D, Ἀθηναί.

Exitum minùs luctuosum habuisset hæc Tragœdia, si Diana promisisset se, Æsculapii ope, Hippolytum in vitam revocaturam atque inter Semideos collocaturam. Fabulam de Hippolyto Æsculapii ope in vitam revocato Latini Poetæ Virgilius Ovidius et alii, ex Græcis Scriptoribus proculdubio hauserunt. JORTIN. Verè conjecit Vir Doctissimus: vide Auctores citatos a Fabrico ad Sext. Empiric. Lib. I. c. 12. quibus adde Apollodor. Lib. III. c. 10.

EURIPIDIS

HIPPOLYTUS

CORONATUS.

DRAMATIS PERSONÆ.

VENUS.	PHÆDRA.
HIPPOLYTUS.	THESEUS.
CHORUS ex Mulieribus	SEMICHORUS.
TROEZENIIS.	NUNCIUS.
FAMULÆ.	ALTER NUNCIUS.
NUTRIX PHÆDRÆ.	DIANA.

Prologum autem agit VENUS.

IAMB L.

Ven. **E**GO celebris quidem inter homines, et non igno-
 bilis
 Dea vocor Venus, et in cœlo;
 Et apud eos, quicunque intra mare finesque Atlanticos
 Habitant, videntes lumen solis,
 Honore quidem afficio eos, qui colunt meam potenti-
 am, 5
 Evertō verò, quicunque superbiunt adversus nos.
 Inest enim hoc etiam in deorum genere
 Ut gaudeant, cùm honore afficiuntur ab hominibus.
 Ostendam autem mox veritatem verborum horum:
 Nam me Thesei filius, Amazonis progenies, 10
 Hippolytus, discipulus casti Pitthei,
 Solus ex civibus hujus terræ Trœzeniæ,
 Dicit pessimam esse Dearum,
 Et recusat lectos, neque attingit nuptias;

Sed

Sed sororem Phœbi Dianam, filiam Jovis, 15
 Honorat, existimans eam maximam esse Dearum :
 Semperque habitans cum virgine in viridi silvâ,
 Expellit feras è terrâ velocibus canibus,
 Cupidè ambiens majora humanâ consuetudine.
 His quidem ego non invideo : quid enim opus est ? 20
 Sed tamen ulciscar, ob ea, quæ in me deliquit,
 Hippolytum hoc die. Verùm cùm multa
 Antea præparârim, non opus habeo magno labore.
 Nam quondam profectum eum ex domo Pitthei,
 Ad spectaculum et sacras ceremonias venerandorum
 mysteriorum, 25
 Pandionis in agrum patris nobilis conjunx
 Conspicata Phædra, occupata est cor
 Vehementi amore, idque meo consilio.
 Et priusquam veniret in hanc terram Trœzeniam,
 Ad ipsam rupem Palladis, unde prospectus est 30
 In hanc terram, ædificavit templum Veneris,
 Ardens amore peregrinantis. Et propter Hippolytum
 In posterum canent Deæ templum fundatum fuisse.
 Sed postquam Theseus relinquit Cecropium agrum,
 Fugiens piaculum cædis Pallantidarum, 35
 Et navigat in hanc terram cum uxore,
 Annum ultrò-subiens exilium peregre transigendum :
 Ibi sanè gemens, et perculsa
 Misera stimulis armoris perit
 Silentio ; nemo autem ex domesticis novit morbum. 40
 Sed non oportet hunc armorem sic abire.
 Ostendam autem hoc negotium Theseo, et palam fiet
 res :
 Et hunc juvenem, qui mihi inimicus est,
 Pater interficiet imprecationibus, quas marinus
 Rex Neptunus præbuit munus Theseo ; 45
 Ut nihil frustra ter peteret à Deo.
 Illa verò quidem est inclyta, sed tamen peribit,
 Phædra : non enim tanti faciam hujus exitium,
 Ut mihi mei inimici non dent
 Tantas pœnas, ut mihi rectè res habeant. 50
 Sed (video enim filium hunc Thesei
 Venientem, relicto labore venationis,
 Hippolytum)

Hippolytum) ex his discedam locis.
 Multus autem cum eo ministrorum à tergo sequens
 Cœtus clamat, celebrans Dianam deam 55
 Hymnis ; nescit enim apertas portas
 Mortis, et se videre hunc postremum diem.

MONOSTROPHICA.

- Hipp.* Sequimini canentes sequimini
 Jovis *filiam* cœlestem Dianam
 Dianam, cui curæ sumus. 60
- Cho.* Veneranda, veneranda, augustissima
 Jovis soboles.
 Salve mihi, ô puella,
 Salve mihi, Latonæ
 Et Jovis, Diana, 65
 Virginum multò formosissima,
 Quæ in amplo cœlo
 Habitatis ; nobiles-patre greges
 Jovis auri-copiâ fulgentem domum.
- Hipp.* Salve mihi, ô pulcherrima, 70
 Pulcherrima in cœlo degentium
 Virginum, Diana.

I A M B I.

- Hipp.* Tibi hanc coronam contextam ex illibato
 Prato, ô domina, *floribus* ornatam fero ;
 Ubi neque pastor vult pascere suos greges, 75
 Quò neque venit adhuc ferrum, sed illibatum
 Pratum vernum apis peragrat ;
 Pudor verò rigat rore fluviali :
 Quibus nihil *est* studio partum, sed ab ipsâ naturâ
 Castitatem sortiti sunt in omnibus *rebus* semper, 80
 Illis decerpere *fas est*, improbis verò nefas.
 Quare, ô chara domina, aureæ comæ
 Coronam accipe à piâ manu.
 Soli enim mihi est hoc munus ex mortalibus :
 Et tecum versor, et tecum colloquor, 85
 Audiens quidem *tuam* vocem, sed non videns tuam
 speciem ;

Finem

Finem autem vitæ circumeam, sicut incæpi.

Fam. O rex: oportet enim dominos vocare non nisi deos:

Num vis aliquod à me accipere bonum consilium?

Hipp. Maximè: alioqui enim non videremur sapientes. 90

Fam. Scis igitur, quæ lex mortalibus sit constituta?

Hipp. Non novi: quâ de re verò me interrogas?

Fam. Odisse fastum, et id quod non omnibus est gratum.

Hipp. Probè scio: quis enim hominum superbus non est odiosus?

Fam. In illis verò, qui sunt comes, éstne aliqua gratia? 95

Hipp. Plurima certè, et quidem etiam lucrum cum parvo labore.

Fam. Existimasne verò et inter deos idem obtinere?

Hipp. Siquidem homines utimur moribus deorum.

Fam. Cur ergo tu venerandam Deam non salutas?

Hipp. Quam? cave verò, ne quid tuum os offendant. 100

Fam. Venerem illam, quæ tuis foribus præsidet.

Hipp. Eminùs ipsam purus existens saluto.

Fam. Veneranda tamen est, et insignis inter mortales.

Hipp. Aliis alii dii et homines curæ sunt. 104

Fam. Beatus esses, si saperes, quantum te opus est sapere.

Hipp. Nemo deorum mihi placet, qui sit colendus noctu.

Fam. O fili, oportet honorare deos.

Hipp. Ite, comites: et accedentes ad hanc Ædem,

Curate cibos. Jucundum est post venationem

Mensa plena; et convenit recreare 110

Equos, ut jungens currui eos

Saturatus cibo exerceam commodè:

Tuam verò Venerem longum ego valere jubeo.

Exit. Hippolyt.

Fam. Nos verò juvenes enim non imitari oportet,

Sentientes non ita, ut convenit servis dicere, 115

Adoramus tuam statum

O domina Venus. Oportet autem veniam dare,

Siquis propter adolescentiam habens vehementiorem animi impetum

Stulta loquitur; dissimula te eum audire:

Sapientiores enim hominibus oportet esse Deos. 120

E P O.

EPODICA.

Strophe 1.

- Echo.* 1 Aquam Oceani quoddam
 2 Saxum stillare dicitur,
 3 Fontem, in quo urnæ merguntur, fluentem
 4 Emittens ex rupibus :
 5 Ibi erat mihi quædam sociâ, 125
 6 Parpureas vestes
 7 Fluviali rore
 8 Lavans, quas inde supra tergum tepidi saxi
 9 Aprici deposuit. Unde mihi
 10 Primum fama venit dominam, 130

Antistrophe 1.

- 1 Confectam tabido
 2 Lecto, Corpus continere intra
 3 Ædes, tenuésque vestes flavum ejus
 4 Caput velare.
 5 Tertium autem ipsam audio 135
 6 Hunc in ambrosio
 7 Ore diem,
 8 Cereris farinâ corpus castum abstinere,
 9 Occultoque luctu mortis velle
 10 Provehî ad miserum finem. 140

Strophe 2.

- 1 Tu enim numine possessa es, ô puella,
 2 Sive à Pânâ, sive ab Hecate,
 3 Aut a venerandis Corybantibus,
 4 Aut à matre montivagâ, lymphatâ, i. e. Cybele:
 5 Tu verò etiam circa multis feris-gaudentem 145
 6 Dictynnam, propter peccata,
 7 Impia liborum non immolatorum causâ, fatigaris :
 8 Curstat enim et per mare
 9 Et terram, super dumos
 10 Et in humidis vorticibus Sali. 150

S

Antistrophe

Antistrophe 2.

- 1 Aut maritum, Erechthidarum
 2 Principem, illum nobilem *virum*,
 3 Regit aliquis in ædibus,
 4 Concubitu seorsim a tuo lecto :
 5 Aut nauta aliquis navigavit 155
 6 Ex Cretâ veniens vir
 7 Ad portum tunc maximè hospitalem nautis,
 8 Adferens nuncium reginæ.
 9 Mœrore verò propter mala *nunciata*,
 10 In lecto ligata-detinetur anima. 160

Epodus.

- 1 Solet enim cum moroso mulierum
 2 Temperamento mala misera
 3 Ægritudo cohabitare
 4 Propter partus dolores, et amentiam. Per meam
 5 Ventrem venit aliquando ista aura : 165
 6 Deam verò cœlestem, quæ partus faciles reddit,
 7 Sagittas regentem,
 8 Dianam invocavi:
 9 Et mihi veneranda admodum
 10 Semper inter Deos versatur. 170

ANAPÆSTI.

- Sed ecce nutrix vetula ante fores
 Hanc portans extra domum :
 Tristis autem superciliorum nubes augetur :
 Quidnam sit *hoc*, scire cupit animus *meus* :
 Quid læserit 175
 Corpus reginæ, pristinum colorem mutatum habens.
Nut. O hominum mala ô morbus odiosos.
 Quid ego tibi faciam ? quid verò non faciam ?
 Ecce tibi hæc lux clara, ecce hic aer :
 Extrâque domum jam *est* morbidi 180
 Cubile lecti.
 Huc enim venire erat omnis sermo tuus :
 Brevi

Brevi verò rursus festinabis in thalamos.
 Nam citò mutaris, et nulla re gaudes,
 Neque tibi placet, quod adest : quod verò non adest,
 Gratius ducis. 186

Facilius autem *est* ægrotare, quàm ægrotantem cu-
 rare ;
 Illud enim est simplex *malum*, cum hoc verò conjunc-
 tus est

Dolórque mentis, manuúmque labor.
 Omnis enim hominum vita *est* plena dolore, 190
 Neque est requies laborum ;
 Sed quando aliud quiddam dulcius vitâ
 Tenebræ continentes occultant nebulis,
 Perditè-amantes utique videmur esse
 Hujus *lucis*, quia hæc fulget per terram, 195
 Propter imperitiam alterius vitæ,
 Et nullam demonstrationem rerum sub terrâ :
 Fabulis autem temere ferimur.

Phæ. Tollite meum corpus, erigite caput :
 Soluta sum membrorum vinculis, ô amicæ. 200
 Apprehendite *meas* ex pulchris brachiis pendentes
 manus, ô famulæ.

Est mihi grave habere ornamentum capitis :
 Aufer, extende contortum capillum in humeros.

Nut. Forti animo sis, filia, neque molestè
 Agites corpus. 205
 Facilius enim morbum cum quiete
 Et generoso animo feres ;
 Necessè enim est homines conflictari cum multis ma-
 lis.

Phæ. Eheu :
 Quomodo ex roscido fonte 210
 Hauriam potum limpidæ aquæ ?
 Et sub alnis, et in viridi
 Prato reclinata quiescam ;

Nut. O filia quid dicis ?
 Ne apud turbam hæc dicas ; 215
 Effundens sermonem obnoxium furori.

Phæ. Ducite me in montem : eo ad sylvam,
 Et ad pinus, ubi ferarum-interfectores

Frequentant canes,
 Maculosis cervis infilientes. 220
 Per deos cupio clamore-excitare canes,
 Et juxta flavam comam projicere,
 Thessalicum hastili infixum tenens
 In manu telum.

Nut. Undenam, ô filia, ista deliras? 225
 Quid tibi est negotii cum exercitio venationis?
 Quid verò fontanos latices expetis?
 Etenim juxta arcem est continuus roscidus
 Clivus, undè tibi potest esse potus.

Phæ. O domina marinæ paludis Diana, 230
 Et curriculorum equestrium,
 Utinam essem in tuis solis,
 Equos Venetos domans.

Nut. Quid rursus hoc stultum profudisti verbum?
 Nam modò quidem montem conscendens, ad venatio-
 nis 235
 Desiderium ferebaris: modò verò contrà arenâ
 In fluctuum-experte equos agitare cupis.
 Hæc profecto divinatione digna sunt multâ,
 Quisnam Deus te vexet,
 Mentemque pervertat, ô filia. 240

Phæ. Infelix ego quidnam feci?
 Quò aberravi à sanâ mente?
 Insanivi, lapsa sum dæmonis noxâ,
 Heu, heu, misera!
 Nutrix tege rursus caput meum;
 Pudet enim me eorum quæ dixi. 245
 Tege; lacrymæ mihi ex oculis erumpunt,
 Et oculi vertuntur ad pudorem:
 Nam sanâ mente frui dolore afficit;
 Ipsâ verò insania malum quoddam est: sed præstat 250
 Non congoscentem, perire.

Nut. Tego: meum verò quondam mors
 Corpus teget?
 Multa me docet vita longa,
 Oportebat enim mediocres inter se mutuò 255
 Mortales miscere amicitias:
 Et non usque ad extremam medullam animæ,
 Et

Et amores animorum facile solubiles esse,
 Et expelli, et extendi
 Sed affligari pro duabus unam 260
 Animam, grave onus est; sicut etiam ego
 Pro ista doleo.
 Accurata verò vitæ studia
 Plus aiunt nocere, quàm delectare,
 Et pugnare magis cum sanitate. 265
 Sic id quod nimium est, minus laudo
 Quàm illud, Ne quid nimis:
 Et assentientur mihi sapientes.

I A M B I.

- Cho.* Mulier vetula, fidelis nutrix reginæ
 Phædræ, videmus miseras tuas calamitates: 270
 Obscurum verò nobis est, quisnam sit hic morbus:
 Ex te igitur sciscitari, et audire velimus.
Nut. Haud scio interrogans, neque enim vult dicere.
Cho. Neque quæ sit origo horum malorum?
Nut. Eodem redis. Nam reticet hæc omnia. 275
Cho. Quàm est ægrota, et contabuit corpore!
Nut. Quidni contabescat, quæ tertium jam diem impasta
 manet?
Cho. Utrum a morbo, an mori nitens?
Nut. Incertum; abstinet autem cibo ad decessionem à vitâ.
Cho. Rem miram dixisti, si hæc satisfaciunt marito. 280
Nut. Occultat enim hæc malum, et dicit non ægrotare.
Cho. Ille verò in ejus faciem intuens non perspicit rem?
Nut. Minimè; peregrè enim est, procul ab hac terrâ.
Cho. Tu verò nonne vim adhibes, conans
 Cognoscere morbum hujus, et errorem mentis? 285
Nut. Omnia tentavi, et nihil plus effeci.
 Tamen non remittam etiam nunc de meo studio,
 Ut præsens tu quoque possis testis esse;
 Quâlis fuerim erga dominos calamitate afflictos.
 Sed, ô filia Phædra, priorem quidem sermonem 290
 Obliviscamur ambæ, et tu placatior fias,
 Solvens triste supercilium, et asperam consilii viam.
 Egoque, si quid tibi non rectè tunc obsecuta sum,
 Mutata, ad aliud veniam meliorum sermonem.
 Atque

- Atque si quo laboras occulto malo, 295
 Mulieres ecce *adsunt* ad sedandum morbum :
 Si verò tibi calamitas *adfit* maribus *declaranda*,
 Dic, ut medicis indicetur hæc res.
 Esto ; quid taces ? non oportet te tacere, filia,
 Sed aut me reprehendere, si quid non rectè dico, 300
 Aut bene dictis obtemperare verbis.
 Loquere aliquid, huc spectata : ô me miseram !
 Mulieres, frustra insumimus hos labores,
 Absumus autem à *proposito* tam procul quàm prius ;
 neque enim tunc
 Verbis demulcebatur hæc, neque nunc obtemperat.
 Sed scias tamen, ad hoc pertinacior 306
 Esto mari, si moriaris prodere te tuos
 Liberos, paternæ non participes domûs futuros :
 Non per reginam equestrem Amazonem,
 Quæ tuis liberis dominum procreavit 310
 Spurium, sentientem liberalia, probè ipsum nôsti,
 Hippolytum. *Phæ.* Heu me. *Nut.* Tangit te hoc ?
Phæ. Perdidisti me, nutrix ; téque per Deos
 Oro, ut de hoc viro taceas in posterum.
Nut. Vides ? rectè quidem sapias, sapiens verò non vis 315
 Filiisque prodesse et tuam servare vitam.
Phæ. Amo liberos : sed aliâ jactor calamitate.
Nut. O filia, puras quidem manus habes à sanguine ?
Phæ. Manus quidem sunt puræ, sed mens piaculum quod-
 dam habet.
Nut. Num ex aliunde-oblato malo inimici alicujus ? 320
Phæ. Amicus me perdit non volentem non volens.
Nut. An Theseus aliquod peccatum in te peccavit.
Phæ. Utinam ego nunquam illum læsisse videar ;
Nut. Quæ est igitur illa magna res quæ te cogit mori ?
Phæ. Sine me peccare, nec enim in te pecco. 325
Nut. Haud profectò volens *finam*, sed tuâ culpâ deficiam.
Phæ. Quid agis ? Vimne facis, pendens ex manu ?
Nut. Et hæc genua non dimittam unquam.
Phæ. Mala tibi, ô misera, si audieris hæc mala.
Nut. An verò mihi majus malum accidere potest, quàm te
 privari ? 330
Phæ. Perdes :

- Phæ.* Perdes : res tamen ista mihi gloriam affert.
Nut. Et deinde occultas bona, supplicante me ?
Phæ. Honestæ enim molimur, turpium remedium.
Nut. Ergo si dixeris hæc, honoratior videberis.
Phæ. Abi per Deos, et dimitte meam dextram. 335
Nut. Nequaquam, siquidem non das mihi donum, quod oportebat.
Phæ. Dabo ; nam revereor tuæ manûs religionem.
Nut. Tacebo jam ; jam enim tuum est loqui.
Phæ. O misera, qualem, mater, amasti amorem ?
Nut. Quo amavit taurum, filia, aut cur hoc dicis ? 340
Phæ. Et ut misera soror, Bacchi conjunx.
Nut. O filia quid accidit tibi ? cognatis maledicis ?
Phæ. Egóque tertia infelix, quomodo pereó !
Nut. Obstupesco : quonam evadet hæc oratio ?
Phæ. Inde nos, non nuper sumus miseræ. 345
Nut. Nihil magis scio, quæ volo audire.
Phæ. Heu ; quomodo tu mihi dixeris, quæ me oporteat dicere ?
Nut. Non sum vates ad obscura clarè cognoscenda.
Phæ. Quid est hoc, quod inter homines dicunt amare ?
Nut. Idem, ô filia, est dulcissimum et simul acerbissimum. 350
Phæ. Nos sumus expertæ sortem deteriore.
Nut. Quid ais ? amas, ô filia, aliquem hominum ?
Phæ. Quisnam est ille Amazonis filius ?
Nut. Hippolytum dicis ? *Phæ.* Ex te hæc, non ex me audis.
Nut. Heu me, quid dicis, filia ? Ut me perdidisti ! 355
Mulieres, intolerabilia hæc. Non sustinebo
Vivens : ingratum diem intueor, lucem invisam.
Abjiciam, relinquam corpus, discedam
Ex hac vitâ moriens. Valete ; non vivo ergo amplius.
Continentes enim non volentes quidem, sed tamen
Amant mala. Venus igitur non est dea :
Sed si quid aliud majus est deâ,
Quæ hanc et me et domum perdidit.

ANTISTROPHICA.

Strophe.

- Cbo.** 1 Andivisti ô, andivisti ô,
 2 Non audiendos reginam 363
 3 Morbos miseros fatentem ?
 4 Utinam peream ego ; priusquam probitatem
 5 Demergas mentis ?
 6 Heu mihi, heu, heu.
 7 O misera propter hos dolores. 370
 8 O ærumnæ, quæ nutritis homines.
 9 Peristi, patefecisti in lucem mala.
 10 Quænam perpetua hæc ærumna te manet ?
 11 Aliquid novi fiet in his ædibus.
 12 Non enim est amplius obscurum, quorsum tendat
 infortunium 375
 13 Veneris : ô misera puella Cressa.

I AMBI.

- Pba.** Mulieres Træzenia, que extremum hoc
 Vestibulum terræ Pelopie habitatis,
 Jam sæpe *mecum* aliàs noctis in longo tempore
 Cogitavi, quomodo corrupta sit hominum vita : 380
 Et mihi videntur non secundum animi naturam,
 Deterius facere : est enim recta *rerum* cognitio
 Multis ; sed sic spectanda *sunt* hæc.
 Bona *quidem* tenemus et novimus,
 Sed non facimus : alii quidem propter ignaviam, 385
 Alii verò antepONENTES voluptatem honesto
 Aliam aliquam. Sunt enim voluptates scopuli occulti
 vitæ,
 Et longas confabulationes, et ocium, jucundum ma-
 lum,
 Et pudor. Sunt autem duo pudorum genera : alte-
 rum quidem, bonum :
 Alterum verò, onus domûs : quod si appareret, ubi
 opus esset, 390
 Hæc

Hæc non essent duo, cum habeant easdem literas.
 Hæc igitur ego cum antea cogitasset,
 Nullum pharmacum est, quo corrumpere
 Potui, ut in contrarium mentem reciderem.
 Sed dicam tibi etiam meæ mentis viam: 395
 Postquam me vulneravit amor, considerabam quâ ra-
 tione
 Pulcherrimè ferrem ipsum. Itaque cœpi
 Ex eo tempore occultare et celare hunc morbum.
 Nam nihil fidendum linguæ, quæ aliorum quidem
 Hominum cogitationes corrigere novit: 400
 Ipsa verò sibi plurima mala accersit.
 Secundò verò hanc amoris amentiam fortitèr ferre,
 Castitate vincens eam, antè decreveram.
 Tertio autem, quando modis istis non potui
 Venerem superare, mori visum est mihi 405
 Optimum: nullus *his meis* obloquetur consiliis.
 Mihi enim contingat, neque latere honesta,
 Neque turpia facienti, testes multos habere.
 Ego quidem nòram hanc rem, et morbum infamem,
 Mulieremque præterea me esse, sciebam bene, 410
 Rem omnibus inuisam. Utinam illa pereat pessimè,
 Quæcunque cœpit polluere *conjugales* lectos cum viris
 Prima externis. Ex nobilibus autem familiis
 Hoc malum cœpit inter fœminas oriri.
 Nam cum turpia placent iis, qui habentur boni, 415
 Certè valde honesta videtur esse malis,
 Odi autem eas, quæ *palam* verbis quidam sunt castæ;
 Clàm verò audaciam non honestam hæcæ sunt.
 Quæ quonam modo, ô domina marina Venus,
 Intuentur in vultus *suorum* conjugum? 420
 Neque horrent tenebras *malorum* cooperatrices,
 Tectaque ædium, ne quando vocem edant.
 Nos enim hoc ipsum interficit, ô amicæ,
 Ne unquam deprehendar dedecorasse meum maritum,
 Nec liberos, quos peperî: sed ingenuè, 425
 Libertate loquendi florentes, incolant urbem
 Nobilium Athenarum, clari propter matrem.
 Servum enim reddit virum, quamvis quis audaci ani-
 mo sit præditus,

T

Quum

Quum sibi conscius est maternorum aut paternorum
scelerum :

Solum autem hec aiunt cum vitâ perdi, 430
Si cui iusta et honesta mens adsit.

Malos autem homines ostendit aliquando,
Oppositum, velut speculum adolescentulæ,
Tempus. Apud quos ego utinam nunquam videar.

Cho. Heu, heu, quam ubique pulchra est modestia, 435
Et egregiam gloriam inter homines adfert.

Nut. Domina, mihi quidem calamitas modò

Tua repente præbuit ingentem metum :
Nunc verò agnosco me esse ineptam ; inter homines
autem

Cogitationes posteriores quodammodo sunt pruden-
tiores : 440

Nihil enim singulare, neque præter rationem
Passa es ; ira enim Deæ in te est grassata.

Amas. Quid hoc est mirum ? cum multis hominum,
Deinde verò amoris causâ animam perdes ?

Haud igitur tutum illis, qui alios amat, 445
Et quotquot sunt amaturi, si ipsos mori sit necesse.

Nam Venus non est tolerabilis, si cum magno impetu
ruat,

Quæ cedentem quidem lenitè persequitur :

Quem verò superbum, magnificeque *de se* sentientem
invenit,

Hunc arreptum, (quomodo putas) duritè tractat !

Vadit enim per aerem, est et in marinis 450
Fluctibus Venus. Omnia autem ex hac sunt nata :

Hæc est quæ seminat, et dat amorem,

Cujus *amoris* omnes in terrâ sumus progenies.

Quicumque igitur scripta veterum 455
Habentes, et qui semper versantur in poematis,

Nôrunt quomodo quondam Jupiter amaverit nuptias
Semeles ; et nôrunt ut aliquando rapuerit

Pulchram lucem spargens Aurora Cephalum inter
deos,

Propter amorem : sed tamen in cœlo 460

Habitant, nec fugiunt procul à diis :

Sed patiuntur, credo, victi calamitate.

Tu

Tu verò *hæc* non sustinebis? oportebat igitur te conditionibus certis

Patrem genuisse, aut sub dominis diis

Aliis, si non acquiesces hisce legibus. 465

Quot putas jam valde sanâ mente præditos,

Connubia sua videntes corrupta, speciem præbere non videntium.

Quot etiam patres cum liberis, qui peccarant,

Unâ curare Venerem. Inter callida enim

Hæc sunt hominum, ut lateant quæ non *sunt* honesta:

Nec oportet homines vitam nimis *severam* excolere: 471

Nam ne tectum quidem, quo tectæ *sunt* ædes,

Nimis exactâ cura faciunt semper: in calamitatem verò

Lapsa, quantam tu quomodo te *hinc* evasurum putas?

Sed, si habes plura bona, quàm mala, 475

Cùm sis homo, præclarè agitur tecum.

Sed, ô chara filia, malam mentem habere cessa,

Cassaque *Venerem* afficere contumelia; non enim aliud quam contumelia

Hæc sunt, superiorem diis esse velle.

Fortiter autem amorem tolera: Deus: *enim* voluit hæc *ita fieri*. 480

Laborans verò morbo, morbum hunc bene fini.

Sunt autem incantationes, et verbum demulcens

Invenietur aliquod, remedium morbi hujus.

Profectò enim serò *aliquid* viri invenient,

Si nos mulieres nullas artes inveniamus. 485

Cho. Phædra, hæc quidem dicit utiliora

Ad præsentem calamitatem: laudo verò te.

Sed hæc laus *est* odiosior verbis

Hujus, et tibi longè molestior auditu.

Phæ. Hoc est quod bene constitutas hominum civitates 490

Et familias evertit, nimis pulchri sermones.

Non enim oportet dicere jucunda auribus,

Sed id, ex quo gloriosus quis evadat.

Nut. Quid *adeò* magnificè loqueris! non verbis speciosis *nunc*

Opus est tibi: sed viro. Celeriter dispiciendum, 495

Rectum de te sermonem enuntiantes.

Nisi enim tua vita in calamitatibus verteret
 Tantis, et si esses impudica mulier,
 Nunquam propter lectum, et voluptatem tuam, 500
 Huc te adhortarer: nunc verò est magnum certa-
 men,
 Et severam vitam tuam, neque hoc invidiæ est obnox-
 ium.

Phæ. O atrocia locuta: non claudes os?
 Et non edes iterum turpissimos sermones?

Nut. Sunt quidem hæc turpia, sed meliora tamen tibi, quam
 honesta, 505

Melior enim erit res, si modò te servarit,
 Quàm illud nomen, quo tu superbiens morieris.

Phæ. Ne per Deos (benè enim dicis, sed turpia)
 Ultra hæc progrediaris; quòd rectè subjecerim
 Animam prudentibus monitis: si verò turpia pulchrè
 dixeris, 510

In id, quod fugio nunc, delapsa peribq.

Nut. Siquidem ita tibi videtur, esto. Oportuit quidem te
 non spe excidere;
 Si tamen hoc decrevisti, pare mihi: secunda enim est
 hæc gratia.

Sunt mihi domi demulcentia philtrea
 Amoris: venerunt autem mihi modo in mentem, 515
 Quæ te neque turpiter, neque cum læsione mentis,
 Liberabunt hoc morbo, si tu non fueris ignava.
 Oportet enim jam ab illo, quem amas, aliquod
 Signum, aut sermonem aliquem, aut à vestibulis ejus
 Accipere, et conjungere ex duobus unum amorem.

Phæ. Utrum autem unctile, an potabile erit hoc pharma-
 cum? 520

Nut. Haud scio, ô filia: velis juravi, non doceri.

Phæ. Metuo, nè mihi nimis sapiens videaris.

Nut. Omnia timere te scito: quid vero vereris?

Phæ. Nè quid horum indices Thæsei filio. 525

Nut. Sine, ô filia: ego rectè curabo hæc.

Tantum tu mihi, domina marina Venus,
 Auxiliatrix sis. Alia enim, quæ ego cognito,
 Sufficiet dicere nostris amicis, qui sunt intus.

ANTIS.

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

- Cho.* 1 Amor, amor, qui per oculos 530
 2 Stillas desiderium, inducens suavem
 3 Animæ voluptatem *illis*, adversus quos militas,
 4 Nè mihi unquam cum damno appareas,
 5 Ne mihi immoderatus venias.
 6 Neque enim ignis, ne-
 7 que astrorum superum telum, 535
 8 Quale Venereum
 9 Mittit è manibus
 10 Amor filius Jovis.

Antistrophe 1.

- 1 Frustrà, frustrà, et ad Alpheum, 540
 2 Phœbique in Pythiis delubris,
 3 Mactationem boum jam auget Græcia:
 4 Amorem verò tyrannum hominum,
 5 Illum Veneris
 6 Charissimorum thalamorum 545
 7 Janitorem, non colimus,
 8 Perdentem homines, et per omnes
 9 Calamitas euntem
 10 Mortalibus, quando sævit.

Strophe 2

- 1 Oechaliam enim 550
 2 Puellam expertem conjugii,
 3 Quæ prius sine marito fuerat, et
 4 Innuptam ex ædibus,
 5 Jungens indefessam comitem Aten
 6 Ditis, velut Baccham, 555
 7 Cum sanguine, et cum fumo,
 8 Cruentisque hymenæis,
 9 Alcmenæ filio Venus dedit:
 10 O miseram propter nuptias.

Antistrophe

Antistrophe 2.

- 1 O facer Thebarum 560
 2 Murus, ô os Dircae,
 3 Dicere potestis simul quomodo
 4 Venus veniat.
 5 Cum fulmine enim ignito, matrem
 6 Bacchi à Jove geniti 565
 7 Nuptam fato.
 8 Letali domuit.
 9 Horribilis enim est: omnia afflat: apis autem
 10 Velut aliqua, provolat.

I A M B I.

- Phæ.* Tacete, mulieres; perditæ sumus. 570
Cho. Quid verò est mali, ô Phædra, in tuis ædibus?
Phæ. Cohibete vos, ut cognoscam sermonem illorum, qui
 intus sunt.
Cho. Taceo: hoc tamen est malum exordium.
Phæ. Heu me, heu, heu, heu, heu!
 O me miseram propter mea mala, quæ patior! 575

PERICOMMATA.

Prosedus.

- Cho.* 1 Quam edis vocem?
 2 Quæ clamas verba?
 3 Dicito, quæ terret te
 4 Fama, ô mulier, animum subitò invadens?

Systema 1.

- Phæ.* 1 Perimus: his autem vos astantes foribus, 580
 2 Audite, qualis strepitus in ædibus accidit.

Strophe.

- Cho.* 1 Tu fias ad januam: tecum
 2 Versatur missa
 3 Ex ædibus vox.

4 Dic

- 4 Dic autem, dic mihi, 585
5 Quidnam accidit mali?

Systema 2

- Phæ.* 1 Filius bellicosæ Amazonis clamat
2 Hippolytus, dicens contra Nutricem gravia mala.

Antistrophe.

- Cho.* 1 Audio quidem sonum :
2 Clarè tamen non possum 590
3 Percipere qualis
4 Per fores transit,
5 Venit tibi vox.

Antisystema 2.

- Phæ.* 1 Atqui perspicuè fame illam malorum *conciliatricem*
2 Herilis lecti proditricem vocat. 595

Epodus 1.

- Cho.* 1 Hei mihi, mihi propter mala.
2 Proditæ es, ô chara.
3 Quid tibi dem consilii?
4 Arcana enim sunt revelata : periisti.
Phæ. Heu, heu ! heu, heu ! *Cho.* Proditæ es ab amicis.

Antisystema 2.

- Phæ.* 1 Perdit me, dicens mea infortunia, 601
2 Amicè quidem, sed non rectè curans hunc morbum.

I A M B I.

Cho. Quomodo igitur ? quid facies, ô mulier passa incurabilia mala ?

Phæ. Haud scio, nisi unum, mori quàm primum,
Quod est præsentium malorum remedium unicum.

Hipp. O terra mater, Solisque exortus, 606
Qualim sermonem infandam audiui vocem ?

Nut. Tace, ô fili, priusquam audiat vocem aliquis.

Hipp. Non

Hipp. Non potest fieri ut taceam, cum tam atrociam audiverim.

Nut. Oro te per tuam pulchram dextram. 610

Hipp. Ne admoveas manum, neque attingas vestem.

Nut. O per genua tua te rogo, ne me perdas.

Hipp. Quid verò perdam, siquidem, ut dicis, nihil mali locuta es?

Nut. O fili, hoc meum dictum non vulgo est acceptum.

Hipp. Honestam tamen vulgi iudicio honestum est dicere. 615

Nut. O fili, iusjurandum nè contemnas.

Hipp. Lingua juravit, mens verò manet injurata.

Nut. O fili, quid facies? perdes tuos amicos?

Hipp. Abominor: nullus enim sceleratus est mihi amicus.

Nut. Ignosce: consentaneum est homines errare, ô fili.

Hipp. O Jupiter, cur nam, fucatum malum hominibus, 620
Mulieris sub Solis luce collocasti?

Si enim volebas feminare genus humanum,

Non oportebat hoc fieri ex mulieribus:

Sed homines in tuis templis contra pendentes

Aut æs, aut ferrum, aut auri pondus, 625

Liberorum emere semen, secundum censum

Dignitatis unumque: et in ædibus

Liberis habitare sine mulieribus.

Nunc verò primum hoc malum ducere in ædes

Volentes, expendimus domus facultates 630

Inde autem manifestum est, quam magnum malum sit mulier:

Pater enim qui genuit, et educavit, addens

Dotem, in alienas ædes elocatam mittit.

Qui verò contra malum noxium in ædes recepit,

Gaudet, ornatum addens statuas 635

Pessimæ pulchrum, et ornat vestibus

Infelix facultates suæ domus exhauriens.

Habet enim necessitatem, unde junctus affinitate claris

Affinibus, gaudens servat acerbum lectum.

Aut bonum connubium, soceros verò malos 640

Nactus, premit bono suum infortunium.

Melius verò, ceteri nihil est istorum, sed inutilis

Propter simplicitatem mulier in ædibus collocatur.

Qdi

Odi enim sapientem *mulierem*: utinam verò ne saltem
in meâ domo

Sit mulier, quæ plus sapiat, quam oporteat mulie-
rem. 645

Nam Venus magis parit astutiam
In sapientibus; mulier verò simplex
Propter mentem *exiguam* stultitiæ *venereæ* est immu-
nis.

Non oportebat autem ad dominas venire ancillam,
Sed unâ locare cum ipsis muta animantia 650

Fera, ne, quemquam alloqui possent,
Nec ex illo vocem iterum accipere.

Nunc verò malæ quidem *mulieres* mala intus agitant
Consilia foras verò efferunt ancillæ,
Ut et tu nobis patris, ô scelestum caput, 655

Lectorum incestorum venisti ad fœdera concilianda.

Quæ *scelera* ego fluentibus aquis abstergam,
In aures injicens: quomodo igitur me haberem ma-
lus,

Qui nè purus quidem esse videor, his auditis? 659

Probè autem *hoc* scias; te mea pietas servat, mulier.

Nisi enim jurejurando deorum incautus essem depre-
hensus,

Nunquam me continuissem, quin dicerem hæc patri
Nunc verò ex ædibus quidem, quamdiu peregrè extra
banc terram

Theseus fuerit abibo, tacitè verò continebimus os.

Videbo autem patris *reversus* pedibus, 666

Quomodo ipsum sis inspectura et tu, et domina tua:

Tuam autem audaciam *jam* expertus cognoscam.

Pereatis. Nunquam verò odio satiatus desinam odisse

Mulieres, neque si quis dicat me *hoc* semper dicere:

Nam profectò et illæ semper sunt malæ. 671

Aut nunc eas doceat aliquis castas esse,

Aut me quoque finat in illas inveni semper.

ANTISTROPHICA.

Antistrophe.

- Cho.* 1 Infelices! ô miserum
 2 Mulierum fatum. Quam jam 675
 3 Artem, aut rationem habemus
 4 Frustratæ, ad dissolvendum nodum *hujus* argumen-
 ti?
- Phæ.* 5 Luimus *meritas* pœnas,
 6 O terra, et lux.
 7 Quonam fugiens vitabo *præsentes* calamitates;
 8 Quomodo verò, ô charæ, celabo malum? 681
 9 Quis deus auxiliator, aut quis hominum
 10 Adjutor, aut particeps injustorum facinorum
 11 Apparebit? nam hoc nostrum vitæ malum
 12 Præsens inexplicabile venit. 685
 13 O ego miserrima *omnium* mulierum.

I A M B I.

- Cho.* Heu, heu! actum est? nec enim successerunt technæ
 Tuæ ancillæ, ô domina: malè verò se res habet.
- Phæ.* O pessima; et amicorum *corruptrix*,
 Quæ fecisti mihi! Jupiter et pater meus 690
 Perdat radicitus, fulmine percutiens.
 Nonne dixi (an non pro tuâ mente prospexi)
 Ut taceres ea, propter quæ nunc ego malè affligor?
 Tu verò non sustinuisti. Quamobrem non amplius
 gloriosæ
 Moriemur: sed opus est mihi jam novis rationibus.
 Hic enim animum irâ concitatum habens, 696
 Dicet contra nos patri peccata tua,
 Dicet etiam Pittheo seni calamitates,
 Implebitque terram omnem turpissimis sermonibus.
 Et tu pereas, et quicumque amicis repugnatibus
 Promptus est ad non honestè benefaciendum. 701
- Nut.* Domina, potes quidem *jure* mea reprehendere peccata:
 Quod enim te mordet, tuum *rectum* judicium superat.
 Possum verò et ego ad hæc, si admittas, respondere.
 Educavi

Educavi te et benevola sum: morbi verò tibi 705
 Quarens remedia, inveni non quæ volui.
 Si verò feliciter rem gessissem, valde sapiens fuisset:
 Secundum eventus enim, sapere vel non sapere puta-
 mur.

Phæ. An verò iusta sunt hæc, mihi que sufficientia,
 Te, fauciat nobis, deinde verbis assentiri? 710

Nut. Prolixâ nimis oratione utimur; ego non sapiens fui;
 Sed tamen vel ex his licet tibi, filia, servari.

Phæ. Desiste loqui; nam et prius non rectè
 Consulisti mihi, et aggressa es mala. 715

Quamobrem de medio secede, et de te ipsa
 Sis sollicita: ego enim mea rectè curabo

Vos verò, nobiles puellæ Træzenia,
 Hoc tantum mihi præbete deprecanti,

Silentio tegere quæ hic audivistis. 720

Cho. Juro per castam Dianam, filiam Jovis,
 Me nihil unquam ex tuis malis prolaturam in lucem

Phæ. Rectè dixistis. Unum verò ego, hortans vos,
 Hujus calamitatis inventum remedium habeo,

Ut reddam gloriosam quidem vitam meis liberis, 725
 Ipsa verò juver in præsentis casu.

Nunquam enim dedecorabo familiam Cretensem,
 Neque veniam in conspectum Thesei,

Turpibus polluta factis, propter animam unicam.

Cho. Esne igitur factura aliquod immedicabile malum? 730

Phæ. Mori quomodo verò, hoc ego cogitabo.

Cho. Bona verba dic. *Phæ.* Et tu me rectè mone,
 Ego enim Venerem, quæ me perdit.

Discedens è vita hodie,

Delectabo: vincam autem ab acerbo amore. 735

Sed tamen fiam etiam alteri malum

Defuncta, ut discat in meis malis non

Elati animo esse, et hujus morbi mecum

Communitè particeps, modestior esse discat.

ANTISTROPHICA

Strophe I.

Cho. 1 Excelsis sub speluncis utinam essem, 740

2 Ubi me aligeram avem

U 2

3 Deua

- 3 Deus in multigavo
- 4 Grege faceret.
- 5 Tolleret autem supra marinum
- 6 Fluctum Adriatici
- 7 Littoris, Eridanique aquam.
- 8 Ubi stillant purpureum
- 9 In æstum patris ter miseræ
- 10 Puellæ, Phaethontis miseratione, lacrymarum
- 11 Electro pellucidos splendores.

Antistrophe 1.

- 1 Et ad littus pomiferum Hesperidum
- 2 Cantatricum conficerem iter,
- 3 Ubi marinus rector
- 4 Purpurei stagni,
- 5 Non amplius concedit viam nautis,
- 6 Venerandam limitem sanciens
- 7 Cœli, quod Atlas sustinet:
- 8 Fontesque ambrosii scaturiunt
- 9 In corte aulæ Jovis,
- 10 Ubi beata donans divina submittit
- 11 Tellus felicitatem diis.

Strophe 2.

- 1 O albis velorum alis instructa Cretensis
- 2 Navis, quæ per marinos
- 3 Fluctos magistremos sali
- 4 Adduxisti meam dominam,
- 5 Beatis ab ædibus,
- 6 Ad infelicissimas nuptiarum delicias:
- 7 Certè enim ab utraque regione,
- 8 Aut è terrâ Cretenfi infansta
- 9 Volavit incolytas Athenas: Mui
- 10 nychii verò in littore ligaverunt
- 11 Contorta funium initia,
- 12 Et in terram continentem descenderunt.

Antistrophe 2.

- 1 Quamobrem non licitis amo-
- 2 ribus animam horribiliter Vene-
- 3 ris morbo demersa est.

P. 156

W. 156

750

P. 156

755

C. 156

P. 156

760

C. 156

P. 156

765

770

Savà

4. Sævā autem obruta
 5. Calamitate, tectis
 6. A sponfalibus pendentem
 7. Nectet laqueum circa
 8. Candidam adaptans cervicem,
 9. Deam tristem reveri-
 10. ta, honestēque ambiens
 11. Famam, depellēf-
 12. que molestum ex animo amorem.

780

785

I AMBI.

Nun. Heu, heu! Accurrite omnes, qui prope domum estis:
 Domina, Thesei uxor, est in laqueis

Cho. Heu, heu, actum est. Regia jam non est amplius
 Mulier, pensilibus in laqueis suspensa. 790

Nun. Non festinatis? Non adferet aliquis anceps
 Ferrum, quo solvamus hunc nodum cervicis?

Sem. Amicæ, quid agimus? an placet ingredi in ædes,
 Et solvere dominam ex abstrictis laqueis?

Sem. Cur verò? annon adsunt juvenes famuli?
 Multa fatigare, non est tutum vitæ. 795

Nun. Rectam collocate, entendentes miserum cadaver.
 Acerba est hæc domi custodia dominis meis.

Cho. Perit infelix mulier, ut audio:
 Jam enim, ut cadaver, ipsam extendunt. 800

Thes. Mulieres, scitis, quisnam clamor in ædibus
 Vehementi sonitu ancillarum pervenit ad me?
 Haud enim me, ut oraculi consultorem, dignatur Fa-
 milia

Portis apertis salutare bene ominatis verbis.
 Num Pitthei senectus aliquid novi passa est? 805

Profecta quidem jam est ætas: sed tamen etiam
 Cum magno meo dolore has destitueret ædes.

Cho. Non ad senes tibi tendit hæc fortuna,
 O Theseu: juniores mortui dolore afficient te.

Thes. Heu, an meorum spoliatur vita liberorum? 810

Cho. Vivunt, mortuâ matre quàm acerbissimè.

Thes. Quid ais? perit uxor? ex quo casu?

Cho. Laqueum pensilem strangulationis nexuit.

Thes. Dolorēne confecta, an ab aliquâ calamitate?

Cho. Tan-

Cho. Tantum *hoc* scimus : recens enim et ego ad aedes, 815
Theseu, accedo, tuorum malorum deploratrix.

Thef. Heu, heu ! quid igitur his coronatus sum caput
Contextis foliis, qui sum infelix *Oraculorum Consultor*.
Laxate claustra, ministri, portarum,
Solvite compages, ut videam sortem 820
Conjugis, quæ me mortua perdidit.

MONOSTROPHICA.

Cho. Heu, heu ! misera propter misera mala.
Passa est *atrocia* confecisti *hoc*
Tantum, ut confundat hanc domum,
(Heu, heu, audaciam,
O violenter mortuam,
Et scelerato casu)
Certamen tuæ miseræ manus,
Quæ utique verò delevit tuam miseram vitam.

Thef. Hei mihi propter mala, quæ sum passus, ô misera
Uxor. 830

Pessima meorum malorum : ô fortuna,
Quam gravis mihi, et *meis* aedibus, accessisti,
Non prævisa macula ex aliqua furia.
Exitium profecto, vita non vivenda.
Ego verò miser intueor pelagus malorum 835
Tantum, ut nunquam possim emergere rursus,
Nec superare fluctus hujus calamitatis.
Solvite compages, ut videam miserum spectaculum.
Quâ oratione miser, quam tuam fortunam
Tristem, ô misera, prædicans, scopum attingam ? 840
Avis enim ut quædam ex manibus, abis
Saltu mihi acerbo ad Plutonem ruens.
Heu, heu, heu, heu ! miseranda, miseranda *sunt* hæc
mala.

Ex anteacto autem ævo alicunde, consequor
Calamitatem *hanc*, propter peccata *in* deos,
Superiorum alicujus.

Cho. O rex non tibi soli hæc mala acciderunt :
Cum multis aliis perdidisti inclytam conjugem.

Thef. Sub terrâ volo, sub terra caliginem *huic*
Migrans habitare, mortuus *in* tenebris miser, 850
Orbatus

Orbatus tuâ charissimâ consuetudine :

Perdidisti enim *me* magis, quàm *ipsa* perieris.

Quidnam audio ? unde letalis ille casus,

Mulier, accessit *ad* miserum cor tuum ?

Dicitne aliquis factum, an frustra turbam

855

Famulorum meorum continet domus regia ?

Heu mihi, mihi, propter te miser *sum* ;

Quantum luctum vidi ædium

Non ferendum, neque dicendum ; sed perji :

Domum desertam, et liberos orphanos conjugi

860

Reliquisti, reliquisti *nos*, ô charissima mulierum,

Optimâque, quotquot aspicit

Lumen solis,

Et noctis stelliferæ faces.

Hei miser, miser ;

865

Quantum malum habet domus !

Palpebræ meæ lacrymis

Perfusæ madefiunt tuo fato :

Sed et sequens malum horreo jampridem.

Sine, sine. Quidnam verò istæ literæ ex charâ manu

Suspensæ *sibi volunt* ? Quid novi significabunt ?

871

An verò de lecto liberisque mihi literas

Scriptit infelix, *aliquid* petens ?

Bono sis animo, misera. Lectos enim Thesei

Domumque, non est ulla quæ sit ingressura mulier.

Atqui notæ palæ aureæ

876

Hujus non amplius viventis, blandiuntur mihi.

Age, explicatis vinculis sigillorum,

Videam quid mihi literæ istæ dicere velint.

Cho. Heu, heu, hoc iterum novum *malum* per successionem

Addit Deus. Mihi igitur

881

Vitæ misera condito propter factum hoc

Erit. Dico enim periisse, neque amplius esse

(Heu, heu ! domum dominorum meorum.

O Deus, si possibile est, nè evertas domum.

885

Audi verò precantem : ad alicujus enim

Novi mali sinistrum augurium, ut vates, horresco.

Thes. Hei mihi, quale hoc aliud malum ad malum *accessit*,

Non ferendum, neque dicendum ? ô me miser um.

Cho. Quid rei est ? dicito, si quid meâ interest.

890

Thes. Clamant,

Thef. Clamant, clamant literæ non ferenda. Quò fugiens
vitabo

Molem malorum ? perditus enim ab eo.

Quale, quale vidi in scriptis carmen

Loquens miser !

Cho. Heu, heu ; profers sermonem autorem malorum. 895

Thef. Hoc profectò non amplius intra portas oris

Continebo ægrè proferendum noxium, noxium

Malum : ô civitas, civitas,

Hippolytus ausus est attingere thalamum

Per vim, venerando Jovis oculo contempto. 900

Sed, ô pater Neptune, quas mihi aliquando

Tres imprecationes promissisti, unâ confice

Ex istis meum filium : diem verò nè effugiat

Hunc, si modò nobis dedisti imprecationes, *eventu ra-*
tas.

I A M B I.

Cho. Rex, deprecare hæc rursus à diis : 905
Intelliges enim te peccasse : pare mihi.

Thef. Non fiet. Præterea verò expellam ipsum ex hac terrâ
Duorum verò factorum altero mactabitur :

Aut enim Neptunus ipsum ad domum Plutonis

Mittit mortuum, meas imprecationes honorans : 910

Aut expulsus ex hac terrâ, vagans

In terrâ peregrinâ, miseram vitam deget.

Cho. Atqui ille ipse filius tuus opportunè adest

Hippolytus : remittens autem malam iram, rex

Theseu, optimè tuæ consule familiæ. 915

Hipp. Audiens tuum clamorem, pater, veni

Celeritèr : sed tamen rem, propter quam nunc gemis,

Non novi ; cuperem autem ex te audire.

Eia, quid rei est ? tuam conjugem, pater, video

Mortuam : hoc dignum est maximâ admiratione, 920

Quam modò reliqui, quæ hanc lucem

Non diù ex quo intuebatur.

Quid accidit ei ? quo modo periit.

Pater volo ex te audire.

Taces ? Silentii verò nullus est usus in malis : 925

Cor enim quæ cupit tua omnia audire,

Et

Et in malis *audiendi* avidum esse deprehenditur.
Non certè amicos et aliquid amplius quam amicos.
Celare *est* justum, ô pater, tuas calamitates.

Thef. O in multis rebus peccantes homines temerè, 930
Cur utique artes puidem sexcentas docetis,
Et omnia machinanimi, et excogitatis?
Unum verò non scitis, neque quæfivistis adhuc,
Ut sapere doceatis *illos*, quibus non inest mens?

Hipp. Peritum sapientiæ doctorem dixisti, quicumque recte
sapere 935

Non sapientes potis est, cogere:

Sed (non opportuno enim tempore subtiliter disputas)
pater

Metuo ne tua lingua excedat modum præ malis.

Thef. Heu, oportebat hominibus notam amicorum
Manifestam aliquam esse, et dijudicationem mentis,
Quisnam verus sit et quis non *verus* amicus: 940
Et omnes homines duplicem vocem habere,
Unam quidem veracem, alteram verò qualemcunque:
Ut quæ cogitaret injusta, argueretur
A justâ, et tum neutiquam deciperemur. 945

Hipp. An verò apud tuas aures aliquis me calumniatus est
Ex amicis; laboramus autem, quam vis nulli culpæ
simus affines?

Obstupefco quidem: nam perterrefaciunt me tua
Verba, a sanâ mente aberrantia.

Thef. Proh humanam mentem, quo progredietur? 950
Quis finis temeritatis et audaciæ erit?

Si enim ad seculorum rationem augescet,

Et posterior priore longè

Deterior sit, deos adjicere terræ

Oportebit aliam terram, quæ capiat 955

Eos, qui non sunt probi et innoculi.

Intuemini verò in hunc, qui, cum ex me natus sit,

Polluit meum thalamum, et convincitur

A mortuâ manifestè, quod fuerit flagitiosissimus.

Ostende igitur, quandoquidem in piaculum venisti,

Tuam faciem hic coram patre.

Tu igitur cum diis, tanquam excellens vir existens,

Verlaris? tu castus *es* et incorruptus à malis

X

Ego

Ego non amplius credam tuæ jactationi,
 Tribuens diis præ imperitiâ desipere. 965
 Jam gloriare, et esu inanimatorum
 Indolem cauponare, et habens magistrum Orphea,
 Bacchare, colens fumos librorum.
 Siquidem deprehensus es. Tales autem ego
 Omnibus fugiendos esse moneo: venantur enim
 Magnifices verbis, turpia agitantes. 971
 Hæc est mortua; hoc tibi saluti esse putas:
 At in hoc ipso, ô pessime, captus es.
 Nam quod iurandum gravius? quæ verba
 Hæc esse possunt, ut crimen effugias? 975
 Dicēsne quod illa te oderit, et nothum genus
 Legitimis invisum esse?
 Dicis igitur ipsam malam esse mercatricem vitæ,
 Si odio tui perdidit seipsam,
 An verò quod viris libido quidem non inest. 980
 Mulieribus verò innata est? ego novi juvenes
 Nihilo tutiores esse mulieribus,
 Quando Venus turbat juvenilem animum:
 Sed virilitas prodest eis prætenfa.
 Quid igitur? quid tuis verbis certans hæc oppono,
 Cum cadaver adsit, *quod est* certissimus testis? 986
 Discede ex hæc terrâ quàm celerrimè exul,
 Et non proficiscaris Athenas divinitus ædificatas,
 Neque in fines terræ, cui sceptrum meum imperat:
 Si enim affectus hæc injuriâ à te vinceret, 990
 Nunquam Isthmii Sinis testabitur a me
 Se cæsum, sed me frustra gloriari:
 Neque maris sodales Scironides unquam
 Petræ dicent, me gravem esse malis.
 Cbo. Nescio quomodo dicam felicem esse ullum 995
 Mortalium, nam primaria rursus retroverfa sunt.
 Hipp. Pater, tua quidem ira, et commotio animi tui
 Vehemens est rem tamen quæ pulchras habet orati-
 ones,
 Si quis eas evolverit, non esset pulchrum.
 Ego verò sum ineptus ad verba faciendum apud tur-
 bam: 1000
 Apud æquales verò et paucos peritior.

Habet

Habet autem et hoc congruentiam aliquam : qui enim
inter sapientes

Nullius sunt pretii, illi sunt aptiores ad loquendum
apud turbam.

Tamen necesse est, veniente calamitate,

Linguam me solvere ; primum autem incipiam di-
cere, 1005

Unde me prius adortus es ut perditurus,

Et non contradicendum. Intueris hoc lumen,

Et terram ? in his non est vir me-

Castior natus, etiam si tu neges.

Nam primum quidem novi colere deos, 1010

Et adsciscere amicos, malorum rudes,

Sed in quibus est pudor, neque inhonesta suadere,

Neque vicissim subministrare turpia sodalibus.

Præterea non sum derisor familiarium, pater,

Sed idem sum amicis tam absentibus, quam præsen-
tibus.

Unius verò criminis sum immunis, quo me damnas-
se nunc putas :

In hunc enim diem meum corpus est purum à concu-
bitu,

Neque novi hunc Veneris actum, nisi verbis audiens,

Picturæque cernes : neque enim hæc spectare

Promptus sum, habens animum virginalem. 1020

Sanè verò mea pudicitia tibi fortè rem non persuadet ;

Oportet te ostendere, quo modo perièrit.

Utrum hujus corpus pulchritudine superaret

Omnes mulieres, an me habitaturum tuam domum

Speraverim, accepto hæreditario lecto ? 1025

Stultus enim sic fuissèm, et planè desipiens.

An hoc feci, quod regnare jucundum sit ? sapientibus

Minimè profecto, nisi mentes corruperit

Hominum, quibus placet, monarchia.

Ego enim in certaminibus quidem Græcis vincere

Primus vellem ; in urbe verò secundus 1031

Cum optimus amicis semper vivere feliciter.

Rem enim feliciter gerere sic licet ; periculumque ab-
sens

Majorem tyrannide largitur voluptatem.

Unum memorum *argumentum* non est dictum, cætera
verò habes. 1035

Si enim esset mihi testis, qualis ego sum,
Et certarem istâ lucem vidente,
Factis convicisses malos, si indagasses.
Nunc verò Jovem custodem jurisjurandi, et hoc solum
terræ

Juro, me nunquam attigisse tuam conjugem, 1040
Neque voluisse, neque in mentem *hoc* mihi venisse.

Alioqui peream inglorius, infamis,
Sine civitate, ædibus, exul errans in terrâ :
Et neque mare, neque terra recipiat meas
Carnes defuncti, si sum sceleratus vir 1045

An autem illa metuens, perdiderit vitam,
Nescio : nam mihi non licet dicere ultra.

Fuit prudens, cùm *tamen* non possent esse casta :
Nos verò habentes *castitatem*, eâ non rectè sumus usi.

Cho. Sufficientem dixisti criminis *objecti* depulsionem, 1050
Jusjurandum præbens, non leve documentum, deo-
rum.

Thef. Nonne hic est incantator et præstigiator,
Qui confidit morum lenitate se meum
Animum flexurum, cùm patrem me ignominiâ affe-
cerit ?

Hipp. Atqui *in* te valde hæc miror, pater : 1055
Si enim *meus* tu esses filius, ego verò tuus pater,
Interfecissem profectò te, nec exilio multâssem,
Siquidem ausus fuisses meam uxorem attingere.

Thef. Quàm rectè hoc dixisti : non sic morieris,
Sicut tu tibi ipsi hanc proposuisti legem : 1060
Cita enim mors est gratissima infelici homini,
Sed ex patriâ terrâ exul errans,
In terrâ peregrinâ miseram vitam ages :
Hæc enim est merces homini impio.

Hipp. Hei mihi, quid facies ? neque tempus indicem 1065
Contra nos expectabis, sed me expelles e terrâ ?

Thef. Ultra quidem Oceanum, et loca Atlantica,
Siquomodo possim : sic odi tuum caput.

Hipp. Neque jusjurandum, neque fidem, neque vatum
Dicta explorans, me indemnatum ex *hoc* agro ejicies ?

Thef. Hæc

- Thes.* Hæc epistola, sortes non expectans,
Accusat te fideliter: istis verò supra caput
Volantibus avibus longam ego valere dico.
Hipp. O Dii, cur igitur non solvam meum os,
Qui à vobis, quos colo, perdor? 1075
Haudquaquam; neque sic enim persuasero iis, qui-
bus me oportet;
Frustra autem violarem iuramentum, quod iuravi.
Thes. Hei mihi, ut me interficit tua sanctimonia!
Non abibis quam celerrimè extra patrium solum?
Hipp. Quò igitur miser me vertam? cuius hospitis 1080
Domum ingrediar, propter hoc crimen exulans?
Thes. Qui libentè corruptores feminarum
Hospites et inquilinos alit pulchrarum.
Hipp. Heu heu! hoc ad hepar, et prope lachrymas est,
Quòd jam malus deferor et videor tibi. 1085
Thes. Tunc oportebat gemere et desperare,
Cum ausus es injurià afficere uxorem patris tui.
Hipp. O domus utinam mihi vocem ederes,
Et testareris, an sim malus vir.
Thes. Confugis ad testis mutos? clarè 1090
Hæc res, quæ non loquitur, indicat te esse malum
Hipp. Heu, utinam liceret mihi me ipsum aspicere coram
Stantem, quippe fletu lugeo qualia mala patior.
Thes. Multo magis assuefecisti teipsum colere,
Quàm pietatem exercere erga parentes, quod debe-
bas. 1095
Hipp. O mater infelix, ô acerbi natales,
Nemo meorum amicorum sit unquam nothus.
Thes. Non trahetis eum, servi? non auditis
Me jampridem jussisse hunc in exilium pelli?
Hipp. Plorans igitur aliquis ipsorum me tanget:
Tu verò ipse, si tibi animus est, expelle me ex hac terrâ.
Thes. Faciam hæc, nisi meis pareas verbis:
Nulla enim misericordia tui me subit exilii 1100
Hipp. Statutum, est, ut videtur: ô me miserum;
Quia scio quidem hæc, nescio tamen quomodo hæc
efferam.
O charissima mihi deorum, filia Latonæ,
Cohabitatrix, socia-venationis, fugiemus igitur 1105
Inclytas

Inclitas Athenas : sed valeat urbs,
 Et terra Erechthei : ô solum Trœzenium,
 Quam multa habes jucunda ad pubertatem tranſigen-
 dam,

Vale : poſtremum enim te videns alloquor.

O juvenes, quos æquales habui in hac terrâ, ite,

Salutate nos, et deducite *ex hac* terrâ :

Quia non alium *me* caſtiorẽ hominem unquam 1115

Videbitis, etiamſi hæc non videantur patri meo.

EPODICA.

Strophe 1.

- Cho.* 1 Certè valde mihi deorum
 2 Curæ, quoties animum ſubeunt;
 3 Dolores auferunt.
 4 Scientiam verò quandam ſpe poſſidens, 1120
 5 Deficio, fortunas hominum,
 6 Et facta intuens :
 7 Alia enim aliàs vicibus mutantur,
 8 Et hominibus variatur vita
 9 Semper multis erroribus obnoxia. 1125

Antistrophe 1:

- 1 Utinam mihi precanti
 2 Divinitus fatum hoc concedat,
 3 Fortunam cum divitus,
 4 Et animum non vexatum curis :
 5 Et opinio neque ſubtilis neque iterum 1130
 6 Abſurda contingat :
 7 Faciles verò mores
 8 Tempeſtivè ſemper immutans,
 9 Vitam beatam degam,

Strophe 2

- 1 Non ampliùs enim placidam 1135
 2 Mentem habeo ; præter ſpem et contriſtor :
 3 Poſtquam Græcæ
 4 Minervæ clariffimam ſtellam
 5 Vidimus, vidimus ob patris iram

6 In

EURIPIDIS HIPPOCRATES CORON. 167

- 6 In aliam terram mitti. 1140
 7 O arena urbani littoris,
 8 Et saltus montane, quò cum canibus
 9 Celeribus ascendisti,
 10 Affuetus feras interficens
 11 Circa castam Dictynnam. 1145

Antistrophe 2.

- 1 Non ampliùs jugum
 2 Equorum Venetorum conscendes,
 3 Quod circa lacum est, curriculum
 4 Implens pede equi exercitati.
 5 Et nocturna Musa chordarum sub iugo 1150
 6 Cessabit, in domo paternâ.
 7 Sine coronis autem erunt mansiones puellæ
 8 Latonæ in profundis frondibus :
 9 Nuptiales verò perierunt
 10 Generosis nunc exilio tuo 1155
 11 Contentiones de connubio puellis.

Epodus 1.

- 1 Ego verò propter tuam calamitatem
 2 Fletu feram
 3 Fatum infelix, ô misera
 4 Mater ; frustra peperisti ! heu, 1160
 5 Succenseo Diis.
 6 Heu, heu, vos Gratia conjugales,
 7 Quare hunc miserum è terrâ patriâ,
 8 Nullius culpæ reum,
 9 Emitteritis procul ab his ædibus ? 1165

I A M B I.

- Sem.* Atqui affeclam hunc Hippolyti video,
 Celeritèr tristem tendentem ad domum.
Nun. Quò vadens dominum hujus terræ Theseum
 Inveniam, ô mulieres ? si novistis mihi
 Significate. Nunquid intra hanc domum ? 1170
Sem. Ille ipse egreditur ex ædibus.

Nun. Theseu,

Nun. Theseu, affero rem dignam maestitia,
Tibi, et civibus, qui urbem Atheniensium
Habitant, et fines terræ Trœzeniæ.

Thes. Quidnam est? an nova aliqua calamitas 1175
Tuas vicinas urbes invasit?

Nun. Hippolytus non amplius est, ut ita dicam:
Exiguo tamen temporis momento videt hanc lucem
adhuc.

Thes. A quo? Num aliquis hostiliter cum eo egit,
Cujus conjugem per vim, ut patris, fœdè stupravit?

Nun. Jugum proprii currus perdidit eum, 1181
Et imprecationes oris tui, quos tu patri tuo
Domino maris vovisti de tuo filio.

Thes. O dii, ô Neptune, quàm verè es pater meus,
Quando audivisti meas imprecationes 1185
Quomodo etiam perierit, dic: quo modo Justitiæ
Clava percussit eum, qui me dedecore affecit?

Nun. Nos quidem juxta littus, quod alluitur fluctibus,
Strigilibus equorum pectebamus crines,
Plorantes. Nam venit nuncius quidam, dicens 1190
Quod non amplius in hac terrâ acturus esset
Hippolytus, habens à te mandatum miseri exilii.
Ipse autem venit ferens idem carmen lacrymarum
Nobis ad littus: maximus autem à tergo sequens
Cœtus amicorum æqualium simul ibat. 1195

Tandem verò dixit sedatis luctibus:
Quid ista deploro? obtemperandum est verbis patris.
Jungite equos ferentes juga curribus,
Servi; non enim amplius est mihi hæc civitas.
Indè ergo omnes festinabant, 1200

Et dicto citius apparatus
Equos ad dominum ipsum stitimus.
Apprehendit verò manibus habenas à sede currus,
Vilibus ocreis inferens pedem.
Et primum quidem diis dixit passis manibus, 1205
Jupiter, peream, si malus sum vir!
Sentiat autem pater, quomodo nos ignominiosè tractet,
Vel mortuos, vel lucem intuentes.

Deinde accipiens stimulum in manus, admovit
Equis simul. Nos verò ministri pone currum 1210
Probe

Prope frena sequebamur dominum,
 Illâ viâ, quæ fert recta ad Argos et Epidaurum:
 Sed postquam intravimus in locum desertum,
 Est quoddam littus ultra hanc terram:
 Situm jam ad mare Saronicum. 1215
 Inde quidam sonitus, tonitru Jovis subterraneum,
 Emisit vehementem fremitum, horribilem auditu:
 Caput autem statuerunt erectum, et aurem in cœlum
 Equi: erat verò, in nobis metus ingens
 Undenam esse sonitus: sed in marinum 1220
 Littus intuentes, vidimus ingentem
 Fluctum cœlum attingentem, adimeretur
 Meis oculis prospectus littoris Scironii:
 Texit autem Isthmum, et petram Æsculapii.
 Deinde verò intumescens, et undique spumam 1225
 Plurimam effundens cum sonitu, marino æstu,
 Venit ad littus, ubi erant quadrigæ:
 Et cum ipsâ procellâ, et gravi tempestate,
 Fluctus ille emisit Taurum, ferum monstrum,
 Cujus sonitu terra omnis plena 1230
 Horribilitè resonabat. Intuentibus autem
 Hoc spectaculum apparebat pejus sono:
 Statim autem equos gravis invasit metus:
 Et dominos quidem in re equestri
 Multum versatus, corripuit manibus habenas, 1235
 Traxit autem (ut remum vir nauticus)
 Loris pone circumdatis ligans corpus.
 Sed equi mordentes frenos, in igni factos, suis man-
 dibulis,
 Violentè ferunt, neque manum rectoris,
 Neque lora, neque bene compactos currus 1240
 Curantes. Et si quidem in plana
 Terræ habens gubernacula flectebat cursum,
 Apparebat antè, ut Hippolytus retro iret,
 Taurus, perterrefaciens infano metu quadrijugum
 currum.
 Quòd si ferebantur versùs petras, animo furentes,
 Tacitè appropinquans currui, simul comitabatur 1246
 Eousque, donec turbavit et retroegit
 Impingens curvaturam rotæ saxo.

Omnia autem erant confusa : et radii sursum
 Rotarum saliebant axiúmque clavi. 1250
 Ipse verò miser loris implicitus,
 Trahitur vinctus vinculo inexplicabili,
 Allisus quidem charum caput ad petras,
 Comminuens verò corpus, et clamans horribilia au-
 ditu :

State, ó equi nutriti in meis præsepibus,
 Nè me perdatis. O misera patris imprecatio.
 Quis præsens vult servare virum optimum ?
 Multi autem volentes, tardo pede
 Nequivimus. Ille verò solutus è vinculis
 Sectorum lororum, nescis quomodo. 1260
 Cadit, spirans adhuc exiguum vitam :
 Sed equi occultati sunt, et infelix caput
 Tauri, haud scio ubinam terræ montosæ.
 Ego verò, ó rex, sum quidem famulus tuarum ædium,
 Sed tamen eò nunquam adduci potero, 1265
 Ut credam tuum filium esse improbum ;
 Neque si totum genus mulierum suspendatur,
 Et aliquis literis impleat omnem in Idæ monte
 Piceam, quandoquidem scio eum esse probum.

Cho. Heu, heu ! perfectæ sunt calamitates novorum malo-
 rum, 1270

Nec est fati necessitatisque effugium.

Thef. Odio quidem viri, qui passus est hæc,
 Delectatus sum istis verbis. Nunc autem reveritus
 Et deos et illum, propterea quòd est ex me natus,
 Neque delector, neque contristor his malis. 1275

Nun. Quomodo igitur ? ferre, aut quid oportet misero
 Nos facientes gratificari animo tuo ?
 Cogita : sed meo consilio usus,
 Non eris crudelis in tuum filium infelicem.

Thef. Adferre ipsum, ut videns coràm 1280
 Eum, qui negavit se polluisse meos lectos,
 Verbis convincam, deorúmque calamitatibus,

MONOSTROPHICA.

Cho. Tu deorum inflexibilem animum,
 Et hominum ducis, ó Venus : simulque

Ille

Ille variâ decorus plumâ circumfundens
 Celerrimis alis :
 Volitat enim super terram,, et valdè-resonans
 Salsum super mare :
 Mulcètque Cupido, quem furenti corde
 Invaserit alatus, 1290
 Auro fulgens, naturam
 Catulorum in montibus diligentium,
 Et marinorum, et quæcunque terra alit,
 Quam sol ardens videt,
 Et viros. Universorum enim 1295
 Regium honorem, Venus,
 Horum sola obtines.

A N A P Æ S T I

Dia. Jubeo te nobilem Ægei
 Filium audire ;
 Diana verò filia Latonæ compellat te. 1300
 O Theseu, cur miser istis delectaris ?
 Cum injustè interfeceris tuum filium,
 Falsis verbis persuasus uxoris
 Incerta : manifestam verò nactus es culpam,
 Cur non sub terræ tartara occultas 1305
 Corpus, erubescens ?
 Aut alatus sursum transferens vitam
 Pedem hunc extra noxas elevas ?
 Quia cum bonis viris, tibi non
 Possidenda est pars vitæ. 1310

I A M B I.

Audi, Theseu, statum tuorum malorum ;
 Etsi nihil proficiam, tamen dolore afficiam te.
 Sed *huc* veni, ut ostendam animum filii
 Tui justum ; ut in bonâ famâ moreretur,
 Et uxoris tuæ furorem, aut aliquo modo 1315
 Generositatem. A Dea enim invisissimâ
 Nobis, quotquot virginatas voluptati est,
 Morsa stimulis, amavit tuum filium.
 Ratione autem superare Venerem conans,
 Y 2 Nutricis

Nutricis periit non volens machinis ; 1320
Quæ tuo filio, jurejurando interposito, indicat mor-
bum.

Hic autem, ut justum erat, non obtemperabat
Verbis : neque rursus malè tractatus à te,
Irritam fecit fidem jurisjurandi, cum esset pius.
Illa verò, timens nè proderetur, 1325
Scripsit falsas literas, et perdidit
Dolo tuum filium ; sed tamen rem persuasit tibi.

Thes. Heu, heu !

Dia. Mordet te Theseu, hæc oratio ? sed expecta,
Audiens quæ sequuntur, ut plus plores. 1330
An non scis te imprecationes ratas habuisse a patre ?
Quarum unum tu, ô pessime, transtulisti
In filium tuum, cum posses in inimicum aliquem.
Pater quidem marinus, rectè sentiens,
Dedit, quantum oportuit, quandoquidem promisit.
Tu verò in illum, et in me malus videris, 1336
Qui neque fidem, neque vocem vatum
Expectasti, neque explorasti, neque tempori longo
Deliberationem tribuisti : sed citius quam te oportebat,
1339

Imprecationes emisisti in filium, eumque occidisti.

Thes. Domina, peream. *Dia.* Fecisti atrociam ; sed tamen
Adhuc potes horum veniam consequi.

Nam Venus voluit, fierent ut ista,
Implens iram suam. Diis hæc est lex ;
Nemo vult *adversario* studio 1345
Volentis occurrere, sed cedimus semper.
Alioqui certò scitò, si non timuissem Jovem.
Nunquam venissem ego eò dedecoris,
Ut virum omnium mihi charissimum mortalium
Mori finerem. Tuum verò peccatum 1350
Primum ignorantia liberat à malitiâ :
Deinde verò uxor tua defuncta præcidit
Verborum probationes, ne tuum persuaderent ani-
mum.

Nunc maximè tibi hæc mala confluxerunt :

• Sed et mihi dolor. Pios enim Dii 1355
Mori non gaudent : sed malos
Cum ipsis liberis, et domibus perdimus.

ANA-

ANAPÆST

- Cho.** Atqui miser ille jam venit,
 Carnes juveniles
 Et flavum caput foedè tractatus. 1360
 O domus ærumna : qualis accidit
 Geminus ædibus
 Luctus divinitus invadens
- Hipp.** Heu, heu, heu, heu!
 Infelix ego ab injusto patre 1365
 Injusta prece dilaniatus sum.
 Perii miser, hei mihi, hei mihi.
 Dolores eunt per meum caput
 Et in cerebro salit spasmus :
 Sine defatigatum corpus quiete recreem. 1370
 Heu, heu !
 O odiosum jugum equorum, quos meâ
 Manu alui,
 Perdidiſti me, et occidiſti.
 Heu, heu ! per Deos placidè, servi, 1375
 Contrectate manibus corpus laceratum.
 Quisnam astitit ad dextram lateribus ?
 Aptè me attollite ; æqualiter autem trahite,
 Infelicem, et execratum
 Patris errore. Jupiter, Jupiter, hæc vides ? 1380
 Ille ego castus, et cultor deorum,
 Ille, qui continentiam cunctos supero,
 Vado ad manifestam mortem, prorsus
 Amisſa vitâ.
 Fruſtra verò labores pietatis 1385
 In homines exercui.
 Heu, heu, heu, heu !
 Et nunc dolor me, dolor invadit.
 Dimittite miserum ;
 Et veniat mihi Orcus Medicus ; 1390
 Perditis me, perditis infelicem : ancipitem ensem cupio,
 Ut me diſſecem,
 Et ſopiam meam vitam.
 O infelicem patris mei imprecationem,
 Præſcorum

Priscorum progenitorum
 Et pollutorum cæde cognatorum
 Malum terminatur in me, neque cunctatur :
 Et venit in me, curam ? illum, qui nullo modo
 Est horum malorum causa. 1400
 Hei mihi, mihi ! quid dicam ?
 Quomodo verò liberabo vitam
 Meam ab hoc immedicabili malo ?
 Utinam me miserum consopiat
 Plutonis atra nocturnaue necessitas. 1405

I AMBI.

Dia. O infelix, quali calamitati adstrictus es !
 Generosus autem animus ille tuus te perdidit.
Hipp. Sine. O divinum halitus odoris ; etenim licet in
 malis
 Sim, tamen fensi te, et levatus sum corpore. 1410
 Estne in his locis dea Diana ?
Dia. O miser, adest tibi charissima dea.
Hipp. Vidēsne me, Domina, quam sim miser ?
Dia. Video ; sed non fas est me lacrymas emittere ex ocu-
 lis.
Hipp. Non ampliùs est tuus venator, neque minister. 1415
Dia. Non profectò ? sed mihi dilectus periisti.
Hipp. Neque agitator equorum, neque tuarum statuarum
 custos.
Dia. Venus enim veteratoria sic machinata est.
Hipp. Heu mihi ! Agnosco jam deam, quæ me perdidit.
Dia. Quæta est de honore ; infesta enim tibi fuit, quod
 castus eras 1420
Hipp. Una perdidit, ut sentio, nos tres.
Dia. Patrem, et te, et tertiam, uxorem patris.
Hipp. Deploro igitur et patris infortunia.
Dia. Deceptus est consilio deæ.
Hipp. O infelix tu, pater, propter hanc calamitatem. 1425
Thef. Perii, fili ; nec ulla mihi voluptas est vitæ.
Hipp. Doleo magis tuam vicem, quam meam, propter hoc
 erratum.
Thef. Utinam verò, fili, pro te mortuus essem.
Hipp. O dono acerba patris tui Neptuni.

Thef. Utinam

Thes. Utinam nunquam venissent mihi in meum os. 1430

Hipp. Quid verò interfecisses me *nihilominus*, adeò tunc eras iratus.

Thes. Mente enim *tunc* eramus à diis privati.

Hipp. Heu! utinam *et* mortalium genus Deos execrari posset.

Dia. Sine : non enim, non sub calignem terræ 1435
Deæ Veneris vehementia neglectæ

Irruunt iræ in tuum corpus,

Propter tuam pietatem, et bonam mentem.

Ego enim ipfius alium hâc meâ manu,

Qui longè charissimus *ipfi* fuerit mortalium, 1440

His telis inevitabilibus ulciscar.

Tibi vero, ô miser, pro his malis,

Maximos honores in urbe Trœzeniâ

Dabo : nam puellæ innauptæ ante nuptias

Tibi tondebunt crines, per longum ævum 1445

Maximum luctum lacrymarum lucranti.

Semper verò virginum de te musicum

Studium erit, nec ignotus cadens.

In te amor Phædræ tacebitur.

Tu verò, ô filio senis Ægei, suscipe 1450

Tuum filium in ulnas, et attrahe ;

Invitus enim eum perdidisti : homines verò

Consentaneum est peccare, diis permittentibus.

Et te adhortor, ut non odio prosequaris tuum patrem,

Hippolyte : habes enim satum, quo periisti, 1455

Et vale : nam non fas est mihi intueri mortuos,

Neque polluere oculos anhelitu moribundo :

Video enim te jam vicinum esse huic malo.

Hipp. Læta et tu vade, beata virgo :

Longumque relinquo leviter consuetudinem. 1460

Querelam verò in patrem dimitto, *sic* te volente :

Nam et antè *semper* tuis obtemperavi verbis.

Heu, heu! venit mihi caligo jam in oculos,

Accipe me, pater, et erige corpus.

Thes. Hei, mihi, fili ; quid mihi facis misero ? 1465

Hipp. Perii, et jam video portas inferorum.

Thes. An relinquens pollutam mentem meam?

Hipp. Nequaquam, quandoquidem te libero ab hâc cæde.

Thes. Quid

- Thes.** Quid ais? dimittis me liberum à culpâ necis?
Hipp. Testor Dianam sagittis *feras* domantem. 1470
Thes. O charissime, quàm generosus es erga patrem.
Hipp. O pater, vale et tu, vale plurimum.
Thes. Heu mentem quam piam et bonam.
Hipp. Opta te consequi tales genuinos liberos.
Thes. Nè utique deferas me, fili, sed fortis sis. 1475
Hipp. Quicquid erat mihi forte, abiit: perii enim, pater:
 Tegito autem faciem meam quàm celerrimè peplis.
Thes. O celebres fines Athenarum, et Palladis,
 Quali viro orbabimini! ô ego miser.
 Ut sæpe, ô Venus, recordabor tua mala. 1480

ANAPÆSTI.

- Cho.** Communis hic luctus omnibus civibus
 Venit præter spem.
 Multarum lacrymarum erit impetus:
 Nam de magnis Viris digni luctu
 Sermones magis vigent. 1485

F I N I S.

